

Partea 1

Fără părinți, fără școală, fără reguli

1

Vijelioși, năpustindu-ne în picaj, avântându-ne în înalt, plutind pe curenții de aer – nu-i nimic mai grozav ca asta. Pe distanță de kilometri în jur eram singurele prezențe în spațiul infinit, deschis, albastru curat al cerului. Vrei o doză de adrenalină? Încearcă să-ți strângi aripile, intrând într-un picaj pe o lungime de un kilometru șase sute, direct în jos, pentru ca apoi vâjjjj! Desfaci aripile, pui laba pe un curent de aer, ca un pitbull, și te ții de cursa vieții tale. Doamne, nimic nu-i mai grozav ca asta, mai distractiv, mai incitant.

OK, eram niște ciudățenii de mutanți, fugeam mâncând pământul, dar, prietene, zburam – și există un motiv pentru care oamenii au visat întotdeauna să zboare.

— Oh, Doamne! a exclamat Gasman entuziasmat, arătând ceva cu degetul. Un OZN!

Am numărat până la zece. Nu exista nimic în direcția arătată de Gasman. Ca de obicei.

— A fost distractiv în primele cincizeci de ori, Gazzy, am zis. Dar s-a răsuflat deja.

A bombănit ceva la câteva bătaii de aripă depărtare de mine. Nu există așa ceva, adică simțul umorului la un copil de opt ani.

— Max? Cât mai e până ajungem în DC? a întrebat Nudge, trăgându-se mai aproape de mine.

Arăta obosită, pentru că avusesem cu toții o zi lungă și urâtă. Ei bine, o altă zi urâtă dintr-un șir lung de zile urâte. Dacă aș avea parte de vreo zi lejeră, normală, probabil că mi s-ar face frică.

— Încă o oră? Una și jumătate? mi-am dat cu presupusul.

Nudge n-a mai spus nimic. Am aruncat o otheadă spre restul stolului meu. Fang, Iggy și cu mine ne țineam bine, însă eram și plini de energie. Adică, și cei mai tineri aveau energie, mai ales în comparație cu piticaniile drăgălașe de oameni normali. Dar chiar și ei cedau, în cele din urmă.

Iată cum stă treaba pentru oricine-i nou-venit în această aventură. Suntem șase: Angel, care are șase ani; Gasman, opt ani; Iggy, paisprezece ani, și orb; Nudge, unsprezece ani; Fang și cu mine (Max), care avem paisprezece ani. Am evadat din laboratorul unde am fost crescuți, ni s-au dat aripi și alte diverse puteri. Ne vor înapoi, foarte mult. Însă noi n-avem de gând să ne întoarcem. Niciodată.

L-am mutat pe Total în mâna cealaltă, bucuroasă că nu cântărea mai mult de vreo nouă kilograme. Animalul s-a ridicat puțin, apoi s-a întins de-a lungul brațului meu și s-a culcat la loc, vântul răscolindu-i blana neagră. Voiam un câine? Nu. Aveam nevoie de vreun câine? La fel, nu. Eram șase copii care fugeam să ne salvăm pielea, care nu știau nici când vor mânca data viitoare. Ne puteam noi permite să hrănim un câine? Să așteptăm după el – nu.

— Ești bine?

Fang se așeză lângă mine. Aripile lui erau întunecate și aproape că nu produceau niciun zgomot, la fel ca întreaga lui ființă.

— La ce te referi? l-am întrebat.

Vreau să spun, a fost chestia cu migrena, cu cipul, vocea-constantă-din-capul-meu, rana de glonț care mi se vindeca...

— Poți fi mai explicit?

— După uciderea lui Ari.

Mi-a stat inima-n piept. Numai Fang putea tăia în carne vie, în acest fel. Numai Fang mă cunoștea atât de bine și putea merge atât de departe.

Pe când fugeam din Institut, la New York, Eliminatorii și halatele albe s-au arătat și ei, bineînțeles. Doamne ferește să ne fi ieșit o fugă curată. Eliminatorii, dacă n-o știai deja, sunt niște creaturi asemănătoare lupilor, care ne vânează de când am scăpat din laborator sau Școală, cum îi spunem noi. Unul dintre Eliminatori a fost Ari. Ne-am luptat ca și înainte, și, dintr-odată, fără nicio avertizare, m-am trezit stând pe pieptul lui, holbându-mă în ochii lui morți, în vreme ce gâtul îi stătea într-un unghi absolut nefiresc.

Asta se întâmplase cu douăzeci și patru de ore în urmă.

— A trebuit să alegi: ori tu, ori el, a rostit Fang calm. Mă bucur că te-ai gândit la tine.

Am oftat prelung. Eliminatorii simplificau totul: nu aveau niciun fel de probleme să ucidă, așa că și tu trebuia să renunți la orice fel de inhibiții legate de asta. Însă Ari a fost altfel. L-aș fi recunoscut oriunde, mi-l aminteam tot ca pe un băiețel, pe vremea când eram la Școală, îl cunoșteam bine.

În afară de asta, mai era și acel ultim urlet înfiorător, scos de tatăl lui Ari, Jeb, care se tot rostogolea în urma mea, în timp ce zburam prin tuneluri:

— Ți-ai ucis propriul frate.

Desigur, Jeb era un intrigant mincinos și viclean, așa că s-ar putea să fi încercat doar să mă rănească, însă durerea lui, după ce-și găsisse fiul mort, a părut sinceră.

Și, cu toate că-l detestam și-l disprețuiam pe Jeb, încă mă mai simțeam de parcă aș fi avut o nicovală pe piept.

A trebuit s-o faci, Max. Tu depui acum eforturi pentru fapte mult mai bune. Nimic nu-ți poate sta împotriva. Nimic nu trebuie să-ți stânjenească misiunea pe care o ai, salvarea lumii.

Am inspirat încă o dată adânc, cu fălcile încleștate. Doamne, Voce. Mai rămâne doar să-mi spui că pentru a face o omletă trebuie să sparg niște ouă.

Am oftat. Da, am o Voce în cap, vreau să spun, alta decât a mea. Sunt destul de sigură că, dacă te apuci să cauți cuvântul țicnită prin dicționare, dai de poza mea. Încă o caracteristică amuzantă din pachetul meu de copilă-pasăre-mutantă-ciudată.

— Vrei să-l iau eu? m-a întrebat Angel, arătând spre câinele din brațele mele.

— Nu, e bine așa, am zis.

Total cântărea aproape jumătate cât Angel, nu-mi dădeam seama cum de-l cărase ea atât de departe.

— Știu, am spus, luminându-mă la față. O să-l ia Fang.

Am dat mai tare din aripi și m-am înălțat deasupra lui Fang, aripile noastre bătând în același ritm.

— Poftim, am spus, lăsându-l în jos pe Total. Ia un câine.

Un fel de terier scoțian, după mărime și aspect, Total a șovăit câteva clipe, apoi s-a așezat repede în brațele lui Fang. L-a lins puțin, iar eu a trebuit să-mi mușc buzele ca să nu chicotesc văzând expresia lui Fang.

Am accelerat puțin, ieșind în fața stolului, simțind un freamăt care-mi depășea oboseala și apăsarea după cele întâmplate. Ne îndreptam spre un nou teritoriu și, de data asta, chiar s-ar putea să ne găsim părinții. Scăpasem din nou de Eliminatori și de halatele albe – foștii noștri „păzitori”. Eram cu toții împreună și nimeni nu avea vreo rană gravă. În acest scurt răgaz, mă simțeam liberă și puternică, ca și cum de-abia începusem totul. Îi vom găsi pe părinții noștri, simțeam asta.

Simțeam... M-am oprit, încercând să definesc senzația.

Mă simțeam, cumva, optimistă. În pofida celor petrecute până acum.

Optimismul este o supraestimare, Max, a zis atunci Vocea. E mai bine să te confrunți direct cu realitatea.

M-am întrebat dacă Vocea putea vedea, din interior, cum îmi dădeam ochii peste cap.

3

Se întunecase cu câteva ore în urmă. Ar fi trebuit să audă deja. Însăpăimântătorul Eliminator mergea în sus și-n jos prin micul luminiș, când, dintr-odată, zgomotul sarcinilor electrostatice din capsula din ureche îl făcu să se strâmbe.

Apăsă capsula receptorului și așteptă.

Ceea ce auzi îl făcu să zâmbească, în pofida faptului că se simțea ca naiba și clocotea de furie.

Unul dintre oamenii lui îi văzu expresia și le făcu celorlalți semn să facă liniște. Dădu din cap, spuse: „Am înțeles” în microfon și-și scoase transmițătorul. Privi spre trupa lui.

— Am primit coordonatele, zise.

Încercă să reziste imboldului de a-și freca mâinile de bucurie, însă nu reuși.

— Au luat-o spre sud-sud-vest și au trecut de Philadelphia acum treizeci de minute. Directorul a avut dreptate, se duc la Washington, DC.

— Cât e de sigură informația? întrebă unul dintre Eliminatori.

— Chiar de la sursă, spuse el, începând să-și verifice echipamentul.

Își roti umerii, strâmbându-se, apoi înghiți un analgezic.

— Ce sursă? făcu un alt Eliminator, ridicându-se și fixându-și la un ochi dispozitivul pentru vederea pe timp de noapte.

— Să zicem că-i informație din interior, explică liderul Eliminatorilor, încântat de bucuria din propria sa voce.

Își simțea pulsul accelerându-se de nerăbdare, iar degete-i tânjeau să se strângă pe gâtul vreunui prizărit de copil-pasăre. Apoi începu să se transforme, privindu-și mâinile.

Fragila piele omenească fu acoperită, foarte curând, de o blană aspră; ghearele zimțate ieșiră din vârful degetelor. Transformarea l-a durut la început; ADN-ul lui lupesc nu părea să fi fost transplatat chiar perfect în celulele stem, ca la alți Eliminatori. Așa că rămăseseră unele ciudățenii de

rezolvat, o perioadă de tranziție dură și dureroasă, prin care trebuia să treacă.

Însă nu se plângea. Se compensa totul în momentul când va pune ghearele pe Max și-i va lua viața pe loc. Își imagina expresia de surpriză de pe fața ei, cum se va zbate. Apoi va privi cum lumina vieții pălește în frumoșii ei ochi căprui. Nici prin cap nu-i va trece cât de apetisantă putea fi atunci. Nu-l va privi disprețuitoare sau, chiar mai rău, să-l ignore. Doar pentru că nu era și el un mutant ciudat, ca și ei, n-a însemnat nimic pentru ea. Singurul lucru care-o interesa era stolul și numai stolul. Asta era tot ce-l preocupa și pe tatăl lui, Jeb.

Odată ce Max va muri, lucrurile se vor schimba. Iar el, Ari, va deveni fiul perfect. S-ar întoarce și din morți pentru asta.

4

Pe la asfințit, traversasem deja o bună parte din Pennsylvania și două limbi de ocean se întindeau sub noi, între New Jersey și Delaware.

— Ia uitați-vă la asta, copii! învățăm geografie! a strigat Fang cu prefăcută emoție.

Din moment ce nu mersesem niciodată la școală, mare parte din tot ce învățasem se datora televizorului sau internetului. Iar în aceste zile și micuței Voci atotcunoscă-toare din capul meu.

Curând, vom ajunge deasupra Washingtonului. Unde se cam termina și planul meu. Pentru noaptea asta, tot ceea ce mă preocupa era legat de mâncare și un loc de dormit. Mâine, voi

avea timp să studiez informațiile pe care le luasem de la Institut. Am fost atât de încântată când am spart codul de la computerele Institutului. Pe ecran se perindaseră pagini întregi de informații despre părinții noștri. Am reușit să printez o parte dintre ele, înainte de a fi întrerupți.

Cine știe, poate că mâine, pe vremea asta, vom fi în pragul unei case, pe cale să ne întâlnim față-n față cu părinții care ne-au pierdut cu atât de mult timp în urmă. Gândul acesta m-a făcut să simt fiori pe șira spinării.

Eram obosită. Cu toții eram obosiți, așa că, atunci când am făcut o întoarcere automată la 360 de grade și-am văzut un nor ciudat și întunecat îndreptându-se spre noi, geamătul meu a fost foarte profund și sincer.

— Fang! Ce-i asta? În urma noastră, în direcția orei zece.

A verificat și el, după care s-a încruntat.

— E prea rapid pentru a fi un nor de furtună. Prea mic, prea tăcut, pentru o formațiune de elicoptere. Nici păsări nu sunt... e prea inegal.

S-a uitat la mine.

— Mă dau bătut. Ce-i asta?

— Necazuri, am răspuns sumbră. Angel! Dă-te la o parte. Fraților, treziți-vă! Avem însoțitori!

Ne-am întors pentru a înfrunta orice venea spre noi. Repede!

— Maimuțe zburătoare? a lansat și Gasman o presupunere. Ca în Vrăjitorul din Oz?

Atunci mi-am dat seama.

— Nu, am răspuns încordată. Mult mai rău. Eliminatori zburători.5

— Mda. Eliminatori zburători. Acești Eliminatori aveau aripi, ceea ce constituia un pas înainte, nou și periculos în ceea ce-i privea. Pe jumătate lupi, pe jumătate oameni, iar acum aveau aripi de pasăre? Nu putea fi o combinație fericită. Și se îndreptau spre noi cu aproape o sută treizeci de kilometri pe oră.

— Eliminatori, versiunea 6.5, a comentat Fang.

— Rupeți formația, Max. Gândește tridimensional, a spus atunci Vocea mea.

— Despărțiți-vă! am ordonat. Nudge! Gazzy! Direcția orei nouă! Angel, sus de tot. Mișcă-te! Iggy și Fang, flancați-mă de jos! Fang, scapă de câine!

— Nuuuuu, Fang! a scâncit Angel.

— Eliminatorii au încetinit, în vreme ce noi ne-am împrăștiat, iar aripile lor uriașe și care păreau greoaie băteau din greu aerul. Acum era aproape întuneric beznă, fără lună sau luminile orașului dedesubt. Cu toate astea, încă le puteam distinge dinții, colții lor ascuțiți, rânjetele pofticioase. Erau la vânatoare, sosise vremea distracției!

— Iată-ne, mi-am zis, simțind un val de adrenalină gonind prin inimă. M-am aruncat asupra celui mai mare, legându-mi picioarele sub mine ca să-l izbesc în piept. S-a întors pe spate, dar s-a redresat rapid și s-a îndreptat din nou spre mine, cu ghearele sfâșiind aerul.

— Mi-am ferit capul, simțindu-i laba șuierând nu departe de față. M-am răsucit brusc, chiar la timp pentru a primi un pumn greu și păros drept în cap.

— Am pierdut rapid trei metri din altitudine, apoi am sărit din nou la bătaie.

— Cu coada ochiului, l-am văzut pe Fang lovindu-l pe Eliminator cu ambele palme peste urechile păroase. Eliminatorul a scos un urlet, ținându-se de cap, și a început să piardă din altitudine. Fang l-a băgat pe Total în rucsacul lui. S-a pus la adăpost prin rostogolire, iar eu i-am luat locul, lovindu-l în gură pe alt Eliminator, printr-o lovitură laterală devastatoare. L-am prins de unul din brațe și i l-am răsucit violent la spate. Era mai greu în văzduh, dar, până la urmă, am auzit un poc puternic.

— Eliminatorul a urlat și-a picat, înclinându-se într-o parte în coborâre, până când s-a redresat și s-a îndepărtat zburând chinuit, cu un braț atârnat.

— Deasupra mea, un Eliminator a repezit o lovitură spre Nudge, însă ea s-a ferit din calea lui.

— Max? Mărimea nu înseamnă totul, a rostit Vocea.

5

Mda. Eliminatori zburători. Acești Eliminatori aveau aripi, ceea ce constituia un pas înainte, nou și periculos în ceea ce-i privea. Pe jumătate lupi, pe jumătate oameni, iar acum aveau aripi de pasăre? Nu putea fi o combinație fericită. Și se îndreptau spre noi cu aproape o sută treizeci de kilometri pe oră.

— Eliminatori, versiunea 6.5, a comentat Fang.

Rupeți formația, Max. Gândește tridimensional, a spus atunci Vocea mea.

— Despărțiți-vă! am ordonat. Nudge! Gazzy! Direcția orei nouă! Angel, sus de tot. Mișcă-te! Iggy și Fang, flancați-mă de jos! Fang, scapă de câine!

— Nuuuuu, Fang! a scâncit Angel.

Eliminatorii au încetinit, în vreme ce noi ne-am împrăș-tiat, iar aripile lor uriașe și care păreau greoaie băteau din greu aerul. Acum era aproape întuneric beznă, fără lună sau luminile orașului dedesubt. Cu toate astea, încă le puteam distinge dinții, colții lor ascuțiți, rânjetele pofticioase. Erau la

vânătoare, sosise vremea distracției!

Iată-ne, mi-am zis, simțind un val de adrenalină gonind prin inimă. M-am aruncat asupra celui mai mare, legănându-mi picioarele sub mine ca să-l izbesc în piept. S-a întors pe spate, dar s-a redresat rapid și s-a îndreptat din nou spre mine, cu ghearele sfâșiind aerul.

Mi-am ferit capul, simțindu-i laba şuierând nu departe de față. M-am răsucit brusc, chiar la timp pentru a primi un pumn greu și păros drept în cap.

Am pierdut rapid trei metri din altitudine, apoi am sărit din nou la bătaie.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Fang lovindu-l pe Eliminator cu ambele palme peste urechile păroase. Eliminatorul a scos un urlat, ținându-se de cap, și a început să piardă din altitudine. Fang l-a băgat pe Total în rucsacul lui. S-a pus la adăpost prin rostogolire, iar eu i-am luat locul, lovindu-l în gură pe alt Eliminator, printr-o lovitură laterală devastatoare. L-am prins de unul din brațe și i l-am răsucit violent la spate. Era mai greu în văzduh, dar, până la urmă, am auzit un poc puternic.

Eliminatorul a urlat și-a picat, înclinându-se într-o parte în coborâre, până când s-a redresat și s-a îndepărtat zburând chinuit, cu un braț atârnat.

Deasupra mea, un Eliminator a repezit o lovitură spre Nudge, însă ea s-a ferit din calea lui.

Max? Mărimea nu înseamnă totul, a rostit Vocea.

6

— M-am prins! Eliminatorii erau mai mari și mai grei, aripile lor aproape de două ori mai lungi decât ale noastre. Însă în aer, acestea însemnau un adevărat handicap. Gâfâind, m-am eschivat când un Eliminator și-a aruncat spre mine un picior încălțat în cizmă neagră, lovindu-mă în coaste, dar nu prea tare. M-am repezit la el și i-am administrat una dintre loviturile mele crâncene, făcându-i capul să zvâcnească într-o parte, apoi m-am repliat repede, în afara razei lui de acțiune. În comparație cu Eliminatorii, noi eram niște viespi agile și periculoase, în vreme ce ei erau ca niște vaci zburătoare, greoaie, încete și neîndemânatică. Doi Eliminatori au pornit într-o acțiune împotriva mea, dar am țâșnit drept în sus, ca o săgeată, tocmai bine ca ei să se izbească unul de altul.

— Am râs când l-am zărit pe Gazzy făcând o rostogolire completă, ca un avion de vânătoare, lovindu-l pe un

Eliminator în falcă din răsucire. Eliminatorul a lansat și el o lovitură zdravănă, nimerindu-l pe Grazzy în șold, dar Grazzy a sărit într-o parte, apoi a ripostat cu o lovitură laterală, țintind mâna Eliminatorului și rupându-i-o.

— Cât de mulți erau? N-aș fi putut spune; totul se întâmplase prea brusc. Zece?

— Nudge, a spus Vocea mea, apoi am auzit-o pe Nudge strigând.

— Un Eliminator îi cuprinsese șoldurile cu brațele, iar colții lui se îndreptau spre gâtul fetei. Dinții tocmai începuseră să-i zgârie pielea, când am picat peste el de deasupra. Mi-am încolăcit un braț pe gâtul lui și-am smucit puternic, auzindu-l cum se îneacă și se sufocă. Apucându-mi încheietura cu cealaltă mână, am tras și mai tare, până când i-a dat drumul lui Nudge, lăsând-o să se îndepărteze de el.

— Dispari! i-am strigat lui Nudge, care, tușind, s-a îndepărtat de zona de luptă.

— Eliminatorul meu încă se mai zbătea, dar dădea semne de oboseală.

— Tu mai bine ți-ai lua gașca de-aici, am mârâit în urechea lui. Vă facem praf cururile voastre păroase.

— Ai să cazi acum, am auzit-o pe Angel spunând, pe un ton absolut normal.

— Mi-am întors capul ca s-o văd privindu-l cu un aer foarte concentrat pe un Eliminator care părea complet nedumerit, paralizat. Angel și-a mutat privirea spre apa întunecată de jos. În ochii Eliminatorului s-a cuibărit frica, iar aripile i s-au pliat. A căzut ca un bolovan.

— Devii tot mai înfricoșătoare, știi asta? i-am spus lui

Angel și nu prea glumeam.

— Vreau să zic, să faci un Eliminator să cadă din cer doar spunându-i asta... uau!

— Și Iggy, s-a auzit Vocea. M-am îndepărtat ca să-l ajut pe Iggy, aflat într-o încheștare corp la corp cu un alt Eliminator.

— Ig! am strigat, în vreme ce el îl apuca pe Eliminator de cămașă.

— Max, șterge-o de-aici! a răcnit Iggy, dând drumul cămășii, lansându-se într-o cădere rapidă, fără a mai putea fi atins.

— Am mai avut timp doar să zic oh! și micul dispozitiv exploziv pe care Iggy i-l băgase Eliminatorului sub cămașă a detonat, făcându-i o gaură urâtă în piept. Urlând, Eliminatorul a intrat într-un picaj abrupt.

— Dar cum reușise oare Iggy să care cu el o rezervă de explozibil, pare-se inepuizabilă, fără să-mi fi dat nici măcar de bănuț? M-a prins pe picior greșit.

— Ești... un... frigider... cu... aripi, a icnit Fang, lovind din greu un Eliminator, cu fiecare cuvânt rostit. Suntem... niște... balerini... ciudați.

— Trage adânc aer în piept, Max, a zis atunci Vocea mea, și m-am supus fără crâcnire.

— În acel moment, am simțit o lovitură în spate, între aripi, care mi-a tăiat respirația. M-am rostogolit, cu burta-n sus, folosind aerul pe care tocmai îl inspirasem, încercând să sorb și mai mult. Răsucindu-mă, mi-am împins ambele picioare în afară, într-o lovitură zdravănă direct în fața Eliminatorului, apoi am încremenit, șocată. Ari!

— S-a rostogolit înapoi, iar eu m-am îndepărtat bălângă-

nindu-mă, respirând greu și sperând că nu voi leșina. Ari! Dar era mort, eu îl uciseseam. Nu?

— Ari s-a repezit spre Fang, tocmai când eu am strigat „Fang!”. Ari a izbutit să-i șteargă una din lateral, sfâșiindu-i jacheta.

— Trăgându-mă înapoi, am examinat situația. Cei câțiva Eliminatori rămași băteau în retragere. Jos, am văzut o efervescentă albă, acolo unde un Eliminator căzuse în ocean. Cred că l-a durut.

— Acum mai rămăsese doar Ari să se lupte cu noi. A aruncat o privire în jur și apoi s-a retras, luând-o pe urmele plutonului său.

— Noi șase ne-am regrupat încet, în vreme ce Ari se îndepărta zburând greoi, aripile sale enorme bătând din greu ca să-i mențină trupul în aer. Plutonul său l-a înconjurat, o haită de ciori uriașe, păroase, care o luaseră pe o direcție greșită.

— Ne mai vedem noi! a hârâit el.

— Era chiar glasul inconfundabil al lui Ari.

— Frate, da' nici oamenii nu-i mai poți omorî ca altădată, a comentat Fang.

— Am mai planat ușor vreo câteva minute, așteptând să

vedem dacă nu urma un al doilea atac. Pe moment, se părea că scăpasem, iar eu am profitat de ocazie ca să fac un inventar al rănilor. Fang zbura cam șui, cu brațul tras într-o parte.

— Sunt bine, a spus el scurt, observând că-l priveam.

— Angel? Gazzy? Nudge? Raportați, le-am cerut.

— Mă dor picioarele, dar sunt în ordine, mi-a răspuns Gasman.

— Sunt bine, a zis și Angel. La fel și Total cu Celeste.

— Celeste era ursulețul de pluș, înveșmântat ca un îngerăș, pe care Angel îl primise – ca să zicem așa – într-un magazin de jucării din New York.

— N-am nimic, a spus Nudge, însă părea extenuată.

— Eu am o problemă cu nasul, a zis Iggy, apăsându-l din greu, încercând să oprească sângerarea. Dar nu-i cine știe ce.

— Atunci, e-n regulă, am spus. Suntem aproape de DC și ar trebui să ne fie ușor să ne pierdem într-un alt oraș mare. Suntem gata de plecare?

— Toată lumea a dat din cap și-atunci am virat într-un arc de cerc strâns, grațios, pentru a ne relua direcția de zbor.

— Așa... deci cum se face că există Eliminatori zburători? a aruncat Iggy o întrebare peste câteva minute.

— Bănuiesc că sunt un fel de prototip, am răspuns. Dar, frate, ce catastrofă mai sunt și ăștia. Au probleme mari să zboare și să lupte în același timp.

— Ca și cum de-abia ar fi învățat să zboare, nu? a intervenit Nudge. Vreau să spun că, în comparație cu șoimii, noi părem niște începători, însă în comparație cu acești Eliminatori, suntem ca o poezie în mișcare.

— Am zâmbit la descrierea oferită de Nudge, cercetându-

mi, discret, propriile mele junghiuri și dureri.

— Au fost zburători slabi, a ciripit Angel. Și în mintea lor nu gândeau cu toții: Ucide mutanții!, așa cum fac ei de obicei. Repetau doar: Nu uita să dai din aripi!

— Am râs auzind-o cum imita vocea groasă, mârâită, de Eliminator.

— Ai mai observat și altceva, Angel? am întrebat.

— Adică, în afară de Ari, mortul, care a apărut și el? a intervenit Gazzy cu un aer deprimat.

— Da, am zis.

— Dar chiar atunci am prins un curent ascendent cald și m-am lăsat în voia lui pentru un minut, delectându-mă cu senzația de beatitudine.

— Păi, niciunul dintre ei nu se simțea în apele lui, a continuat Angel gânditoare.

— Faptul că aveam un cititor de gânduri în vârstă de șase ani era foarte folositor. Uneori, aș fi dorit însă ca Angel să fie ceva mai explicită sau să se manifeste când aveam noi nevoie. Atunci, poate că ar fi reușit să ne prevină că Eliminatorii erau pe cale să vină să ne dea binețe. Dar alteori, pur și simplu, mă înfiora. Angel începea să-i controleze pe oameni cu mintea ei – nu numai pe Eliminatori – și nu eram sigură când trecea granița spre vrăjitorie, să zicem.

— Peste ceva timp, mi-am dat seama că Fang nu mai era lângă mine și, privind în jur, l-am văzut undeva mai jos, cu vreo șapte metri mai în urmă. Fusese tăcut, ceea ce nu era neobișnuit la el, însă puteam să-mi dau seama că zboru-i era istovit și neregulat. Chipul îi părea mai palid și-și ținea buzele strânse. Am trecut mai în spate și am coborât lângă el.

- Ce-i cu tine? am zis pe tonul meu foarte serios.
- Asupra lui nu avusese niciodată vreun efect, însă o fată trebuia să insiste în continuare.
- Nimic, a răspuns el, însă cuvântul rostit a fost repezit și încordat.
- Ceea ce însemna că mințise printre dinți.
- Fang..., am început eu, și-apoi am văzut că brațul pe care și-l ținea lipit de coaste era întunecat și umed.
- Sânge.
- Brațul tău!
- Nu-i al meu, a mormăit el.
- Apoi a clipit de câteva ori și ochii i s-au închis, după care a început să piardă repede altitudine.
- Foarte repede.

8

- Iggy! am strigat, în vreme ce fiorii reci ai panicii puneau stăpânire pe mine.
- Nu Fang. Te rog, lasă-l pe Fang să fie bine.
- Aici!
- Apoi, Iggy și cu mine ne-am poziționat sub Fang, susținându-l. Am simțit greutatea lui, lăsată asupra mea, i-am văzut ochii închiși și, dintr-odată, am avut o senzație ca și cum nu mai puteam respira.
- Hai să aterizăm, să vedem care-i problema! i-am spus lui Iggy, iar el a dat din cap.
- Am zburat în forță spre un țărm îngust și stâncos, aflat la

marginea unui ocean întunecat. Iggy și cu mine am aterizat greoi, cu Fang, neputincios, între noi. Ceilalți copii s-au grăbit să vină să ne ajute să-l ducem pe o suprafață mai plată, cu mai mult nisip.

— Oprește sângerarea, a spus Vocea.

— Ce-i cu el? a întrebat Nudge, lăsându-se în genunchi lângă Fang.

— Cercetându-l, am văzut că jacheta și cămașa îi erau năclăite de sânge. Am încercat să-mi păstrez calmul.

— Hai să vedem despre ce-i vorba aici, am zis pe un ton neutru și i-am desfăcut repede nasturii cămășii.

— Acum am observat că era toată sfâșiată, iar dedesubt la fel era și Fang. Ari era cel care izbutise să provoace această... grozăvie.

— Nudge a icnit brusc, când a dat cu ochii de rană, iar eu mi-am ridicat privirile.

— Nudge, tu și cu Gazzy și Angel apucați-vă să rupeți o cămașă, ceva. Am nevoie de fâșii pentru bandaje.

— Nudge îl privea pe Fang.

— Nudge! am adăugat pe un ton mai ferm, iar ea a luat-o imediat din loc.

— Uf, mda. Stați, fraților, mai am o cămașă aici... și-un cuțit...

— Ceilalți trei copii mai mici s-au pus în mișcare, în vreme ce mâinile sensibile ale lui Iggy mângâiau pielea lui Fang ca un roi de fluturi.

— Pare să fie nasol. Foarte nasol, a zis Iggy cu glas șoptit. Cât sânge a pierdut?

— O grămadă, am rostit întunecată.

— Până și blugii-i erau năclăiți de sânge.

— E doar o zgârietură, a rostit Fang amețit, cu pleoapele tremurând.

— Șșșt! i-am zis. Ar fi trebuit să ne spui că ești rănit.

— Oprește sângerarea, a repetat Vocea.

— Cum? am izbucnit frustrată.

— Cum ce? a întrebat Iggy, iar eu am dat din cap de nerăbdare.

— Apasă rănille, a continuat Vocea. Pune fașa peste ele și apasă-le cu ambele mâini. Ridică-i picioarele, Max.

— Iggy, am spus, ridică picioarele lui Fang. Fraților, ați terminat cu feșile?

— Gasman mi-a dat câteva și le-am împăturit repede, făcând un tampon. Punându-l peste rănille deschise de pe abdomenul lui Fang, era ca și cum aș fi încercat să opresc cu un deget revărsarea apei peste un dig, dar asta era tot ce aveam la dispoziție, așa că am continuat. Am apăsă cu ambele mâini pe tampon, încercând să exercit o presiune constantă asupra lui.

— În jurul lui Fang, nisipul se întuneca de sângele scurs.

— Vine cineva, a anunțat Angel.

— Eliminatori? Mi-am ridicat privirea pentru a da cu ochii de un bărbat care făcea jogging de-a lungul țărmului. Era aproape în zori, iar pescărușii începeau să plutească și să cârâie deasupra apei. Când ne-a văzut, bărbatul a încetinit, luând-o la pas. Părea un individ oarecare, dar aspectul putea fi înșelător și de obicei așa se și întâmplă.

— Copii, sunteți în regulă? a strigat el. Ce faceți aici așa de devreme?

— S-a încruntat când l-a văzut pe Fang, apoi a părut de-a dreptul speriat când a realizat ce însemna pata întunecată formată pe nisip.

— Înainte să apuc să spun ceva, și-a scos celularul și-a sunat la 911.

9

— M-am uitat la Fang, apoi la chipul încordat al lui Iggy. Într-o secundă, mi-am dat seama că trebuia s-o înghițim și pe asta, fără crâcnire. Fang era rănit grav. Aveam nevoie de ajutor. În mine, totul urla să-l înșfăcăm, să adun stolul și s-o ștergem de aici, departe de străini și doctori și spitale. Dar, dacă făceam asta, Fang murea.

— Max?

— Gasman părea speriat. În depărtare, se auzea vaietul înfiorător al sirenei unei ambulanțe care se apropia.

— Nudge?

— Am adăugat apoi vorbind repede:

— Ia-l pe Gazzy și Angel și găsiți un loc unde să vă ascundeți. O să mergem la un spital. Voi rămâneți pe aici, și-am să mă întorc când pot. Repede, înainte să-și facă apariția cei de al Urgență.

— Nu, a spus Gasman, cu privirile ațintite asupra lui Fang.

— M-am holbat la el.

— Ce-ai zis?

— Nu, a repetat el, iar pe față i se citea o încăpățănare de neclintit. Nu vă lăsăm, pe tine, Fang și Iggy.

— Pardon ? am răspuns, cu glas ca de oțel.

— Sângele lui Fang năclăise pânza și mustea acum printre degetele mele.

— Iar eu îți spun s-o ștergeți de aici.

— M-am străduit ca vocea să-mi fie rece ca gheața.

— Nu, a zis Gazzy din nou. Nu-mi pasă ce se întâmplă, dar nu ne mai lași baltă din nou.

— Așa-i, a spus și Nudge, încrucișându-și brațele la pieptul ei sfrijit.

— Angel a dat din cap, alături de ea. Chiar și Total, stând în nisip, lângă picioarele lui Angel, părea să-și legene capul în semn de acord. Am deschis gura, însă n-a ieșit nici un cuvânt. Eram uluită, nu se mai împotriviseră niciodată unui ordin direct. Voiam să încep să urlu la ei, dar deja era prea târziu: doi asistenți medicali traversau nisipul în fugă, ținând o brancardă. Luminile puternice ale ambulanței produceau benzi intermitente, roșiatice, pe fețele noastre.

— Vagobăr, am rostit încordată, folosind un limbaj secret, care data de pe vremea când eram ținuți într-un laborator.

— Era folosit numai în cazuri de extremă urgență, când nu voiam să înțeleagă toată lumea ce vorbeam.

— Valea. Todo ustedes. Cărelul.

— Nu, a repetat Gasman, iar buza de jos a început să-i tremure. Neckerchu.

— Ce s-a întâmplat aici?

— Unul dintre asistenții medicali s-a aplecat lângă Fang, scoțându-și stetoscopul.

— Accident, am rostit, încă aruncând priviri mânioase spre Gazzy, Nudge și Angel.

— Cu teamă, mi-am retrase mâinile de pe feșile năclăite de sânge. Fața lui Fang era albă și neclintită.

— Accident? a repetat și asistentul, holbându-se la răni. Cu ce, cu vreun urs turbat?

— Cam așa ceva, am rostit încordată.

— Celălalt asistent i-a băgat lui Fang în ochi raza unei lanterne mici. Senzația de frică și de primejdie mi se amplifică: nu numai că eram pe cale să fim băgați într-un spital, fapt care ne-ar speria pe toți, dar s-ar putea să fie totul și de pomană.

— Deoarece Fang ar putea muri oricum.

10

Ambulanța ni se părea ca o pușcărie pe roți.

Mirosul antiseptic din interior m-a făcut să mi se întoarcă stomacul pe dos din cauza amintirilor de coșmar din Școală. Stăteam în spatele ambulanței și țineam mâna rece a lui Fang, cu o perfuzie de soluție salină înfiptă în ea. Nu puteam să spun nimic stolului, nu de față cu asistenții medicali, și, oricum, eram prea necăjită, speriată și înnebunită ca să scot ceva coerent din mine.

Fang e OK? am întrebat, pe tăcute, Vocea. Nu că Vocea mi-ar fi răspuns vreodată unei întrebări directe. Nu și-a încălcat obiceiul nici acum.

— Oh... intră în fibrilație, a anunțat precipitat unul dintre asistenți.

A arătat spre un aparat EKG portabil, care scotea un zgomot

surd.

— Adu padelele.

— Nu! am rostit cu glas tare, uluind pe toată lumea.

Asistentul a rămas cu padelele pentru electroșocuri în aer, părând surprins.

— Așa-i inima lui întotdeauna. Bate întotdeauna foarte repede. Asta-i normal pentru el.

Nu știu dacă asistentul ar fi folosit, oricum, padelele, însă chiar atunci am năvălit pe rampa preluării urgențelor din spital și totul a devenit haotic. Infirmerii au ieșit afară cu o targă, asistenții au început să turuie datele către o infirmieră. Iar apoi, Fang a fost dus de acolo pe coridor, prin niște uși. Am luat-o după el, însă o infirmieră m-a oprit.

— Lasă-i mai întâi pe doctori să-l vadă, a zis ea, întorcând o filă de pe clipboard. Poți să-mi dai niște informații. Cum îl cheamă? E prietenul tău?

— Îl cheamă... Nick, am mințit agitată. Nick... hm... Kide. E fratele meu.

Sora medicală s-a uitat lung la mine, la părul meu blond și pielea albă, și mi-am dat seama că mă compara, în minte, cu Fang, care avea părul negru, ochi întunecați, pielea măslinie.

— Ie fratele lu' noi toți, a explicat Nudge, în stil agramat.

Infirmiera s-a uitat la ea, era neagră, și la noi, ceilalți, care nu ne potriveam nicidecum, cu excepția lui Angel și Gazy, singurii frați adevărați dintre noi.

— Suntem adoptați, am explicat. Părinții noștri sunt... misionari.

Excelent! M-am felicitat singură, bătându-mă pe spate, în gând. Genial! Misionari!

— Sunt plecați... într-o scurtă misiune. Eu răspund de ei.

Un doctor în uniformă verde, de spital, se apropia în grabă.

— Domnișoară? mi s-a adresat el, privindu-mă, apoi măsurându-ne pe toți. Poți veni cu mine, chiar acum?

— Crezi că n-a observat aripile încă? l-am auzit pe Iggy de-abia murmurând.

L-am bătut de două ori pe dosul palmei. Asta însemna: Preiei comanda până mă întorc. A dat din cap, iar eu l-am urmat pe doctor pe coridor, simțindu-mă de parcă eram în anticamera morții.

11

Mergând grăbit, doctorul s-a uitat la mine cu acea expresie de privitor la zoo, care-mi devenise atât de familiară. Mi s-a făcut inima cât un purice. Toate temerile mele cele mai îngrozitoare se adevereau. Parcă vedeam deja plasa de sârmă a unei cuști mari, pentru câini, închizându-se în jurul meu. Eliminatorii ăia îngrozitori! Îi uram! Întotdeauna se arătau pe nepusă masă, iar când se întâmpla asta, stricau totul.

Trebuie să-ți respecti dușmanii, Max, am auzit Vocea. Să nu-i subestimezi niciodată. În momentul în care-o faci, te vor zdrobi. Fii isteată în privința lor. Respectă-le capacitățile, chiar dacă ei nu le respectă pe ale tale.

Am înghițit cu noduri. Mă rog.

Am trecut prin niște uși masive, duble, și am intrat într-o încăpere mică, faianțată, foarte înfricoșătoare. Fang zăcea întins pe o targă.

Avea un tub băgat pe gât și alte câteva atașate de brațe. Mi-am dus mâna la gură și am apăsat cât am putut de tare. Nu sunt sperioasă de felul meu, dar am cedat, pur și simplu, iar prin minte mi se învârteau amintiri dureroase cu experiențele făcute pe noi la Școală, și-aș fi vrut ca Vocea să continue să vorbească, să spună ceva foarte enervant ca să-mi distragă atenția. Un alt doctor și o soră medicală stăteau lângă Fang. Îi tăiaseră jacheta și cămașa. Oribilele răni sfârtecate încă-i mai sângerau.

Acum, că mă adusesese aici, doctorul nu părea să știe ce să mai spună.

— Se va face... se va face bine? am întrebat, simțind cum mă sufoc.

Viața fără Fang mi se părea de neimaginat.

— Nu știm, a spus unul dintre medici, părând foarte îngrijorat.

Arătând spre Fang, o doctoriță m-a întrebat:

— Cât de bine-l cunoști?

— E fratele meu.

— Și tu... ești la fel ca și el? a mai întrebat ea.

— Da.

Am strâns din maxilare și mi-am fixat privirile pe Fang. Am simțit cum mi se încordau mușchii, un nou val de adrenalină, nedorit însă, făcându-și drum prin venele mele. OK, mai întâi, arunc acest mic cărucior la picioarele sorei medicale...

— înseamnă că ne poți ajuta, a spus primul doctor, părând ușurat. Pen' că nu știm ce-i asta. Ce-i cu pulsul lui?

M-am uitat spre EKG. Semnalele erau dezordonate.

— Ar trebui să fie mai ritmice, am zis. Și mai rapide.

Am pocnit din degete de câteva ori, ca să le demonstrez cum ar fi fost bătăile normale.

— Pot să...? a întrebat medicul, agitându-și stetoscopul spre mine.

Am dat din cap obosită. Mi-a luat pulsul, cu o expresie de uluire totală.

Apoi și-a deplasat stetoscopul pe abdomenul meu, în mai multe locuri.

— Cum se face că aud aerul deplasându-se pe aici? m-a întrebat.

— Avem niște săculeți cu aer, i-am explicat simplu, cu o voce gâtuită.

Mi-am strâns pumnii, lipiți de coapse.

— Avem plămâni, dar mai avem și mici saci cu aer. Iar stomacul nostru este diferit. La fel și oasele. Sângele.

Doamne, de fapt aproape totul e altfel.

— Și aveți... aripi? a întrebat, cu glas scăzut, cel de-al doilea doctor.

Am dat din cap.

— Ești un hibrid om-pasăre, a spus primul doctor.

— Aceasta-i una dintre denumiri, am rostit încordată, în afară de cea de „ciudățenie de mutant”.

— Eu una, o prefer pe cea de americană aviară.

I-am aruncat o privire sorei medicale, care arăta speriată și era limpede că ar fi preferat să fie oriunde în altă parte, dar nu aici.

Doctorița și-a intrat atunci în rol.

— Îi administrăm o soluție salină, pentru a contracara șocul, însă are nevoie de sânge.

— Nu-i puteți da sânge ome... sânge obișnuit, am zis.

Toate informațiile științifice vâdate de mine de-a lungul anilor de prin rapoarte și experiențe au început să iasă la suprafață.

— Celulele noastre sanguine au nuclee. Ca la păsări. Doctorița a dat din cap.

— Atunci fii gata să-i donezi sânge, m-a avertizat ea brusc.

12

Douăzeci de minute mai târziu, eram cu două pinte mai ușoară și amețită ca o pasăre dodo. N-ar fi trebuit să dau atât de mult sânge, dar Fang avea nevoie de cât mai mult și asta era tot ce puteam face pentru el. Acum se afla pe masa de operație.

Am traversat coridorul, spre sala de așteptare, care era aglomerată, dar nu se zărea niciun copil-pasăre.

Am străbătut repede perimetrul, în caz că erau ascunși pe sub scaune sau mai știu eu pe unde. Nici urmă de stol.

Capul mi se învârtea pe când verificam sală după sală. Eram deja slăbită și aveam o ușoară senzație de greață, iar teama de a nu-mi pierde stolul mă făcea să mă simt ca și cum eram pe cale să borăsc.

— Sunt aici.

Cuvintele mi le adresase o soră medicală, scundă și brunetă. Mi-am fixat privirea asupra ei.

Mi-a dat apoi o sticlă de plastic cu suc de mere și o gogoasă.

— Mănânc-o. Te va ajuta cu amețeala. Frații... tăi se află în

sala 7, mi-a zis, arătându-mi pe coridor înainte.

— Mulțumesc, am îngăimat, neștiind sigur dacă aveam de ce.

Sala 7 avea o ușă zdravănă și am deschis-o fără să bat. M-au luat în primire patru perechi de ochi speriați de copii-pasăre. Ușurarea – doar temporară – mi-a muiat genunchii.

— Tu trebuie să fii Max, a rostit un glas.

Stomacul mi s-a urcat până-n gât. Oh, nu, m-am gândit, văzând costumul de un gri-închis al tipului, părul scurt, perie, capsula aproape invizibilă de la ureche, receptorul. Eliminator? Era tot mai greu să-i deosebești, cu fiecare nou lot. Îi lipsea acea sclipire animalică din ochi, însă n-aveam de gând să-mi cobor garda.

— Ia loc, te rog, a răsunat o altă voce.

13

Erau trei, doi bărbați și o femeie, arătând foarte oficial, așezați la masa de conferință din imitație de lemn.

Iggy, Nudge, Gazzy și Angel erau și ei așezați acolo, cu farfuria de plastic de la cantină, pline cu mâncare, așezate în fața lor. Mi-am dat seama că niciunul nu se atinsese de haleală, în pofida faptului că trebuie să fi fost lihniți de foame, și eram atât de mândră de atitudinea lor, încât aproape că mi-au dat lacrimile.

— Cine sunteți? am întrebat.

Uluitor, dar vocea-mi era calmă și neutră. Bilă albă pentru mine.

— Suntem de la Biroul Federal de Investigații, a spus unul dintre bărbați, întinzându-mi cartea lui de vizită.

Avea pe ea o mică emblemă federală și tot ce trebuia. Nu că asta ar fi însemnat ceva.

— Și suntem de partea voastră. Tocmai am aflat că aveți niște probleme pe aici și am venit să vedem cum vă putem ajuta.

Părea atât de sincer.

— Ce drăguț din partea dumneavoastră! am zis, lăsându-mă pe un scaun înainte să leșin. Dar nu au mai toți oamenii din spital ceva necazuri? Mă îndoiesc că FBI-ul se deranjează pentru ei. Deci, ce vreți de la noi?

Am văzut cum unul dintre agenți și-a reprimat un rânjet, iar privirile li s-au încrucișat pentru o secundă. Primul bărbat, Dean Mickelson, dacă te luai după cartea de vizită, zâmbi trist.

— Știm că ați trecut prin multe, Max. Și ne pare rău că... Nick a fost rănit. Nu vă aflați într-un loc sigur aici, dar vă putem ajuta.

Eram chiar foarte obosită și aveam nevoie de timp de gândire. Stolul era cu ochii pe mine, iar de unde mă aflam puteam să simt mirosul mâncării calde.

— Angel, am rostit, dă-i lui Total să mănânce de la tine și să vedem dacă nu se întoarce cu roțile-n sus. Dacă nu, atunci puteți să-i dați drumul.

Ca și cum și-ar fi recunoscut numele, Total a sărit pe

scaunul de lângă Angel și a început să dea din coadă. Angel ezita, nu voia să riște.

— Uitați-vă aici, a spus agenta FBI.

S-a ridicat și a luat o bucățică din omleta lui Angel. Cei-lalți doi i-au urmat exemplul, gustând din celelalte trei tăvi cu mâncare. Chiar atunci s-a auzit o bătaie în ușă, iar un agent mai tânăr mi-a adus și mie o tavă. Un altul a gustat din farfuria mea, apoi a așezat tava pe masă.

— OK? a întrebat el.

Îi priveam pe agenți cu interes, așteptând să vedem dacă nu cumva își duc mâinile la gât și cad la podea icnind după aer.

N-au căzut.

— OK, dați-i drumul, fraților, am zis, iar stolul s-a repezit asupra mâncării precum... hm... Eliminatorii.

Gazzy a terminat primul, practic își absorbise pur și simplu micul dejun.

— N-aș mai putea primi două porții? a zis el.

Uluit, Dean a dat din cap și s-a dus să dea comanda.

— Așadar, cum ne puteți ajuta? am zis printre îmbucături. Cum ați aflat că suntem aici?

— O să vă răspundem la toate întrebările, a spus celălalt agent, dar trebuie să ne răspundeți și voi la ale noastre. Ne-am gândit că ar fi mai ușor dacă v-am lua pe rând, n-ați mai fi distrași. După ce terminați de mâncat, am putea să-i dăm drumul.

— Nu ne separați, am zis.

— Nu, stați doar la mese diferite, a precizat femeia. Veți rămâne cu toții în aceeași încăpere, bine?

Am mârâit în sinea mea. Când am dormit noi ultima dată?

Cu doar două zile în urmă fugeam prin rețeaua de canalizare a New Yorkului? Iar acum, Fang era sub cuțit, eram înconjurați de oameni despre care numai Dumnezeu știa cine sunt și nu vedeam nicio cale de ieșire dacă nu-l lăsam pe Fang în urmă. Ceea ce n-aș face.

Oftând, am dat deoparte tava mea goală și le-am făcut celorlalți semn cu capul.

Să înceapă întrebările.

14

Și cum te cheamă pe tine, scumpo?

— Ariel, zise Angel.

— OK, Ariel. Ai auzit vreodată de cineva pe nume Jeb Batchelder?

Agentă ridică o fotografie, iar Angel îi aruncă o privire. Fața familiară a lui Jeb se uita la ea, și-i sfâșie inima.

— Nu, spuse ea.

— Hm, bine... poți să-mi spui în ce relații ești tu cu Max?

— E sora mea. Știi, din cauza misionarilor. Părinții noștri.

— OK. înțeleg. Și de unde ai luat câinele?

— L-am găsit într-un parc.

Angel se foi și privi spre Max. Se gândi: OK, ajunge cu întrebările. Poți să pleci. Agentă așezată vizavi de ea se opri și privi în gol, spre însemnările pe care le făcuse.

— Ăăă... cred că ajunge cu întrebările, zise ea cu un aer confuz. Poți să pleci.

— Mulțumesc, spuse Angel, eliberând scaunul.

Pocni din degete după Total, iar el o urmă.

— Și cum se scrie asta? întrebă agentul.

— Căpitan, la fel ca și căpitanul unei nave, explică Gasman.

Și apoi Teroare, știți, T-E-R-O-A-R-E.

— Deci, te numești Căpitanul Teroare.

— Așa-i, zise Gasman, foindu-se pe scaun.

Privi spre Max, care discuta în șoaptă cu agentul ei.

— Chiar sunteți de la FBI?

Agentul zâmbi scurt.

— Da. Câți ani ai?

— Opt. Dar tu?

Agentul părea surprins.

— Hm... ești puțin cam înalt pentru cineva de opt ani, nu-i așa?

— Ăăă... toți suntem înalți. Și slabi. Și mâncăm mult. Ori de câte ori putem.

— Da, văd. Spune-mi... Căpitane, ai mai văzut așa ceva?

Agentul ridică o fotografie alb-negru, neclară, cu un Eliminator pe jumătate transformat.

— Doamne, nu, zise Gasman, căscându-și larg ochii albaștri. Ce-i ăsta?

Agentul păru să nu-și mai găsească replica.

— Și ești orb?

— Îhî..., făcu Iggy, încercând să pară blazat.

— Așa te-ai născut?

— Nu.

— Cum ai orbit...ăăă... Jeff, așa te cheamă, nu?

— Da, Jeff. Păi, știți, m-am uitat direct la soare, exact așa cum ți se spune să nu faci. Dacă aș fi ascultat...

— Și-apoi am mâncat trei cheeseburgeri și știți? Au fost extraordinari. Și chestiile acelea ca plăcintele fripte? Plăcintele cu mere? Au fost cu adevărat nemaipomenite. Le-ați încercat vreodată?

Nudge privea plină de speranțe spre femeia așezată vizavi de ea.

— Ăăă... nu prea cred. Poți să-mi silabisești și mie numele tău, scumpo?

— Ăăă... Este K-R-Y-S-T-A-L. îmi place numele meu. Este frumos. Pe tine cum te cheamă?

— Sarah. Sarah McCauley.

— Păi, și ăsta-i un nume OK. Ai fi vrut să fie altul? Uneori, și eu îmi doresc să fi avut un nume mai elegant, știi? Ceva de genul Cleopatra. Sau Marie-Sophie-Therese. Știi că regina Angliei are vreo șase nume? O cheamă Elizabeth Alexandra Mary. Numele ei de familie este Windsor. Dar e atât de faimoasă, încât semnează cu numele ei, „Elizabeth R „ și toată lumea știe cine este. Mi-ar plăcea să fiu și eu la fel de faimoasă, într-o bună zi. M-aș semna doar „Krystal”.

Agenta rămase tăcută o clipă, apoi dădu semne că-și revenise.

— Ai auzit vreodată de un loc numit „Școala”? întrebă ea. Credem că se află în California. Ai fost vreodată în California?

Nudge privi gânditoare spre tavan.

— California? Acolo unde-s surferi și vedete de cinema și

cutremure? Nu. Mi-ar plăcea să mă duc. E drăguț?

Ochii ei mari, căprui, o priveau nevinovați pe agentă.

— Mie poți să-mi spui agent Mickelson, mi-a zis zâmbind. Dar tu? Max e vreo prescurtare de la ceva? Maxine?

— Nu, Dean. E doar Max.

Clipi o dată, apoi își consultă notițele.

— Înțeleg. Acum, Max, cred că amândoi știm că părinții voștri nu sunt misionari.

Am căscat ochii cât cepele.

— Nu? Păi, pentru numele lui Dumnezeu, să nu le spui. Ar fi zdrobiți. Crezând că fac lucrarea Domnului și toate cele.

Dean m-a privit așa, nu știu cum, ca și cum un hamster tocmai ar fi mârâit la el. Încercă o altă pistă.

— Max, noi îl căutăm pe un bărbat numit Jeb Batchelder. Ai cunoștință cam pe unde-ar putea fi?

Agentul a ridicat o fotografie de-a lui Jeb, iar mie mi s-a strâns inima-n piept. Pentru un moment, am fost nehotărâtă: să-l torn FBI-ului pe nemernicul ăla trădător, iar asta ar fi fost foarte distractiv, sau să nu divulg nimic important, ceea ce-ar fi isteț din partea mea?

Am clătinat din cap cu părere de rău.

— Nu l-am văzut niciodată.

— Ai fost vreodată în Colorado?

M-am încruntat.

— E unul dintre statele pătrătoase, din centru?

L-am văzut pe Dean cum inspiră adânc. M-am uitat repede de jur împrejur. Angel stătea pe podea, lângă ușă, și mânca gogoșa mea, împreună cu Total. Agenții care se ocupaseră de

Iggy și Nudge aveau o discuție, șușotind în spatele unor hârtii, iar Iggy și Nudge lânceau pe scaunele lor. Nudge privea curioasă în jurul ei. Nădăjduiam că memora căile de evadare. Gasman s-a ridicat, aruncând cu un ton vesel spre agentul lui un „la revedere!” și s-a retras lângă Angel.

— Max, noi vrem să vă ajutăm, a spus Dean cu voce joasă. Dar și voi trebuie să ne ajutați. Așa-i corect.

M-am holbat la el. Acesta a fost lucrul cel mai caraghios pe care l-am auzit în ultimele zile.

— Glumești, așa-i? Te rog, spune-mi că ai să-mi oferi un motiv mai puternic decât „așa-i corect”. Viața nu-i corectă, Dean.

Vocea mi s-a oțelit și m-am aplecat înainte, mai aproape de fața impasibilă a agentului.

— Nimic nu-i cinstit, niciodată. Acesta-i lucrul cel mai stupid pe care l-am auzit vreodată. Trebuie să te ajut pentru că așa-i corect? Încearcă cu „trebuie să mă ajuți, pentru că altfel îți smulg șira spinării și te bat cu ea”, și atunci s-ar putea să răspund la așa ceva. Poate.

Dean și-a încleștat fălcile și în obraji i-au apărut două pete trandafirii. Am avut senzația că era mai mult furios pe el însuși decât pe mine.

— Max..., a început el, cu glas încordat, dar a fost întrerupt.

— Mulțumesc, Dean, a rostit o voce de femeie. Preiau eu de aici.

Dean s-a îndreptat de spate și și-a împlânzit expresia. Cea nou-venită i-a aruncat un zâmbet prietenos și a rămas în așteptare.

Era blondă, n-aș fi putut spune cam câți ani avea. Avea acel gen de eleganță și atitudine profesională de prezentatoare de știri a unei importante rețele de televiziune. De fapt, era drăguță.

Dean și-a adunat hârtiile, mi-a făcut un semn cu capul, apoi s-a dus să discute cu un alt agent. Femeia s-a așezat vizavi de mine.

— Toți sunt cu nasul pe sus, a șoptit ea cu palma la gură.

M-a făcut să zâmbesc.

Și-a întins mâna peste masă, să i-o strâng.

— Numele meu este Anne Walker, s-a prezentat ea. Și da, sunt una dintre Acelea. Pe mine mă cheamă când lucrurile se duc de râpă.

— Și s-au dus de râpă? am întrebat politicoasă.

A scos un hohot scurt.

— Hm, mda, a zis ea cu un ton ușor exasperat. Când primim un telefon de la un spital prin care suntem anunțați că au cel puțin două, posibil șase specimene de forme de viață cu ADN recombinant, necunoscute până acum, și că unul dintre ele este grav rănit, cred că putem spune liniștiți că lucrurile s-au dus de râpă, cu „R” mare.

— Oh, am făcut. Doamne, dar ce importanți părem.

Un colț al gurii îi zvâcni.

— Hmm... De ce ești atât de surprinsă? Nu v-a spus nimeni că sunteți importanți?

Jeb. Cuvântul mi-a șocat simțurile și m-am decuplat cu

totul, ca să nu încep să zbier ca o biată formă de viață ciudată ce eram. Jeb mă făcuse să mă simt importantă, cândva, demult. M-a făcut să mă simt deșteaptă, puternică, specială, capabilă, importantă... ce vrei tu. Totuși, în ultima vreme, mi-a stârnit o furie oarbă și mi-a provocat o senzație grețoasă de trădare.

— Uite ce-i, am zis rece, suntem cam la înghesuială aici. O știi și eu, o știi și tu. Unul din sto... dintre frații mei este rănit, și avem nevoie de ajutor. Spune-mi numai ce trebuie să fac ca să putem primi acest ajutor, apoi o să ne vedem cu toții de drum.

Am aruncat o otheadă spre stol. Stăteau împreună, mâncând briose și privindu-mă. Gazzy a ridicat vesel o brișă, să-mi arate că pusese una deoparte și pentru mine. Privirea îngăduitoare a lui Anne m-a făcut să scrâșnesc din dinți. S-a aplecat peste masă, ca să nu poată fi auzită de ceilalți.

— Max, n-am de gând să-ți înșir verzi și uscate aici, a spus, luându-mă din nou prin surprindere. Cum ar fi prostiile pe care ni le debitezi tu, cum că părinții voștri ar fi misionari. Știm amândouă că nu-i adevărat. Și tot așa știm că FBI-ul nu-și câștigă pâinea doar ajutându-i pe oameni, pentru că sunt atât de minunați și de speciali. Uite cum stă treaba: am auzit de voi. În mediul serviciilor secrete au apărut, de ani de zile, niște zvonuri legate de un laborator clandestin, unde se produc forme de viață recombinate, viabile. Însă informațiile n-au putut fi niciodată verificate, iar oamenii le-au respins mereu, considerându-le un soi de legende urbane. Nu mai e nevoie s-o spun, posibilitatea ca toate acestea să fie adevărate... ei bine, avem oameni însărcinați să afle și să

evalueze informațiile, zvonurile sau bănuielile legate de voi. Voi și familia voastră.

Stai să vezi când au să afle despre Eliminatori.

Anne inspiră adânc și se lăsă pe scaun, continuând să mă privească.

— Așadar, înțelegeți că vă considerăm importanți. Am vrea să știm totul despre voi. Dar și mai important, dacă relatările sunt adevărate, pentru că atunci siguranța țării noastre ar fi în joc, dacă așa-zisa voastră familie ar cădea în mâinile cui nu trebuie. Nu vă cunoașteți propriile forțe.

M-a lăsat o clipă să rumeg toate astea, apoi a zâmbit cu tristețe.

— Ce-ar fi să cădem la învoială? Voi ne dați posibilitatea de a vă studia, pe căi neinvazive, nedureroase, și-i vom asigura lui Nick cea mai bună îngrijire medicală posibilă, iar pentru ceilalți dintre voi un loc sigur, în care să stați. Vă puteți odihni, mânca, Nick se poate face bine, iar apoi veți hotărî ce să faceți mai departe.

Mă simțeam ca un șoarece flămând care se holba la o bucată uriașă de cașcaval. Așezată drept în mijlocul unei capcane enorme, făcută pe măsura lui Max. Mi-am lipit pe față o expresie de dezinteres politicos.

— Și presupun că totul trebuie luat așa cum este, pentru că...

— Ar fi grozav dacă ți-aș putea oferi niște garanții, Max, a continuat Anne. Dar nu pot, nimic din ce ți s-ar părea de încredere. Adică, haide – a dat din umeri – vrei un contract scris? Cuvântul meu de onoare? O promisiune cu adevărat sinceră din partea șefului FBI?

Am izbucnit amândouă în râs. Ce ți-e și cu agenții ăștia.

— Pur și simplu, nu prea ai de ales acum, Max. Nu acum. Îmi pare rău.

Mi-am ațintit privirile pe tăblia mesei și-am căzut pe gânduri. Lucrul oribil era că avea dreptate. Cu Fang într-o asemenea stare deplorabilă, ne ținea în mână pe toți. Lucrul cel mai bun pe care-l aveam de făcut era să-i accept oferta de adăpost și îngrijire asigurată lui Fang, să câștig timp, și să mă gândesc mai târziu la o evadare. Am înjurat zdravăn în sinea mea. Apoi mi-am ridicat privirea.

— Ei, să zicem că accept. Unde-i locul acela sigur cu care mă tot ademenești?

M-a privit. Dacă era surprinsă de acordul meu, n-o arăta deloc.

— La mine acasă, a spus ea.

16

Fang a ieșit din operație aproape două ore mai târziu. Așteptam în afara sălii de operații, mai încordată decât un arc.

Medicul cu care discutasem a venit afară, îmbrăcat încă în uniforma verde. Am vrut să-l apuc de cămașă, să dau cu el de perete și să obțin niște răspunsuri. Dar încerc să-mi stăpânesc acest fel de porniri.

— Ah, da, te cheamă Max, nu?

— Da, mă cheamă Max.

Așteptam încordată. Dacă s-a întâmplat lucrul de neconceput, iau copiii și o ștergem de-aici.

— Fratele tău, Nick, a fost cam neascultător o vreme. I-am dat mai multe unități de sânge artificial și i-am stabilizat tensiunea la un nivel sigur.

Îmi strângeam și-mi desfăceam pumnii. Tot ce puteam face era să stau acolo și să mă concentrez asupra a ceea ce spunea.

— N-a făcut stop cardiac, zicea doctorul. Am putut să-i coasem rănilor de la coaste, să oprim hemoragia. A fost lovită una dintre arterele principale și unul dintre... săculeții de aer.

Și acum cum e?

M-am sforțat să-mi calmez respirația, am încercat să mă decuplez de la atitudinea „luptă-sau-zbori”. Care, în cazul meu, după cum știi, este reală.

S-a stabilizat, a răspuns doctorul, părând obosit și uimit. Dacă totul merge bine, ar trebui să se vindece. Are nevoie de vreo trei săptămâni de refacere.

Ceea ce însemna, probabil, vreo șase zile, ținând cont de vindecarea noastră foarte rapidă și de capacitățile noastre de regenerare.

Dar, Doamne! Șase zile însemnau o grămadă de timp.

Pot să-l văd?

Doar după ce-și revine din anestezie, a spus medicul. Cam peste patruzeci de minute. Acum, sper că-mi poți oferi niște informații fiziologice. Am observat...

Mulțumim, domnule doctor, a intervenit Anne Walker, apărând din spatele meu.

Adică, am vrut să știu..., a început doctorul, privindu-mă.

Îmi pare rău, a zis Anne. Copiii aceștia sunt obosiți și au nevoie de odihnă. Unul dintre colegii mei vă poate răspunde oricăror întrebări pe care le aveți.

Scuză-mă, dar colegii tăi habar n-au nimic despre noi, i-am reamintit lui Anne printre dinți.

Medicul părea iritat, dar dădu din cap și se îndepărtă pe coridor.

Anne mi-a zâmbit.

Încercăm să fim discreți cu existența voastră, a explicat ea. Până când ne vom asigura că sunteți în siguranță.

Dar sunt vești bune despre Nick.

Ne-am dus în sala de așteptare. Stolul s-a ridicat și toți mă priveau întrebător. Am zâmbit și le-am făcut un semn cu degetul mare în sus. Nudge a sărit în picioare și a bătut palma cu Gazzy, iar Angel s-a repezit să mă îmbrățișeze strâns. Am ridicat-o în sus și-am strâns-o tare.

Va fi bine, le-am confirmat.

Putem să-l vedem? a întrebat Iggy.

Ig, detest să-ți aduc vestea asta, dar ești orb, am spus, ușurarea făcându-mă să-l tachinez. Însă, peste scurt timp, vei putea să te duci să-l asculți cum respiră și, poate, să-i și vorbești.

Iggy mi-a răspuns cu o combinație de zâmbet-strâm-bătură, la care se pricepea atât de bine.

Salutare tuturor, a zis atunci Anne.

Uitasem că era chiar în spatele meu.

S-ar putea ca Max să vă fi vorbit despre mine, sunt Anne Walker, de la FBI. V-a povestit Max de înțelegerea noastră?

Era isteată: dacă nu le-aș fi spus de asta, ea tocmai le confirmase că aveam o înțelegere.

Da, a spus Angel privind-o atent. Și că o să stăm la tine acasă pentru puțin timp.

Așa-i, a confirmat Anne zâmbindu-i.

Noi și cu Total, a subliniat Angel ca să se asigure.

Total?

E câinele meu.

Angel arătă sub scaunul ei, unde Total se făcuse covrig, cu capul pe labe.

Cum ai adus un câine aici? a întrebat Anne uluită.

Nu voiam să intrăm atât de mult în amănunte.

Da! Ei, bine, imediat ce Fa... Nick devine cât de cât transportabil, plecăm acasă la Anne, ne odihnim, îl punem pe picioare sută la sută. Bine?

Ceilalți dădură din cap cu grade diferite de entuziasm.

Fanick? a murmurat Iggy cu un zâmbet subțire.

L-am ignorat.

De fapt, Nick nu va fi transportabil cel puțin o săptămână, a zis Anne. Așa că putem să mergem acum cu toții la mine și să revenim când e pregătit.

L-am văzut pe Gazzy clipind și pe Nudge încruntându-se.

Nu, i-am spus lui Anne. Nu așa ne-am învoit. Nu-l lăsăm pe Nick aici, singur.

— Va avea medici și surori medicale și doi agenți la ușă. În permanență, a promis Anne.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Nu. Numai doi agenți de-ai voștri ar fi ca o gustare pentru un Eliminator.

Anne s-a făcut că n-aude gluma mea. Nici nu era de mirare, din moment ce, probabil, n-avea nicio idee despre ce vorbeam.

— Vă veți simți mai confortabil la mine acasă, a spus Anne.

Va fi mai bine pentru voi.

— Dar nu va fi mult mai bine pentru Nick, am comentat.

— Dar... Nici nu-i transportabil, a continuat Anne. Aveți de gând să rămâneți în salonul lui?

17

Fetele pot să stea pe pat, a spus Gazzy. Iggy și cu mine putem dormi pe podea.

Poftim? Purceluș sexist ce ești, i-am zis arcuindu-mi sprâncenele. Ce-ar fi ca în pat să stea cei mai mici, pentru că vor încăpea. Aceștia ați fi tu și cu Angel.

Mda, a făcut Nudge cu ochii mijiți. Ca și cum eu aș fi prea gingașă ca să dorm pe podea?

Gazzy a adoptat expresia aceea încăpățânată, așa că am traversat camera înainte să izbucnească vreo ceartă. Rezerva de spital a lui Fang era una dublă, însă celălalt pat era gol. Cei doi copii mai mici vor dormi în el, iar restul ne vom descurca noi cumva.

Desigur, prințul are propriul său pat, numai pentru el, i-am zis lui Fang.

Așa-i, a spus el amețit. Prințul are într-o parte o rană cât toate zilele.

Încă mai arăta palid ca moartea, extrem de alb la față și de amețit. Nu putea să mănânce, așa că avea o perfuzie. Iggy i-a mai dat încă doi litri de sânge de copil-pasăre, iar asta a ajutat.

Păi, te-au cusut, am remarcat. Pe moment, nu mai ai niciun

fel de tăieturi.

Când îmi dau drumul de aici?

Ziceau că într-o săptămână.

Așadar, cam pe mâine, nu? a zis el.

La asta mă gândeam și eu.

Deci, Fanick, pot să schimb canalul? a întrebat Iggy. E un meci.

— Simte-te ca acasă, Niggy, i-a spus Fang.

Ne-am culcat devreme și-am căzut ruși, ținând cont prin ce trecuserăm în ultimele douăzeci și patru de ore. Pe la ora nouă, ascultam cum stolul dormea în jurul meu. Agenții au adus un fel de saltele de yoga, pentru noi, și nu erau rele. Mai ales dacă ai stat ceva timp culcat pe suprafețe stâncoase din peșteri și borduri din ciment, prin tuneluri de metrou.

Acum era liniște, iar eu încercam să-mi decuplez mintea. Voce? Vreo ultimă remarcă pe care vrei s-o spui înainte să adorm?

Ai preferat să stai cu Fang.

Nu, e aiurea, am răspuns în gând. Ceea ce spusese Gazzy, acolo, pe plajă... micul hoțoman a avut dreptate. N-ar trebui să separ, iarăși, grupul, nici chiar atunci când părea sigur că o s-o fac. Ne descurcam cel mai bine când eram cu toții împreună. întreaga familie reunită.

Familia este extrem de importantă, a zis Vocea. Nu mi-ai nun spus asta odată?

Mda, m-am gândit. De-asta o să continuăm să ne căutăm părinții imediat ce scăpăm de-aici.

Am inspirat adânc, încercând să mă relaxez. Eram complet istovită, însă creierul îmi funcționa nebunește. De fiecare dată

când îmi închideam ochii, prin minte-mi alergau tot felul de imagini, cum ar fi clădiri explodând, un nor ca o ciupercă, rațe prinse în petele de petrol, munți de gunoaie, uzine de energie nucleară. Coșmaruri care te trezeau.

Așa că am stat în capul oaselor, cu ochii deschiși, dar nu eram mult mai bine. Începusem să mă simt rău ceva mai devreme, dar n-am spus nimănui. Aveam o migrenă, nu una de tip grenadă, când îmi simțeam creierii împrăștiați prin craniu, ci una obișnuită. Din fericite, migrenele-grenadă erau mult mai rare și frecvența lor mult mai mică decât înainte. Teoria mea era că ele exprimau modul în care creierul meu se obișnuia cu împărțirea spațiului cu oaspetele meu necioplit și nepoftit, Vocea. Oricum, eram nemaipomenit de bucuroasă că se mai răriseră în ultima vreme.

Asta nu era așa. Eram fierbinte; pielea-mi ardea. Mă simțeam ca și cum adrenalina mi se revărsa în organism, făcându-mă atât de agitată, încât nu mai suportam.

Îmi urmăreau Eliminatorii cipul din braț, cel pe care-l văzusem la radiografie, în cabinetul doamnei doctor Martinez, cu multe zile în urmă? Cum se face că ne tot gădesc? Eterna întrebare.

M-am uitat spre Total, care dormea în pat cu Angel și Gazzy. Stătea tolănit pe spate, cu labele în sus. Avea cip? Îl urmăreau oare chiar acum?

Uf. Mă simțeam atât de încinsă, de agitată și de bolnavă. Aș fi vrut să mă întind în zăpadă, să mănânc zăpadă, să-mi frec pielea cu ea. Mi-am imaginat cum ar fi să deschid ferestrele și să decolez în aerul răcoros al nopții. Mi-am închipuit că aș zbura înapoi la doamna doctor Martinez și la fiica ei, Ella,

singurii oameni prieteni cunoscuți de mine. Doamna doctor Martinez ar ști ce-i de făcut. Inima-mi bătea atât de repede, încât o simțeam ca pe un solo de tobe executând un staccato în pieptul meu.

M-am ridicat și mi-am făcut drum, în liniște, peste trupurile adormite, spre chiuveta mică aflată pe unul din pereți. Am dat drumul apei reci și-am lăsat-o să-mi curgă peste mâini. Aplecându-mă, mi-am udat fața, iar și iar. Îmi făcea bine, și mi-aș fi dorit să stau sub un duș rece ca gheața. Te rog, nu îngădui să mă îmbolnăvesc, m-am rugat. Nu-mi permit să mă îmbolnăvesc. Nu-l pot lăsa pe Fang bolnav.

Nu știu cât am stat așa, aplecată deasupra chiuvetei, lăsând apa să mi se scurgă pe gât. În cele din urmă, m-am gândit că, poate, aș reuși să mă culc la loc și m-am ridicat să-mi șterg fața.

Eram gata să scot un urlet.

M-am întors pe călcâie, însă în rezervă domnea tăcerea. M-am răsucit, pentru a mă holba din nou în oglindă și am văzut același lucru: Eliminatorul.

Am clipit rapid. Ce naiba se întâmpla? Eliminatorul din oglindă clipi și el repede.

Eliminatorul eram eu.

Într-o clipită, o transpirație rece mi-a acoperit fruntea și ceafa.

Am înghițit un nod, iar Eliminatorul Max din oglindă a

făcut la fel.

Mi-am deschis gura și am văzut caninii lungi și ascuțiți. Dar când i-am atins cu degetul, păreau mici, netezi, normali. Mi-am atins fața și-am simțit pielea netedă, cu toate că oglinda mă înfățișa transformată cu totul. Mi-am amintit cât de rău mă simțisem, înfierbântată și cu inima bătând nebunește. Oh, Doamne. Ce mai era și asta? Tocmai descoperisem un nou „talent”, la fel ca Angel cu cititul minților, Gazzy, capabil să imite orice voce, Iggy, identificând oamenii prin perceperea amprentelor lor? Tocmai mi-am dezvoltat talentul de a mă transforma într-un Eliminator, dușmanul nostru cel mai cumplit?

Mă simțeam bolnavă de scârbă și frică. M-am uitat stânjenită în jur, să mă asigur că nu mă vedea nimeni în această stare. Nici măcar nu știam ce-ar fi văzut dacă s-ar fi trezit. Mă simțeam normal. Arătam ca un Eliminator. Un fel de Eliminator mai arătos, mai blond, mai mic.

Respectă-i și onorează-i pe inamicii tăi, a spus Vocea mea. întotdeauna. Cunoaște-ți bine prietenii; să-ți cunoști dușmanii chiar și mai bine.

Oh, te rog, m-am milogit în tăcere. Te rog, fă ca asta să fie doar o lecție oribilă și nu realitatea. Promit, promit, promit să-mi cunosc dușmanii mai bine. Doar lasă-mă să scap de bot.

Cea mai mare forță a ta este și cea mai mare slăbiciune, Max.

M-am holbat în oglindă. Poftim?

Ura ta pentru Eliminatori îți dă puterea de a lupta până la moarte. Dar această ură te și împiedică să vezi imaginea de ansamblu: imaginea lor, a voastră, a tot ce este în viața

voastră.

Hm, lasă-mă să mă gândesc la asta și-am să revin. OK?

Au. M-am chircit, apăsându-mi degetele pe tâmplă, încercând să îndepărtez durerea. Mi-am atins fața încă o dată, ca să mă asigur că era cu adevărat netedă, apoi m-am dus să-l privesc pe Fang.

Era neclintit, respira și dormea liniștit. Arăta mai bine. Nu mai părea atât de chinuit. Se va face bine. Am oftat, încercând să mă eliberez de durere și frică, apoi m-am încovrigat și eu pe salteaua mea, alături de Nudge. Am închis ochii, însă nu aveam nicio speranță să adorm.

Am rămas în beznă, fără să scot niciun sunet. Singurul lucru care mă făcea să mă simt mai bine era să ascult respirația liniștită, regulată și calmă a stolului meu adormit.

19

— Nu pricep, a zis doctorul uitându-se la rana lui Fang.

Mda, păi, mi-am zis, astea-s fentele ADN-ului recombinant.

Medicul venise să schimbe bandajele în această dimineată și descoperise că tăieturile lui Fang erau aproape vindecate, mai rămăseseră pe piele doar liniile subțiri, trandafirii, ale cicatricelor.

— Cred că pot să plec, a spus Fang, încercând să se ridice în capul oaselor.

Era vioi, iar inima mi se umplu de bucurie. Am fost atât de speriată. Ce mă făceam eu fără Fang?

— Stai! a zis Anne Walker ridicându-și mâna. Nu ești nici

pe departe gata să te miști sau să pleci. Te rog, Nick, în-tinde-te și stai liniștit, odihnește-te.

Fang o privi calm, iar eu am zâmbit în sinea mea. Dacă Anne mă considera pe mine necooperantă, stai să vezi ce-o să pătească cu Fang refăcut.

— Nick, acum, că te simți puțin mai bine, poate că reușești să-i convingi pe frații și surorile tale să vină cu mine, a continuat Anne. M-am oferit să vă primesc pe toți să veniți la mine, să vă odihniți și să vă refaceți.

Zâmbea ușor.

— Max a refuzat să plece fără tine. Dar sunt sigură că-ți dai seama că nu are rost ca ei să stea aici și să nu se simtă confortabil. Și vei veni și tu într-o săptămână și ceva.

Fang doar o privea, așteptând. M-am sprijinit cu spatele de perete și mi-am încrucișat brațele.

— Așadar, ce crezi de asta, Nick?

De fapt, îl pusesem la curent, dis-de-diminează. Din moment ce ne-am trezit la șase. Din moment ce, la ora șase, sora medicală ținuse neapărat să-i ia temperatura lui Fang chiar atunci.

Fang mi-a întâlnit privirea, iar eu am lăsat în jos un colț al gurii.

— Sunt de acord cu tot ce zice Max, a rostit el neutru. Ea conduce.

Am rânjit. N-o să mi se aplece niciodată să tot aud asta. Anne s-a întors spre mine.

— Nu-l pot lăsa pe Nick, am zis, pe un ton de regret.

— Dacă rămâneți toți, aș putea examina..., începu doctorul, iar Anne s-a întors spre el, ca și cum ar fi uitat că era pe-

acolo.

— Mulțumesc, domnule doctor, a spus ea. Apreciez întregul dumneavoastră ajutor.

Era o trimitere la plimbare, iar doctorul nu părea prea încântat. Dar a plecat.

— Noi ne vindecăm foarte repede, i-am explicat lui Anne.

Noaptea trecută, Fang încă mai arăta rău. Și eu la fel, m-am gândit, amintindu-mi de acea oribilă reflexie de Eliminator. Însă, în această dimineață, Fang era din nou aproape cel de dinainte.

S-a ridicat în capul oaselor.

— Ce trebuie să fac ca să primesc ceva de mâncare în văgăuna asta?

— Ești încă sub perfuzie, a zis Anne. Medicii nu vor să mănânci hrană solidă...

Glasul îi pieri în timp ce Fang își miji ochii.

— Am pus o porție deoparte și pentru tine, am rostit.

Un infirmier adusese micul dejun, iar noi păstrasem câte puțin din toate pentru Fang. Anne părea că voia să spună ceva, dar s-a abținut. O decizie înțeleaptă din partea ei, trebuie să recunosc.

I-am dat tava lui Fang, iar el a atacat mâncarea cu viteză și precizie.

— Trebuie să ies de aici, a spus el printre îmbucături. Numai când simt mirosurile din spital și îmi vine să mă cațăr pe pereți.

Știam despre ce vorbea. Aveam cu toții aceeași reacție: orice mirosea antiseptic, a spital, laborator științific, ne readucea în acei ani care ne lăsaseră niște amintiri cumplite.

M-am uitat spre Anne.

— Cred că Fa... Nick este pregătit să vină cu noi.

M-a privit și ea, evaluând în mod evident situația.

— Bine, a zis în cele din urmă, iar eu n-am lăsat ca surpriza să mi se oglindească pe față. Dă-mi voie să merg și să rezolv cu hârtiile. O să dureze cam o oră și jumătate până ajungem cu mașina la mine acasă. Locuiesc în nordul Virginiei. OK?

— Da, am zis.

Anne a plecat, iar eu m-am uitat în jur, la stol.

— Nu știu ce urmează, fraților, dar fiți cu ochii-n patru și pregătiți.

L-am privit pe Fang.

— Ești sigur că te poți mișca?

A ridicat din umeri, părând iarăși istovit, și a împins la o parte tava cu mâncare.

— Sigur.

S-a culcat la loc și a închis ochii.

— În fond, și la urma urmei, Fanick este Superman, a zis Iggy.

— Gura, Jeff, am spus, dar zâmbind.

I-am ridicat degetele spre fața mea, ca să știe.

20

— Mamă, Virginia chiar arată frumos, i-am zis lui Gasman, iar el a rânjit.

Dar chiar așa era. Multe dealuri cu pante line, kilometri și kilometri de copaci pictați în culorile provocatoare ale

toamnei, valurile unduitoare ale pajiștilor verzi, cu câte un cal care păștea pe ici-colo. Era grozav aici.

Încăpeam cu toții în uriașul automobil combi al lui Anne, dar Fang a trebuit să rămână întins mare parte a drumului. Nu l-am scăpat din ochi, remarcând cum i se încleșta maxilarul când treceam de câte-un hop, dar nu s-a plâns.

Încă o problemă pe nepusă masă: simțeam același val de căldură și accelerare a bătăilor inimii ca în noaptea trecută. Respirația mi se transformase în gâfâieli mărunte și mă simțeam atât de agitată, de parcă niște gânganii se urcau pe mine.

Total stătuse în poala mea, privind pe fereastră, iar acum se uita la mine cu ochii lui strălucitori și negri. S-a ridicat hotărât și și-a croit drum peste Fang, apoi s-a dus la Angel, ca și cum ar fi spus „dacă te înfierbânți în așa hal, s-o lăsăm baltă”.

— Oh, Doamne, ia uită-te la asta, a exclamat Nudge, arătând pe geamul dinspre ea. Un cal complet alb. Ca un cal-înger. Și ce sunt sulurile alea de paie?

— Baloturi de fân, a răspuns Anne de la volan. Le rulează așa, în loc să le adune în căpițe de fân.

— E așa de frumos aici, s-a entuziasmat Nudge, ținându-se de locul ei, lângă Anne. Îmi plac dealurile astea. Ce fel de copac este acela, cu frunze ascuțite și toate culorile?

— Arțari, a spus Anne. De obicei, sunt cei mai colorați.

— Cum arată casa ta? a întrebat Nudge. E albă toată, cu coloane mari? La fel ca Tara? Ai văzut filmul?

— Pe aripile vântului, a precizat Anne. Nu, mă tem că locuința mea nu seamănă nici pe departe cu Tara. Este o

fermă veche. Dar am vreo douăzeci de hectare de teren în jurul ei. E loc berechet pentru voi, prieteni, să vă zbunguiți. Aproape că am ajuns.

Douăzeci de minute mai târziu, Anne a luat-o pe un drumeag și a activat un dispozitiv electronic. S-au deschis două porți din fier forjat, iar ea a trecut de ele. Porțile s-au închis în urma noastră, ceea ce mi-a pus senzorii în stare de alertă prudentă.

A durat aproape un minut până am ajuns la casa ei. Drumul era pavat cu piatră și șerpuia printre copacii frumoși, arcuiți deasupra. Frunze roșii și galbene foșneau ușor, căzând pe mașină.

— Ei bine, iată-ne ajunși, a spus ea, virând după un colț. Sper că vă place.

Ne-am holbat pe geamurile mașinii. Casa lui Anne arăta ca o pictură. În partea de jos avea pietre rotunde, de râu și șindrila deasupra, o verandă mare, acoperită, care se întindea pe aproape întreaga parte din față. Tufe mari înconjurau curtea, iar unele dintre ele încă mai aveau flori ofilite de hortensii.

— În spatele casei este un iaz, ne-a zis Anne, oprind în parcare din fața casei. Este atât de puțin adânc, încât s-ar putea ca apa să fie destul de caldă ca să puteți înota în el, după-amiezile. Gata, toată lumea afară.

Am ușchit-o din mașină, încântați să fim din nou în spații deschise.

— Aerul miroase altfel aici, a remarcat Nudge, adulmecând. Miroase grozav.

Casa se înălța pe culmea unui mic deal. Într-o pantă, la

distanță de noi, se vedeau pajiști largi și o livadă. Copacii erau, practic, acoperiți cu mere. Păsările ciripeau și cântau. Nu puteam auzi zgomotul traficului auto sau să miros bitumul de pe șosele, nici nu auzeam alte voci de oameni.

Anne a deschis ușa din față.

— Hei, nu stați acolo, a spus ea zâmbind. Veniți să vă vedeți camerele.

Am dat din cap, iar Angel și Nudge au luat-o spre casă, urmați de Gazzy.

Iggy stătea lângă mine.

— Cum arată? m-a întrebat cu glas scăzut.

— Arată ca un paradis, Jeff, a rostit Fang.

21

Scoarța aspră a copacului îi sfâșia picioarele, însă Ari nici nu se sinchisea.

După durerea suportată prin dotarea cu aripi uriașe prinse de umerii săi, asta era joacă de copil. Rânji amintindu-și asta. Practic, orice făcea era o joacă de copil: nu avea decât șapte ani. Împlinea opt în aprilie, anul viitor. Nu că asta ar fi contat. Nu va primi cadouri sau tort. Taică-său, probabil, nici nu-și va aminti.

Își duse, din nou, binoclul la ochi, încleștându-și maxilarul. Îi vedea pe ciudații de mutanți-păsări ieșind din mașină. Cercetase deja terenul, se uitase pe ferestrele casei. Copii aceia urmau să stea în puf. Cel puțin pentru o vreme.

Nu era corect. Nici măcar nu exista vreun cuvânt care să

descrie cât de incorect era. Mâna lui Ari strânse atât de tare o crenguță, încât aceasta se rupse străpungându-i pielea cu o așchie lungă și subțire.

O privi, așteptând ca senzația de durere să ajungă, opintiduse, până la creier. Sângele de un roșu-deschis se adună în jurul așchiei. Ari o smulse și o azvârli cât acolo, înainte măcar ca mintea lui să înregistreze faptul că se rănisese. Și iată-l aici, în copac, cu echipa sa staționată în apropiere, nevoit să-i urmărească pe ciudații de mutanți prin binoclu.

Ar trebui să fie la locul faptei, bătând-o pe Max pe umeri, privind-o cum se întoarce, apoi trimițându-și pumnul direct în față. Dar nu, în loc de asta, ea se plimba tacticoasă în interiorul casei arătoase, crezând că era perfectă, mai bună decât oricine, mai bună și decât el.

Singurul lucru hazliu petrecut în ultimele patruzeci și opt de ore a fost expresia lui Max, după ce văzuse că el trăia. A fost șocată. Ari își aminti cu mândrie că a fost șocată și îngrozită. Voia s-o vadă așa de fiecare dată când dădea cu ochii de el.

Așa deci. Odihnește-te și relaxează-te, Maximum, își zise Ari cu răutate. Îți vine ceasul de pe urmă. Iar eu am să fiu acolo, așteptându-te. Întotdeauna am să fiu acolo.

Ura aceasta era adunată în rărunchii lui, răvășindu-l în interior, și se simți transformându-se, oasele sale faciale se alungeau, umerii i se gheboșau. Privi cum perii aspri îi acoperiră brațele, fulgerător, iar ghearele zimțate îi erupseră din vârfurile degetelor. Ar fi vrut să sfâșie cu aceste gheare fața lui Max, fața aceea impecabilă...

Îl copleși mânia, înecându-l, întunecând lumea, și, fără să se gândească, își înfipse colții în propriul său braț. Strângând

tare din fălci, așteptă durerea inevitabilă. În cele din urmă, icnind, se așeză la loc, cu gura însângerată și brațul amorțit de durere. Ah. Era mai bine acum.

Partea a 2-a Paradis sau închisoare?

22

Ia ghici câte camere are căbănuța de la țară a lui Anne? Sunt șapte. Una pentru ea, una pentru fiecare dintre copiii păsări. Ghici câte băi? Cinci. Cinci băi în total, într-o singură casă.

— Max!

Gasman bătea în ușa camerei mele. Am deschis-o, cu părul încă ud, după dușul fierbinte, lung și incredibil.

— Pot să merg afară? m-a întrebat.

— Doamne, uitasem deja ce culoare are cu adevărat pielea ta, i-am spus. Eram convinsă că ești cam pământiu.

Mi-a rânjit.

— Spune-i camuflaj. Pot să ies afară?

— Da, hai să ieșim cu toții împreună; dă-i lui Iggy niște repere.

— Ce-i acolo, ca un hangar de avioane? a întrebat Nudge.

Copacii dintr-un crâng ascunseseră clădirea mare și roșie privirilor din casă, însă acum, că eram în misiune de recunoaștere, ieșeau la iveală tot felul de lucruri.

— E un hambar, a zis Fang.

Îl țineam sub supraveghere. Imediat ce dădea semne de oboseală, aveam de gând să-l trimit înapoi în casă.

— Un hambar cu animale? a întrebat Angel încântată. Chiar atunci, Total a început să latre, ca și cum ar fi adulmecat un miros.

— Mda, așa cred, am rostit, ridicându-l pe Total în brațe. Ascultă, măi, i-am zis. Gata cu lătratul. Ai să sperii pe cineva.

Total arăta ofensat, însă rămase tăcut cât timp îl țineam în brațe.

— Acesta, primul, este Sugar, a zis Anne venind din spatele nostru.

Ne-a dat mână liberă prin casă, după ce ne arătase camerele noastre și toate celelalte.

Am rămas în pragul ușii deschise a hambarului și ne uitam la Sugar, un cal cenușiu-deschis, care ne privea la rându-i cu interes.

— E minunat, a șoptit Nudge.

— E mare, a rostit Gasman.

— Mare și dulce, a spus Anne, deschizând o cutie și scoțând un morcov.

I l-a întins lui Nudge, și i-a făcut semn cu capul către cal.

— Du-te. îi plac morcovii. Ține-l pe palmă.

Prudentă, Nudge a pășit înainte, întinzând morcovul. Aceasta-i o copilă care ar putea rupe coastele unui bărbat cu o lovitură bine plasată, dar aproape că tremura pe măsură ce se apropia de cal.

Sugar apucă morcovul cu mare delicatețe, apoi îl zdrobi cu plăcere între dinți.

Nudge s-a întors spre mine, radioasă, iar mie mi s-a urcat

inima până-n gât. Era ca și cum am fi fost niște copii de la oraș care petreceau o săptămână la o fermă, ca parte a unui program al serviciului social. Eram înconjurați de un peisaj minunat și aveam aer curat, erau animale și...

— Copii, mai aveți o jumătate de oră, a spus Anne, întorcându-se s-o ia spre casă. Cina-i la șase.

Și tocmai aveam de gând să adaug: mâncare din belșug. Era uluitor.

Care era clenciul? Pen' că știam că exista unul.

23

— Oh, da! a exclamat Gasman, privind spre iaz. Am ajuns!

Iazul lui Anne era cam cât un stadion de fotbal, cu un mal mic și stâncos, mărginit de papură și un fel de crini. M-am uitat bănuitoare spre el, așteptându-mă ca Monstrul din Pond Ness să răsară din adâncurile sale. OK, n-ai decât să-mi spui că sunt o paranoică lipsită de orice speranță, dar acest loc a început să mi se pară nefiresc de idilic. La fel ca și camera mea, care era fermecătoare. Fermecătoare! Ce știam eu despre fermecător? Nu clasificasem niciodată ceva drept fermecător înainte, în viața mea.

Și iată-mă acum, cu ochii mijiți înaintea imaginii iazului perfect. Nu era, oare, vreun alt test ciudat?

— Acum nu mai avem timp, Gazzy, am spus, înăbușindu-mi temerile tot mai mari. Dar poate că vom veni să înotăm mâine.

— Este atât de frumos aici, a rostit Nudge, privind spre

panta dealurilor dubioase, spre livada întunecoasă și păstrătoare de secrete, iazul (vezi comentariul critic de mai sus, despre iaz), micul și literalmente gănguritorul pârau revărsat în iaz.

— Ca în Grădina Edenului.

— Mda, și astea se potrivesc toate atât de bine, am mormăit pentru mine.

— Uitați, mai sunt și alte animale acolo, a spus Angel, arătând cu degetul.

Fără îndoială perfecte, foarte Martha Stewart, animale cu pedigri, bijuterii de familie, ambalate elegant.

— OK, ne putem abate pe la ele când ne întoarcem la casă. Nu știu cum vă simțiți voi, fraților, dar mie mi-e foame.

Am aruncat o otheadă spre Fang, care începuse să arate cam palid. Deseară, după cină, voi încerca să-l conving să se întindă într-unul dintre șezlongurile mult prea confortabile, aflate lângă oribil de elegantul șemineu.

— Oi! a țipat Angel, surprinzând cu privirea niște lână maronie, pufoasă.

— Anne e o mare iubitoare de animale, mi-a spus Fang, în timp ce ne luam după Angel. Cai, oi, capre. Pui. Porci.

— Da, am răspuns. Mă întreb care-i pentru cină?

Îmi oferi unul din rarele sale zâmbete, și a fost ca și cum ar fi răsărit soarele. Mi-am simțit obrazii înroșindu-se și-am luat-o înainte.

— Uitați, porci! a exclamat Gasman electrizat. Vino, vino aici, Ig.

Gazzy i-a condus mâna lui Iggy în jos, iar Iggy a scărpinat după urechi un porc mic și maro, făcându-l să scoată niște

guițături entuziasmate.

— Porcii sunt atât de norocoși, a spus Gasman, în vreme ce prin mintea mea dansau imagini cu șunci. Nimănui nu-i pasă dacă sunt murdari sau trăiesc într-o cocină.

— Asta pentru că sunt porci, am subliniat.

Și chiar atunci, Total mi-a sărit din brațe, zgâriindu-mă.

— Hei! am zis și apoi am dat cu ochii de un câine alb cu negru, cu aspect de ciobănesc, care gonea în salturi.

Total s-a proptit imediat pe labele din față și a început să latre zgomotos, iar celălalt câine i-a răspuns.

— Total! am strigat, bătând din palme. Oprește-te! E teritoriul lui. Angel!

Angel deja alerga spre el și-l apucă pe Total de zgardă.

— De când are zgardă? am întrebat.

— OK, Total, liniștește-te, a spus Angel, mângâindu-l pe cap.

Total se opri din lătrat, apoi scutură din cap dezgustat și spuse:

— Prostule.

Am clipit uimită și-am deschis gura, dar apoi l-am văzut pe Gazzy, privind nevinovat în sus, cu mâinile în buzunare, și fluierând. Am refuzat cu desăvârșire să-i dau satisfacție lui Gazzy sperându-mă de ultimul lui truc de ventriloc și n-am spus un cuvânt.

— Haideți, fraților, am zis. Haideți să halim.

— Bine, haideți să vedem ce avem pe aici, am mormăit.

Eram toți șase adunați în camera „mea”. Foile luate de noi de la Institutul din New York erau întinse pe pat. Când am găsit fișierele în computer și le-am printat, unele dintre informații au fost lizibile. Acum, acele pagini nu mai erau accesibile, rămânând pe ele doar coduri numerice. Ce se întâmplase cu textele lizibile? Nu știu. Era un alt test?

În concluzie, ne uitam doar la șiruri de numere. Din când în când, câte-un cuvânt real ne sărea în ochi. Unele dintre acestea erau despre noi, numele noastre. Undeva, prin aceste pagini, se găseau informații despre părinții noștri.

— Ce-ar fi să luăm fiecare câte două pagini și să le verificăm cu atenție, am sugerat. Să ne dumirim cât de cât. Să vedem dacă este ceva în aceste cifre care arată cunoscut sau dacă există vreun tipar.

— Pare să fie un plan, a zis Iggy. Dar fără mine.

— Am să-ți citesc eu unele dintre cifre, a propus Fang.

Iggy a dat din cap, iar eu am împărțit foile. Fang a început să-i citească lui Iggy cu voce joasă, iar el se concentra intens, dând din cap, din când în când.

Mi-am luat cele două pagini ale mele și m-am așezat la birou. În următoarea oră, am încercat fiecare tehnică de decriptare de bază pe care o cunoșteam. Ne-am uitat după tipare, hexagoane, dar n-am obținut nimic.

Peste o altă oră, mi-am lăsat capul în palme.

— Este imposibil, am spus, gata să urlu din cauza frustrării. Probabil că este vorba de un cod pe computer. Dacă este așa, n-o să-l spargem în vecii vecilor.

— Dar nu-i totul decât un test? a întrebat Gasman, cu

fețișoara deja obosită.

Era aproape zece seara. Trebuia să-i culc pe acești tipi.

— Nu v-a spus Jeb că totul este un test, la Școală, pe când o salvam pe Angel? Așa că asta înseamnă că se așteaptă să-i dăm de cap, cumva.

— M-am gândit la asta, am rostit. De asta-i atât de enervant. Am încercat tot ce mi-a venit prin minte. Așa că am impresia că am cam picat acest test.

Ne-a întrerupt o bătaie în ușă. S-a deschis un pic, iar Anne a băgat capul înăuntru.

— Hei, gașcă, a spus ea zâmbind. Nu vă e somn? Krystal? Vrei să te pregătești de culcare?

— Mda, a zis Nudge. Mă predau.

Gazzy s-a uitat spre mine și-am dat din cap.

— Da, i-a spus lui Anne. Suntem gata să băgăm cornu-n pernă.

— Grozav, a zis ea degajată. Mai vrea cineva ceva? înainte să puneți cornu'n pernă?

— Nu, suntem bine, a spus Angel, urmând-o pe Anne afară.

S-au dus pe coridor și-am auzit-o pe Anne spunând:

— Ariel, ce-ar fi să-l lași pe Total să iasă afară, să-și facă treburile?

— OK, a fost de acord Angel.

Stăteam în camera mea, simțindu-mă puțin cam stânjeninită ca și cum altcineva se îngrijea de stolul meu.

Bun venit pentru încă o zi la Camp Agent!

Pentru început, un mic dejun copios făcut de mine și de Iggy. Asta pentru că, în prima noastră dimineață aici, am descoperit că celibatară Anne Walker considera că un baton cu proteine și o băutură energizantă, cu aromă de portocale, însemna un mic dejun acceptabil.

Dacă am fi atacat vreun tomberon sau am fi furat de la 7-Eleven, asta ar fi fost ceva grozav. Dar din moment ce ne aflăm într-un château de la țară, cu șapte camere uluitoare, un frigider Sub-zero și un teren mare la dispoziția noastră, pur și simplu, nu se mai potrivea.

Așa că micul dejun a constat dintr-o desfășurare masivă de omlete, șuncă, pâine prăjită etc., pentru toată lumea.

În continuare, desuetele probleme legate de îngrijirea casei. Anne ne-a făcut pe fiecare dintre noi responsabil de curățenia în camerele noastre, vrednice de tras în poză. Și iată ce m-a iritat: stolul a și ascultat-o.

Nu le cerusem și eu, de mii de ori, să-și păstreze curățenia în camere, acasă, pe când aveam o casă? Ba da. Au făcut-o? Nu. Oricum, se dădeau peste cap acum să-și facă posturile și să-și alinieze încălțărilor pentru o străină. Șmecherii ăștia mici.

Apoi au urmat exercițiile de înviorare, în aerul proaspăt de la țară. Zboruri, antrenamente, joacă, înot, călărie.

Prânzul. Anne a adus distinsa artă de a face sandviciuri la rangul de știință.

Odihna de după prânz, joacă etc. Anne ne-a luat deoparte, unul câte unul, și ne-a pus întrebări, ne-a pus să-i arătăm ce știm să facem. I-a plăcut să ne vadă zburând, ne-a făcut să ne simțim ca niște minunații zbenguindu-se pe cer.

Ne-a privit ore în șir, cu binoclul, iar expresia de uimire și încântare de pe fața ei putea fi văzută de la șase sute de metri distanță.

Cina. Anne chiar s-a străduit. Însă este o femeie a cărei principală sursă de confort nutrițional provenea din pachetele cu alimente semipreparate, introduse la microunde. După prima zi, s-a dus la cumpărături și-a venit acasă cu cincisprezece pungi de provizii și o carte de bucate. Cu rezultate amestecate.

Dar știi ceva? Mâncarea era caldă și cineva ne-o pregătea, ceva ce suna grozav în opinia mea. După prima zi, am încercat să trimit stolul la culcare înainte s-o poată face Anne. Mă deranja când intervenea ea. Când își asuma rolul meu. Eram, încă, liderul lor. Curând, Anne și casa ei confortabilă vor deveni doar o amintire. Exact ca și Jeb. La fel ca doamna doctor Martinez și Ella. La fel ca totul din viața noastră trecătoare.

Într-o noapte, după aproape două săptămâni de ședere aici, stăteam întinsă în pat ascultându-l pe cântărețul meu favorit, preferat, Liam Rooney. Liam, Liam, ești sursa mea de inspirație. Cei mici erau deja adormiți. S-a auzit o foarte discretă bătaie în ușă.

— Da?

A intrat Fang.

— Ce-i?

— Uită-te.

Mi-a pus în poală câteva dintre paginile codificate de la Institut, apoi a așezat pe pat o carte cu spirală, format mare. A deschis-o peste picioarele mele.

— M-am tot uitat peste chestiile astea, până am crezut că mă dilesesc. Și, dintr-odată, mi s-a părut că arată ca niște coordonate pe hartă.

Mi-am ținut respirația. De îndată ce-a spus asta, mi-am dat seama că putea fi o idee bună.

— Acesta este un atlas cu străzile din Washington, DC, în detaliu, a spus el. L-am luat din mașina lui Anne. Uite, fiecare pagină este numerotată, fiecare hartă la fel, fiecare grilă a fiecărei hărți e numerotată. Și uită-te la chestiile astea de aici, de lângă numele lui Gazzy. Douăzeci și șapte, opt G nouă. Așa că m-am dus la pagina douăzeci și șapte, este o secțiune din oraș, vezi?

— Da, am zis.

— Această secțiune are douăsprezece hărți mai mici. Am scos harta numărul opt.

A dat foile.

— Iar aceasta constituie un detaliu al unui sector. Apoi merg pe coloana G și ajung la șirul al nouălea.

Degetul său se deplasa încet în josul hărții.

— Și este un mănunchi destul de precis de străzi.

M-am uitat la el.

— Oh, Doamne! am exclamat. Ai mai încercat și cu ceilalți?

A dat din cap.

— Asta-i lângă numele lui Nudge. Același lucru... de fapt, am ajuns într-un loc de-adevăratelea.

— Ești genial, am rostit, iar el a ridicat din umeri, părând aproape jenat, doar atât că Fang nu se jenează niciodată. Dar eram convinsă că Nudge era pe punctul de a-și găsi părinții în Arizona, am adăugat.

Ridică din nou din umeri.

— Nu știu. Femeia văzută de noi era negresă, așa că Nudge n-ar putea fi copilul ei. Crezi că merită să verificăm?

— Absolut, am spus, lăsându-mi jos picioarele de pe pat. S-au culcat toți ceilalți?

— Da, inclusiv Annemeister.

— OK, lasă-mă un minut să-mi pun niște blugi.

26

— Hmm, am făcut eu.

Fang sprijini atlasul cu hărțile de un hidrant și-l fixă cu genunchiul. A desprins o pagină de coduri, iar eu am ținut lanterna-stilou ca s-o pot vedea. A verificat încă o dată coordonatele, arătându-mi-le și mie. M-am uitat la tablitele indicatoare de la capătul cvartalului.

— Nu, ai dreptate, am zis. Asta-i. Dacă astea sunt coordonate pe hartă, atunci aici ar trebui să fie.

Ne-am uitat la clădirile de vizavi. Nu era o casă cu gard din lemn, potrivită să devină căminul unui copil, unui copil care, mai târziu, va fi transformat într-un ciudat mutant-pasăre de către savanții țicniți. Nu, era o pizzerie.

În această clădire funcționau o spălătorie auto, o bancă, o pizzerie, o curățătorie chimică. Pe partea cealaltă a străzii se afla un parc. Nicio casă, bloc de apartamente, niciun loc unde să fi putut locui cineva.

— Păi, e un rahat, a spus Fang.

— Susțin și eu această concluzie, am zis, traversând strada.

Poate că acolo a fost un bloc de locuințe și l-au demolat.

Ne-am oprit înaintea localului întunecat și ne-am chiorât înăuntru. O fotografie alb-negru era atârnată de perete, înfățișând un grup de oameni așezați înaintea unei versiuni noi, strălucitoare, a localului. „Aici din 1954”, spunea textul din fotografie.

— Mare brânză și cu teoria asta, a spus Fang.

— Vrei să înjuri cu această ocazie sau vrei să mă lași pe mine? am întrebat.

— Fă-o tu, a hotărât Fang, băgând pagina înapoi în buzunar.

— Păi, da, rahat, am rostit. OK. Hai s-o încercăm pe următoarea. Poate avem noroc.

Și am avut, în sensul că la acea adresă chiar exista o casă. Din nefericire, era o clădire cu apartamente, abandonată, aflată într-un cvartal bătut de soartă, locuită de unii dintre cei mai jalnici membri ai societății, mulți dintre ei desfășurând tot felul de „afaceri” la două noaptea.

— Hai s-o verificăm totuși, am zis, retrăgându-mă și mai mult în umbră.

Am aterizat pe acoperișul gudronat al clădirii alăturate. Jumătate de oră de așteptare și de privit ne-a arătat că cel puțin doi tipi, poate mai mulți, se opoșiseră prin această clădire păraginită, care arăta ca după bombardament.

La douăzeci de minute după ce al doilea individ a plecat și nu s-a mai întors, m-am ridicat.

— Gata?

— Gata, a spus Fang, și-am sărit vizavi, pe celălalt acoperiș.

— Care-i cel mai nenorocit loc, i-am șoptit lui Fang, tunelurile canalizării din New York, sau o clădire abandonată, căminul unor drogați aciuțați acolo?

Fang medită la asta, traversând, fără zgomot, încăperea, ferindu-se de zonele de lumină lunară, luminate de razele de lună, pătrunse prin ferestrele sparte.

— Eu aș prefera tunelurile canalizării din New York, a șoptit el drept răspuns.

Am început de la etajul doi, coborând, deschizând uși, cercetând șemineurile, ciocănind în pereți în căutarea compartimentelor ascunse. Două ore mai târziu, îmi frecam fruntea cu o mână murdară.

— Nimic până acum. Ce duhoare.

— Da, a oftat Fang. Păi, hai să verificăm și debaraua asta și după aia ne cărăbănim.

Am dat din cap și-am deschis garderobul de la jumătatea holului. Era gol, cu pereții nimic altceva decât tencuială spartă, dezvăluind șipcile goale din interior. Eram pe cale să închid ușa, când o fâșie de alb mi-a atras privirea. Am pus raza lanternei pe ea, încruntându-mă, apoi aplecându-mă s-o examinez. Era ceva înghesuit în dosul unei șipci.

— Ce-i? a întrebat Fang, încet.

— Nimic, sunt convinsă, i-am răspuns tot șoptit. Dar am s-o iau, totuși...

Am tras-o cu unghiile și s-a dovedit a fi o bucată pătrată de hârtie, de vreo zece centimetri lățime. Am întors-o și mi s-a tăiat respirația.

Era o fotografie.

Fang s-a aplecat peste umărul meu, în vreme ce concentram raza lanternei asupra fotografiei. Era imaginea unei femei cu un bebeluș în brațe. Era rotofei, blond, cu ochi albaștri... imaginea leită a bebelușului Gasman... cu moțul și toate celelalte.

28

— Sfinte Sioe! am izbucnit.

Chiar atunci am auzit pași grei urcând dinspre ușa din față.

— S-au întors, a șoptit Fang. Sus!

Ne-am răsucit pe călcâie și-am fugit în sus, pe scări. Însă lumina lunii, revărsată prin ferestre, ne-a proiectat umbrele pe trepte. Am auzit ușa din față închizându-se, apoi un glas a bubuit:

— Hei!

Zgomote de pași, grei și nesiguri, răsunară în urma noastră și se părea că cineva izbea cu o bătă de baseball într-un perete. Am auzit un trosc și apoi zgomotul tencuielii sparte.

— Țsta a fost capul tău! a urlat un tip. O să vă facem praf!

La capătul scării, am țâșnit spre dreapta, pe drumul pe care venisem. Trecusem de mai multe camere, când mi-am dat seama că Fang nu era lângă mine. M-am oprit printr-un derapaj și l-am zărit la celălalt capăt al coridorului. I-am făcut semn, dar chiar când s-a pus în mișcare spre mine, cei doi drogați aciuțați aici s-au strecurat pe hol între noi. Unul dintre ei se bătea cu bătă peste palma deschisă, scoțând un sunet

înfiorător de lovire. Celălalt ținea o sticlă spartă.

Așadar, a mârâit unul dintre ei. Credeți că puteți să vă băgați nasul prin hogeagul nostru?

Să ne băgăm nasul? Mai zici asta o dată?

S-au oprit o clipă, apoi zâmbetele lor s-au lărgit. Enorm.

— E o gagică, tipule! a exclamat unul.

Derbedeul cu sticla a scos de la centură un cuțit cu aspect ucigător. L-a ridicat în așa fel, încât să reflecte lumina lunii.

Fang? Dă-i drumul și mișcă-te. Cât mai repede, m-am gândit încordată. Unde ești, Fang?

— Nu ne pasă a cui gagică ești, a spus unul dintre ei. Pentru că în ora următoare ai să fii gagică noastră.

Tipii erau unsuroși, rânjind oribil, dezvelindu-și gurile știrbe.

— Pardon? am zis iritată. Vorbim de sex aici?

N-au mai avut timp să răspundă.

— Băieți, lui Dumnezeu nu-i place de voi, a rostit Fang din spatele lor.

Poooooftim? mi-am zis stupefiată.

— Uau! au făcut ei, răsucindu-se.

În clipa aceea, Fang și-a deschis, brusc, aripile sale uriașe și și-a aprins lanterna-stilou sub bărbie, în așa fel încât i-a scos în evidență pomeții și ochii. Am rămas cu gura căscată: arăta ca un înger al morții.

Aripile sale întunecate umpleau holul, până aproape de tavan, și le mișca în sus și-n jos.

— Lui Dumnezeu nu-i plac nemernicii, a repetat el, folosind un glas ciudat și fioros.

— Ce naiba, a mormăit cu greu unul dintre vagabonzi, cu

gura căscată și ochii cât cepele. Am vedenii.

— Și eu îl văd, a șoptit celălalt. Avem vedenii amândoi.

Mi-am deschis și eu aripile, impresionante la prima vedere. Oricum, ciudate.

— Acesta a fost un test, am zis, folosind tonul cel mai înfiorător. Și ia ghiciți? Ați picat amândoi.

Șmecherii au rămas încremeniți, stane de piatră, cu expresii de groază și uimire întipărite pe față.

Apoi Fang a mârâit un „Roaaarr!” sinistru. A făcut un pas înainte, bătând din aripi: demonul răzbunător. Eu eram aproape să mă sparg de răs.

— Roaaarr! am răcnit și eu, scuturându-mi aripile.

— Aaaaaa! au urlat indivizii, retrăgându-se repede, de-a-ndăratelea.

Din nefericire, se aflau în capul scării. Au căzut aiurea, încercând să se prindă unul de celălalt, și s-au rostogolit două etaje ca niște saci grei cu cartofi, urlând pe tot drumul până jos.

Fang și cu mine am bătut palma în grabă și ne-am că-răbănit de-acolo cât ai zice pește.

Și-atunci s-a auzit Vocea din capul meu. Mă bucur atât de mult că te distrezi, Maximum. în vreme ce lumea arde.

Spun asta pentru întreaga omenire și civilizație: dușul fierbinte, făcut pe îndelete, a funcționat perfect.

În cele din urmă, fără niciun chef, am oprit apa și-am ieșit

afară, apoi m-am învelit cu prosopul meu de baie, Dove. Pe de altă parte, civilizația avea propriile sale pretenții acute: trebuia să-ți amintești să-ți piepteni părul, să-ți schimbi hainele în fiecare zi, lucruri cu care nu eram obișnuită.

Dar mă descurcam.

— Max? a întrebat Iggy bătând în ușă. Pot să intru? Trebuie doar să mă spăl pe dinți.

— Nu, am doar un prosop pe mine, am răspuns.

— Sunt orb, a spus el iritat.

— Nu! Glumești? Ești sigur?

Am înșfăcat pieptenul și-am șters puțin oglinda aburită, apoi am scos un țipăt. Eliminatoarea Max se întorsese.

— Foarte drăguț, a spus Iggy. Păi, vezi să nu stai o veșnicie. Oricum, ferchezuiala n-o să te ajute cine știe ce.

Nici nu apucasem să-mi trag răsuflarea, când i-am auzit pașii îndepărtându-se spre capătul coridorului. Înghițind cu noduri, mi-am întins degetele tremurătoare, atingându-mi obrazul. Era piele netedă. Oglinda arăta o labă păroasă, cu gheare zimțate, mângâindu-mi botul.

— Cum se poate așa ceva? am murmurat înspăimântată.

Eliminatoarea Max îmi zâmbi.

— Dar nu ne deosebim așa mult, a spus ea. Totul se leagă. Sunt parte din tine. Tu ești parte din mine. Ne putem ajuta una pe cealaltă.

— Tu nu ești parte din mine, am șoptit. N-aș putea fi niciodată ca tine.

— Max, Max, a făcut Eliminatoarea Max pe un ton liniștitor. Deja ești.

M-am îndepărtat de oglindă răsucindu-mă și-am țâșnit din

baie. Repede, m-am dus în camera mea și-am închis ușa, înainte să mă poată vedea cineva.

M-am așezat pe pat tremurând și-am continuat să-mi ating fața, iar și iar, pentru a mă asigura că era tot a mea.

— În cele din urmă, chiar o iau razna? am murmurat.

30

O mică bătaie în ușă m-a făcut să sar în sus, fiecare mușchi al meu contractându-se de frică. Trebuia să fie Iggy.

— Tocmai am ieșit din baie, am strigat, auzindu-mi glasul tremurând puțin.

— Da, a zis Fang. Te cred, pen' că vocea ți se aude de acolo.

— Ce vrei?

— Pot să intru?

— Nu!

Desigur, ușa tot s-a deschis. Fang stătea proptit în prag. A văzut cum arătam, palidă, cu ochii mari, și speriată. Obsedată, mi-am atins fața, m-am uitat în jos la mâinile mele. Tot acoperite cu piele netedă.

Una dintre sprâncenele lui întunecate s-a arcuit, a intrat și a închis ușa.

— Ce se întâmplă? a întrebat.

— Nu știu, am șoptit. Ceva nu-i în ordine cu mine, dar nu știu ce anume.

Fang așteptă o clipă, apoi se așeză lângă mine pe pat, și-mi cuprinse, încet, umerii cu brațul. Eram zgribulită, udă sub prosop, simțindu-mă jalnic și mai speriată decât am fost în

ultimele zile.

— O să fii bine, a spus el.

— De unde știi?

— Pentru că știu totul, după cum îți tot amintesc.

Mă simțeam prea jalnic ca să pot zâmbi.

— Uite, a spus el, indiferent ce-i, o s-o rezolvăm.
întotdeauna am făcut așa.

Simțeam un nod în gât. Muream să-i povestesc despre Eliminatoarea Max, însă mi-era prea frică și rușine.

— Fang... dacă mă schimb, dacă mă transform în ceva...
rău, te vei descurca?

A rămas tăcut, cu ochii la mine. Am inspirat adânc.

— Dacă mă transform într-un Eliminator, am rostit mai
apăsător, te vei descurca cu asta? Să-i protejezi pe ceilalți?

Privirile ni s-au încrucișat, zăbovind multă vreme. Știa ce-i
ceream. Dacă mă transformam într-un Eliminator, sarcina lui
va fi să măucidă.

A privit în jos, apoi la mine.

— Da. Am să fac ceea ce va fi necesar.

Am respirat ușurată.

— Mulțumesc, am rostit încet.

Fang s-a ridicat și m-a strâns de umăr.

— Vei fi bine, a spus din nou.

S-a aplecat și m-a sărutat repede pe frunte.

— Promit.

Apoi s-a dus, iar eu am rămas mai nedumerită ca oricând.

— Cad bombe! a urlat Gasman, chiar deasupra capului meu. M-am uitat în sus, surprinsă, și l-am văzut pe Gazzy zburând razant pe deasupra iazului. Și-a strâns complet aripile, s-a făcut ghem, apoi a căzut, râzând ca un dement. M-am cutremurat când s-a prăbușit în apă, iscând un val ca un crater.

Curând, capul său blond a ieșit la suprafață cu un zâmbet întins pe față.

— Ați văzut asta? a croncănit. A fost uluitor! Am să mai fac odată.

— OK, am zis zâmbind. Vezi să nu te rănești.

— Și să nu mă rănești pe mine! a strigat Nudge, în timp ce Gazzy ieșea din apă. Ai grijă unde te arunci! Întotdeauna ai căzut peste mine!

— Îmi pare rău, i-a zis Gazzy.

Eram bucuroasă că el și Nudge nu lăsau ca dezamăgirea să-i afecteze prea mult. Fang și cu mine le spusese de căutările noastre inutile prin oraș, după părinții noștri. Fu-sese încă o pistă falsă.

Am tastat o altă comandă și-am umbrit ecranul, ca să pot citi. Da, aceasta era expresia libertății, să folosești o conexiune wi-fi lângă un iaz privat. M-am întins într-un un șezlong Adirondack și-am împrumutat laptopul lui Anne, asigurându-mă ca o limonadă să-mi fie prin apropiere. Era o viață dură, dar cineva trebuia s-o ducă până la capăt.

Rezultatele căutării se afișară pe ecran. Le-am vizualizat și m-am încruntat.

în zona Washingtonului dispăruseră zece copii în ultimele

patru luni. Să-i fi răpit halatele albe, ca material pentru experiențele lor? Puteam să-mi imaginez foarte bine prin ce treceau familiile lor. Ce s-a întâmplat când am dispărut noi? Părinții noștri au fost afectați, nu? Le-a fost dor de noi, așa-i?

Hm. Era o idee. Am tastat o nouă căutare pe Google. Capul lui Angel se iți de sub apă.

— Max!

Stătuse sub apă vreo zece minute. Chiar dacă știam de abilitatea ei de a respira sub apă, încă îmi mai trebuia toată stăpânirea de sine pentru a nu sări după ea când n-o vedeam ieșind o bucată de vreme.

— Da, scumpo?

— Care-i cea mai bună metodă de a prinde un pește?

Am căzut pe gânduri.

— Păi, cred că asta depinde și de pește, am început.

— Nu, care-i cea mai bună metodă de a prinde un pește? a repetat Angel întrebarea.

Oh.

— Nu știu, am răspuns cu prudență.

— Să ți-l arunce cineva! a răspuns o voce, iar eu mi-am dat ochii peste cap privind în jur după ventrilocul Gasman.

Uf, dar Gazzy se afla la cincisprezece metri în văzduh, lansându-se din nou în picaj asupra iazului.

Total se îndepărtă grăbit, adulmecând iepuri, iar eu m-am uitat la Angel.

— Angel?

— Da?

Privea spre mine, toată numai priviri albastre, nevinovate.

M-am simțit ca o proastă, dar...

— Poate Total să... hm... să vorbească?

— Hmmm..., a răspuns Angel detașată, storcându-și părul de apă.

M-am zgâit la ea.

— Vorbește. Total vorbește și mie nu mi-ai spus nimic?

— Păi...

Angel îl caută cu privirea, văzu că era destul de departe, și și coborî glasul.

— Nu-i spune că ți-am zis asta, dar, de fapt, nu-i cine știe ce de interesant.

Eram uluită. Am rămas cu gura căscată, dar am închis-o înainte de a începe să înghit muște. M-am întors și-am văzut cățelușul alergând prin păpuriș și crinii sălbatici.

— Total! am strigat.

A ridicat privirile, atent, apoi a venit în goană la mine, cu limba lui mică și roz atârânănd afară.

— Total? am zis când s-a apropiat, tu poți vorbi?

S-a lăsat în iarbă, gâfâind ușor.

— Da. Și?

Sfinte! Adică, ciudățeniile de mutanți nu sunt ceva nou pentru mine, știi? Dar un câine vorbitor?

— De ce n-ai pomenit de asta mai înainte? l-am întrebat.

— Dar nici n-am mințit despre asta, a zis Total, ridicându-și unul dintre picioarele din spate pentru a se scărpinga după ureche. Fie vorba între noi, eu încă încerc să mă obișnuiesc cu întreaga poveste cu copiii-zburători.

În noaptea aceea stăteam întinsă în patul „meu”, privind cum lumina lunii desena umbre pe pereții „mei”, așa că am auzit ușa deschizându-se aproape fără niciun zgomot.

— Max?

Șoapta lui Angel de-abia dacă vibră prin aer.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Da, scumpo.

— Nu pot să dorm. Pot să mă duc să zbor puțin? a întrebat.

M-am uitat la ceas. Era aproape de miezul nopții. Casa era cufundată în liniște și încremenire. Cu excepția pașilor ușori care străbăteau tiptil coridorul. Gasman a băgat și el capul pe ușa mea.

— Max? Nu pot să dorm.

— Bine. Îmbrăcați-vă. Haideți să profităm de spațiile vaste de afară.

În cele din urmă, am plecat cu toții, inclusiv Total.

— Ce-mi place să zbor! a spus el, sărind în brațele lui Iggy. Doar să nu mă scapi.

Era grozav. Aici, la țară, erau puține lumini, nici un avion și, până acum, nici Eliminatori. Aerul era tare și răcoros, erau aproape patru grade afară, iar în plămânii noștri se simțea ca oxigenul lichid. Am făcut arcuri largi de cerc, prinzând curenții de aer, lăsându-mă dusă de ei, simțindu-mă aproape fără greutate. În momente ca acestea mă simțeam cel mai bine, mai normală. Ca și cum aș fi constituit o părticică

normală a lumii în care mă integram.

Te integrezi în ea, Max, a rostit Vocea. Ești parte din tot, iar totul face parte din tine. Totul ar trebui să curgă în armonie. Cu cât te împotrivești mai mult, cu atât vei simți mai multă durere. Cu cât mai mult te lași în voia curentului, cu atât mai mult vei fi întregul.

M-am încruntat. Iar acesta voia să fie un logo autocolant?

Nu te împotrivi curentului, Max, a spus Vocea. Fă-te una cu curentul.

Păi, din moment ce nu aveam nici cel mai mic habar despre ce voia să însemne asta, m-am decis să mă las chiar acum în voia curentului de aer și să mă simt bine.

Uitați, lilieci! a spus Nudge.

33

M-am uitat și i-am văzut. Erau sute, dacă nu cumva mii de lilieci. Zburau alandala printre copaci, mici și ciudate ghilimele negre pe cerul de un violet-închis al nopții. Am mai zburat în compania șoimilor înainte, dar nu și a liliecilor.

— Hei, sunt mamifere, la fel ca și noi, am spus.

Oare semănau mai mult cu noi sau cu păsările? Ei bine, nu se puneau la socoteală dieta compusă din insecte.

— Mă dor urechile, s-a plâns Total.

— Este ecolocația lor, l-am auzit pe Iggy explicând. E foarte cool. Acum taci, încerc să mă concentrez.

Total se bosumflă și tăcu.

Nudge, Angel și cu mine ne roteam în cerc, vârful aripilor

fiecăreia atingea vârful aripii celeilalte și zburam așa, precum spițele cu pene ale unei roți.

Apoi a venit Gazzy și a lovit-o pe Nudge în spate, cu una din aripile sale.

— Prinde-mă! a țipat el, și s-a îndepărtat fulgerător.

Fang era sus de tot, efectuând mișcări circulare strânse, balansându-se, exersând tehnicile învățate de la șoimi prin vest. Era greu să-l vezi, cu excepția momentelor când trecea prin fața lunii.

Apoi, dintr-odată, am simțit acel val de căldură poto-pindumă, un foc teribil în obraji. Am început să respir repede, descărcarea de adrenalină înviorându-mi inima. Mi-am dus repede mâna la față, sperând că nu arătam ca un Eliminator, chiar sub ochii celorlalți.

Următorul lucru de care am fost conștientă era că țâșneam spre cer ca o rachetă, cu părul fluturându-mi pe spate, iar vântul îmi înțepa ochii. Urcam incredibil de repede și de-abia dacă-mi simțeam aripile mișcându-se. Oh, Doamne, ce-i asta? mi-am zis, văzând cum pământul devenea neclar sub mine.

Stolul și eu puteam ține un ritm constant la viteza de o sută douăzeci și opt de kilometri pe oră, fără niciun efort, și puteam goni până la o sută nouăzeci. În picaj, puteam atinge viteze de până la două sute optzeci de kilometri la oră. Acum urcam mult mai repede, drept în sus, singură. Era cu totul demential.

În mine năvălea o bucurie nemaipomenită, însă râsul mi-a pierit pe dată când m-am avântat în noapte. În cele din urmă, mi-am venit în fire, începând să încetinesc. Nici măcar nu găfâiam. Râzând din nou, am întors capul spre casa lui Anne.

Am apreciat că străbătusem cam... cincizeci de kilometri.

Stolul era acolo unde-l lăsasem. I-am văzut cu mult înainte să mă zărească ei. Am încetinit și m-am aliniat lângă ei. Cinci fețe s-au întors spre mine, arătându-se uluite. Șase, dacă era să-l includ și pe Total.

Gasman a fost primul care mi s-a adresat.

Ai motor de rachetă, a zis el încet.

Vreau să mă ții tu, a cerut Total, încercând să scape din strânsoarea lui Iggy.

Am râs și mi-am întins mâinile, iar el mi-a sărit în brațe. De încântare, m-a lins pe gât, aș fi putut să mă descurc și fără asta, dar în fine...

— Ce-a fost asta, Max? a întrebat Angel, cu ochii cășcați.

— Cred că tocmai mi-am descoperit o nouă abilitate, am răspuns cu un zâmbet larg.

34

Ia-o! Bang. Și pe asta! Bang. Max! Bang.

Așadar, Max putea zbura cu viteza luminii, nu? Mârâind, Ari făcu un nou salt înainte, lovind cu ciomagul spatele adversarului său. Bâta grea, din lemn, mai înaltă decât el și groasă cam cât mâna lui, produse o bufnitură înfundată și apăsată.

Eliminatorul căzu pe saltea și rămase acolo, gemând stins.

Următorul! mârâi Ari.

Un alt membru al echipei sale se metamorfoză și țâșni în cercul lui, cu propriul său ciomag pregătit. Ari intră imediat în

starea de atac, loviturile cu bâta cea grea trimitând unde de șoc prin brațele sale.

Evaluase viteza lui Max la mai bine de trei sute douăzeci de kilometri pe oră. De asemenea, îi surprinsese încântarea oglindită pe față, îi văzuse părul fluturând în jurul capului ca un nimb. Jeb a tot dat stolului mai multe avantaje. Iar lui Ari ce-i dăruise? Aripă grele, dureroase și nefirești. Se gândise că-și dorea să zboare, să fie și el mai asemănător cu stolul, dar având aripă grefate pe trupul de Eliminator, nici măcar nu se apropia de ceea ce avea stolul. Lui Ari i se urcă fiera-n gât, arzându-l, și, cu un muget, își sfărâmă bâta de capul celuilalt Eliminator.

Asta-i va face lui Max, își zise. Ea avea paisprezece ani, iar el numai șapte, însă era de trei ori mai masiv decât ea. Avea mușchi uriași și putere de lup, precum și porniri de lup, Jeb spusese că asta era necesar. Jeb spusese să aibă încredere în el. Și uite unde ajunsese. Avea aripă uriașe, dureroase. Iar Max tot își mai râdea de el. Ei bine, acele zile s-au terminat.

Curând, va fi băiatul de aur, iar Max va fi doar o amintire ștersă a unui experiment sfârșit prost. Fusesse aprobat de sus de tot.

Era o afacere încheiată.

— Următoarea victimă!

Primele două adrese din Washington nu s-au potrivit, însă codul hărții lui Fang încă mai era singurul element pe care ne puteam bizui. Și găsisem fotografia aceea a lui Gasman la cea de-a doua adresă. Cel puțin, eram destul de sigură că era

Gazzy. Așa că s-ar putea să nu fi fost o totală pierdere de vreme.

În orice caz, mai aveam încă două adrese de verificat, încă nu apăruse nicio informație despre mine sau despre posibilia mei părinți. Încercam să nu-mi pese.

— Stai, Total! am spus în timp ce-mi îmbrăcam noua jachetă.

Avea tăieturi mari, ascunse, pentru aripi, și mă întrebam de unde-o obținuse Anne. De la Birds Kids „R” Us? Total tot încerca să-mi sară în brațe, hotărât să nu fie lăsat în urmă.

— Total? Poate că ar fi mai bine dacă ai rămâne acasă, am spus încheindu-mi jacheta. Știi, poate ca să păzești casa sau așa ceva.

Total stătea neclintit și mă privea.

— Câtă bunăvoință, a spus el.

Angel a venit și l-a îmbrățișat.

— Știi, ți-a zis asta pentru că ești atât de fioros și așa mai departe, și ai un auz formidabil și colții ăia mari, a spus ea împăciuitoare.

În sinea mea, mi-am dat ochii peste cap.

— Da, nu pentru că ai fi câine sau altceva.

Total s-a așezat, având o expresie încăpățânată, cum făcea și Gazzy uneori.

— Vreau să merg.

Fang mi-a zâmbit subțire, peste capul câinelui. Am tras aer adânc în piept.

— Bine, am zis încordată, iar Total mi-a sărit în brațe și m-a lins pe obraz.

Va trebui să discut cu el despre asta. Cinci minute mai

târziu, eram în aer și ne îndreptam spre Washington.

— Așadar, Angel? am zis privind spre ea.

Plana pe cerul nopții, iar aripile ei de doi metri jumătate lungime păreau ca ale unei porumbițe.

— Ai recepționat ceva de la Anne? Despre orice?

— Nu prea.

Angel se gândea.

— Din tot ce pot să spun, chiar lucrează pentru FBI. Îi pasă de noi și vrea să fim fericiți. Crede că băieții sunt niște nătărăi.

— Eu sunt orb, a sărit Iggy iritat. Cum să pun totul în ordine?

— Mda, pentru că ești tare handicapat, am comentat sarcastică. Păi, tot de-aia nu poți să construiești bombe sau să gătești ori să câștigi la Monopoly. Nu ne poți deosebi, nici după pipăitul pielii sau al penelor.

Gazzy chicotea lângă Iggy, iar Iggy se încruntă.

M-am întors spre Angel.

— Altceva?

— Există ceva ce nu vrea să ne spună, a rostit Angel încet. Dar nu știu despre ce-i vorba. Nu-i clar nici chiar în mintea ei. Doar că-i ceva ce e pe cale să se întâmple.

Toate simțurile mele erau în alertă.

— Cum adică? Are de gând să ne predea halatelor albe?

— Nu sunt sigură că știe măcar ce sunt halatele albe, a spus Angel. Nu știu dacă-i ceva rău. Ar putea fi ceva de genul că o să ne ducă la circ sau cam așa ceva.

— Asta n-ar fi chiar inutil? a mormăit Fang.

— Hmmm. Păi, am rostit, știu cât de ușor a fost să ne

relaxăm acolo, fraților. Dar haideți să încercăm să fim pe fază, OK?

— OK, a răspuns Angel.

— Îngheț, s-a plâns Total.

Mi-am mijit ochii. Angel mi-a zâmbit.

— Porți o haină de blană, i-am atras atenția.

— E frig aici, sus.

Am scrâșnit din dinți, am deschis fermoarul hainei, l-am băgat pe Total înăuntru și-am încercat să ignor chicotelile băieților. Căpșorul lui Total s-a ivit pe după gulerul jachetei mele.

— Mult mai bine, a spus el fericit.

Hei, prima adresă e acolo, a zis Fang arătând în jos. Să începă balul.

36

— Poate că tatăl lui a fost vreun frizer, a spus Nudge.

M-am uitat spre Fang. Aceasta a fost adresa cea mai apropiată de numele lui, adresa unde se presupunea că a locuit mama lui. Noi am crezut că era divorțată și că-l dăduse pe Fang pentru adopție. Dar, la fel ca și primele două adrese, și asta a fost o alarmă falsă: o frizerie în umbra unei clădiri de birouri.

Fang dădu din umeri, fără a părea afectat. Dar îl cunoșteam și știam ce înseamnă când își încleșta falca.

— Îmi pare rău, am zis încet.

Și-a încrucișat, pe moment, privirile cu mine și i-am

descifrat simțământul. Apoi, ochii i-au devenit din nou inexpressivi.

— Mare brânză. Oricum, n-am crezut că se va rezolva ceva, a spus. Probabil, e mai mult o pierdere de timp pentru noi, dar trebuie s-o verificăm și pe asta, ultima, nu?

— Da, a zis Iggy.

Adresa era lângă numele lui.

— OK, haideți să-i dăm bătaie, a spus Fang și-a decolat fără să se mai uite în urmă dacă veneam după el.

— E supărat pe bune, mi-a șoptit Angel, în timp ce Nudge și Gazzy s-au avântat în văzduh.

— Știu, scumpo, i-am șoptit la rândul meu.

— Mie nu-mi pasă de unde am venit, a spus Angel deschis, privindu-mă în ochi. Indiferent de unde sunt, nu vreau să mă întorc acolo. Nu, dacă nu poți veni și tu.

Am sărutat-o pe frunte.

— O să ne ocupăm de asta atunci și dacă va fi cazul, am spus. Însă acum, hai să-i ajungem din urmă pe ceilalți.

Stați așa, a zis Total, alergând spre un hidrant. Pauză pentru pipi.

37

— Există locuințe deasupra magazinelor? a întrebat Iggy, cu toate simțămintele întipărite pe față.

— Nu.

Am scos un oftat. Adresa codificată a lui Iggy se dovedise a fi un magazin alimentar asiatic într-un mic mall de pe stradă.

— Peste drum ce-i? a întrebat Iggy.

— Un parc de mașini la mâna a doua, am rostit. Îmi pare rău, Ig.

— E vina mea, fraților, a zis Fang. Am crezut că am spart codul, dar, evident, eram departe de așa ceva.

— Păi, dacă ai greșit, a zis Nudge, atunci nu mai trebuie să ne simțim dezamăgiți, corect? înseamnă doar că încă nu știm sigur.

— Da, așa-i, Nudge, am spus, mulțumită că suporta atât de ușor lovitura.

— E o porcărie! a strigat dintr-odată Iggy, iar vocea i-a ricoșat din vitrinele de sticlă ale magazinelor.

A dat cu pumnul într-un stâlp de telefon din fața lui, lovindu-l cu precizie. S-a cutremurat și i-am văzut pielea julită și degetele zdrelite.

— Îmi pare rău, Ig..., am început.

— Mă doare-n cot dacă ție-ți pare rău! a țipat Iggy la mine. Tuturor le pare rău! Nu contează. Ceea ce contează este să aflăm de unde venim!

S-a îndepărtat de noi furios, luând-o înaintea noastră, lovind pietrele din parcare cu bocancii.

— Vreau să spun că nu mai suport asta! a țipat el, dând din mâini și îndreptându-se din nou spre noi. Îmi trebuie niște răspunsuri! Nu putem să continuăm să rătăcim dintr-un loc în altul, mereu pe fugă, mereu urmăriți...

Glasul i s-a frânt și ne-am uitat cu toții șocați la el. Iggy plângea foarte rar.

M-am dus la el și am încercat să-l cuprind cu brațele, dar m-a împins.

— Cu toții vrem răspunsuri, Iggy, am spus. Cu toții ne simțim, uneori, pierduți. Atâta doar că trebuie să rămânem uniți. Nu vom înceta să-ți căutăm părinții, jur.

— Pentru voi e altfel, a zis Iggy, cu un glas mai potolit, însă mai plin de amărăciune. Nu știți cum este. Mda, mai fac glume, sunt un băiat orb, dar nu vă dați seama? De fiecare dată când ne schimbăm locul, iar mi-am pierdut orientarea. Pe când pentru voi... e mult mai ușor. Chiar și dacă vă pierdeți, nu-i chiar așa rău ca atunci când mă pierd eu, știți?

Niciodată nu l-am auzit pe Iggy admitând că era speriat sau se simțea vulnerabil.

— Noi suntem ochii tăi, Iggy, a spus Gasman, părând și el neliniștit. N-ai nevoie să vezi când ne ai pe noi.

— Da, însă n-o să vă am întotdeauna! a izbucnit Iggy, ridicând tonul până când a ajuns să țipe din nou. Ce se în tâmplă dacă sunteți omorâți? Bineînțeles că am nevoie de vedere, idiotule! Îmi amintesc cum era când vedeam! Știu cum este! Nu mai văd și nici n-am să mai văd vreodată. Și într-o zi, am să vă pierd și pe voi, pe voi toți, iar când se va întâmpla asta, am să... dispar și eu.

Cu o față schimonosită de furie s-a aplecat și a luat de pe jos o bucată de asfalt. Învârtindu-se, a azvârlit-o cu putere spre fațada unui magazin, unde a făcut țandări o vitrină mare, din sticlă. Imediat s-au declanșat alarmele.

— Uf, a murmurat Iggy.

— S-o ștergem, a zis Fang.

Angel, Gasman și Nudge au decolat. Total a sărit în brațele mele și l-am băgat la loc în jachetă, trăgând fermoarul.

— Nu, a spus Iggy, și m-am oprit printr-un derapaj.

— Poftim? Haide, Iggy, am zis. Urlă alarma.

— Știu, nu sunt și surd, a spus țâfnos. Nu-mi pasă. Lasă-i să mă găsească, să mă înhațe. Nu contează. Nu mai contează nimic.

Și spre oroarea mea, s-a așezat jos, pe bordură. Am auzit sirena unei mașini de poliție vuind spre noi.

— Iggy hai să plecăm, ridică-te, a spus Fang.

— Dă-mi un singur motiv rezonabil, a zis Iggy, lăsându-și capul în palme.

I l-am aruncat pe Total lui Fang, iar câinele a lătrat scurt, uluit, când l-a înșfăcat Fang.

— Voi, fraților, plecați, le-am ordonat.

Fang decolă, însă stolul rămase plutind prin apropiere. Sirenele de poliție erau tot mai aproape. M-am aplecat.

— Ascultă, Iggy, am spus apăsător. Îmi pare rău de ce s-a întâmplat acum. Știu cât ești de dezamăgit. Cu toții suntem dezamăgiți. Și-mi pare rău că ești orb. Îmi amintesc de vremea când nu erai așa și nici măcar nu-mi pot imagina cum este atunci când îți pierzi vederea. Îmi pare rău că suntem copii-păsări mutanți, îmi pare rău că nu avem părinți, îmi pare rău că există Eliminatori, iar oamenii încearcă tot timpul să ne omoare. Dar dacă-ți închipui că am de gând să te las să renunți și să ne lași baltă, chiar acum, mai gândește-te. Da, ești o ciudățenie de mutant orb, însă ești ciudățenia mea de mutant orb, și ai să vii cu mine, acum, vii cu noi chiar acum, ori jur că încep să-ți car la șuturi în curul tău alb și slăbănog, începând de acum și până la jumătatea săptămânii următoare.

Iggy își înalță capul. Străfulgerările luminoase mă anunțau că polițaii erau aproape să dea peste noi.

— Iggy, am nevoie de tine, am spus grăbită. Te iubesc. Am nevoie de voi, de toți cinci, pentru a mă simți împlinită. Și-acum ridică-te înaintea să te omor cu mâna mea.

Iggy se ridică.

— Ei bine, dacă pui problema așa...

L-am apucat de mână și am fugit pe ocolite în spatele mallului, apoi ne-am luat zborul repede, gonind spre umbrele de la marginea parcării. Am rămas sus, privind spre cele două mașini de patrulare care se apropiau de zonă.

Ne-am întors și am luat-o spre casa lui Anne, iar eu m-am asigurat că vârful aripii mele îl atingea pe al lui Iggy cu fiecare bătaie.

— Suntem familia ta, i-am spus. Vom fi mereu așa.

— Știu.

Se smiorcăi și-și frecă mâneca de ochii lui fără vedere.

— Haideți s-o ștergem repede, a rostit Total.

38

— Ce-i asta? am întrebat fără să mă mai gândesc. Vreau să zic, arată bine. Miroase bine.

M-am așezat la masă și mi-am întins farfuria.

— Țsta-i broccoli? Miam-miam!

Anne turnă o lingură plină dintr-un fel de mâncare de tipul servit la caserolă. Am putut să identific mazăre și, posibil, morcovi, precum și ceva maroniu, probabil carne. Mi-am luat furculița, afișând pe față un zâmbet larg.

— Mulțumesc că ne-ai pregătit cina, Anne, am zis, luând o

îmbucătură.

— Hm, spuse, aruncându-mi o privire ironică. Cel puțin, am făcut o cantitate mare. Învăț.

— E bună, am rostit cu gura plină.

Mi-am agitat furculița prin aer.

— E grozavă.

Fang i-a pasat lui Iggy farfuria și a bătut în masă lângă furculița lui. Fără greș, Iggy a apucat furculița și-a început să mănânce. Am stat cu ochii pe el, încă de noaptea trecută, dar astăzi era destul de bine. Cel puțin, nu aruncase nimic în aer și nu dăduse foc pe undeva, așa că era în ordine.

Ne-am golit cu toții farfuriile. De două ori. Am flămânzit de prea multe ori ca să mai fim și mofturoși la mâncare. Apoi, pentru a contribui la tihna americană a întregii scene casnice, Anne a venit cu o plăcintă cu mere.

— Mor după plăcinta cu mere! a exclamat Nudge cu entuziasm.

— Ai făcut două? a întrebat Gazzy, având un aer neliniștit, deja împărțind-o în minte.

Anne mai aduse încă una.

— Ți-am spus eu, învăț.

Gazzy lovi aerul cu pumnul.

— Da!

— Aș cam vrea să discutăm, copii, a spus Anne, tăind plăcinta. Ca într-un fel de reuniune de familie.

Mi-am păstrat o figură lipsită de expresie, întrebându-mă despre a cui familie credea ea că vorbește.

— V-ați descurcat cu toții minunat aici, a spus ea, așezându-se înapoi pe scaun. V-ați adaptat mai bine decât cre-

deam că este posibil. Și mi-am dat seama că asta mă bucură mai mult decât mi-aș fi putut imagina vreodată.

Începeam să am un presentiment cu adevărat rău. Te rog, n-o lăsa să spună ceva oribil, cum ar fi fost că voia să ne adopte sau ceva asemănător. Nu aveam nicio idee ce-aș fi făcut dacă s-ar fi întâmplat așa.

— Cred că suntem pregătiți să facem pasul următor, a continuat ea, privind în jurul mesei, spre noi.

Te rog, nu, te rog, nu, te rog, nu...

— Așa că v-am înscris la școală.

Poooooftim ?

Fang a izbucnit în râs.

— Uau! Ne-ai făcut chiar să te credem o clipă, a spus el.

— Nu glumesc, Nick, a răspuns Anne calmă. În apropiere, există o școală excelentă. Ar fi perfect sigură. Puteți să cunoașteți și pe alți copii de vârsta voastră, să interacționați cu ei. Și hai s-o spunem pe-a dreaptă: instruirea voastră este, în cel mai bun caz, precară.

Sau inexistentă, în cel mai rău caz, m-am gândit.

— Școală? a întrebat Nudge. Vrei să spui că-i ceva ca la școală?

Iar acel cuvânt.

— Să mergem la o școală adevărată, cu alți copii?

Angel părea îngrijorată.

— La naiba! a mormăit Total pe sub masă.

— Veți începe de luni, a anunțat Anne brusc, începând să adune farfuriile goale. Am să vă iau uniformele mâine.

Uniforme?

Fără niciun cuvânt, mi-am împins scaunul de lângă masă și am zbughit-o spre ușa din spate. Am dat-o la perete și-am sărit pe scări.

De acolo, mi-am luat zborul din mers, deschizându-mi brusc aripile, simțindu-le cum se împotriveau curentului de aer care-mi umplea penele. Din câteva bătăi puternice m-am ridicat, înălțându-mă deasupra livezilor de meri, deasupra hambarului.

Odată ce-am ajuns sus, mi-am dat frâu liber întregii mele furii. Inspirând adânc, am încercat să-mi amintesc cum era să zbori foarte repede, și apoi, aproape instantaneu, am și făcut-o, aripile părând că mi se mișcau după propria lor voință.

Hai să vedem cât de repede pot să dispar de aici, m-am gândit cu amărăciune și-am băgat viteză.

Fuga nu ajută întotdeauna, a zis atunci Vocea din capul meu.
— Mda, păi, zburatul ajută nemaipomenit de mult!

Când m-am întors, Fang mă aștepta la o fereastră deschisă. Mi-a întins un pahar cu apă și l-am sorbit dintr-odată.

— Ai fost dispărută ceva vreme, a spus el. Cât de departe ai ajuns? Botswana?

Am rânjit șmecherește.

— Doar un minut, pentru că a trebuit să mă întorc imediat. Ția-ți transmit salutări.

— Cât de repede crezi că poți zbura?

— Peste trei sute douăzeci, am zis. Trei sute cincizeci? Trei sute șaptezeci?

A dat din cap.

— Totu-i în ordine pe-aici?

Am pornit pe hol, spre camera mea, aruncându-mi pantofii din mers. În casă era întuneric și liniște. Ceasul meu arăta ora unu și jumătate.

— Mda. L-am luat pe Gazzy pe sus până la baie. A căzut de-a dreptul în cadă. Angel a făcut-o pe Nudge să se răzgândească în privința cărții pe care s-o citească, și atunci am smotocit-o.

M-am uitat la el.

— Se pare că ai ținut totul sub control.

— M-am descurcat.

M-am lăsat pe patul meu, neștiind ce să mai spun.

Fang s-a așezat lângă mine.

— Ai vrut să pleci de-aici? a întrebat el. Să pleci și să nu te mai întorci?

Am inspirat întretăiat.

— Da, am șoptit.

— Anne n-o să-ți ia niciodată locul, Max, a spus Fang, pironindu-și ochii întunecați asupra mea.

Am dat din umeri, fără să-l privesc.

— Anne e doar... o haltă, a rostit el.

Se părea că se simțea mult mai... confortabil, să zicem, în prezența mea, în ultima vreme.

— Ne putem odihni, mânca, lăncezi, în timp ce punem la cale următoarea noastră mișcare. Copiii știu asta. Mda, le place să nu trebuiască să se refugieze sau să doarmă prin tuneluri de metrou. Le place să aibă același pat, noapte de noapte. Și mie la fel. Chiar și ție. Anne a fost atât de drăguță

cu ei, cu noi toți, și le place asta. Nu avem parte de prea multe zile de repaus, când ne putem relaxa, pur și simplu. Se bucură a naibii de mult de asta, Max. Iar dacă n-ar fi așa, ar însemna că sunt atât de afectați, încât nici n-ar putea fi salvați vreodată.

— Știu, am șoptit.

— Însă, știi foarte bine cine le-a salvat pielea de atâtea ori încât nici nu mai pot ține socoteala. Cine i-a hrănit și îmbrăcat și le-a izgonit coșmarurile. Poate că Jeb a fost acela care ne-a scos din cuști, însă tu ești cea care ne-a ținut departe de ele, Max.

Partea a 3-a

Înapoi la școală (la cea normală)

40

Știi cât sunt de entuziasmați unii copii de prima lor zi de școală, au haine dichisite și o cutie nouă pentru gustare și multe altele, nu? Ei bine, ăștia nu sunt decât niște imbecili vorbesc frumos.

— N-am putea chiuli? a mormăit Iggy amestecând omleta.

— Uneori, cred că-s cam mofturoși la masă, am spus, mai lăsând niște pâine în prăjitor. Pariez că o cheamă pe Anne.

— Arăt ca o Barbie din clasa pregătitoare, s-a plâns Nudge, făcându-și apariția în bucătărie.

A dat cu ochii de mine, în uniformă, și-a părut că se mai

liniștește.

— De fapt, tu arăți ca o Barbie din clasa pregătitoare. Eu sunt doar prietena lui Barbie.

Mi-am mijit ochii spre ea.

Aripile noastre sunt retractabile și strânse destul de bine pe spate, dar tot ai fi spus că arătam ca o familie de înotători olimpici.

A sosit și Angel, arăta destul de bine în fusta ei pepit și bluza albă, pentru că îi stătea bine în orice. A pus niște ouă și șuncă pe o farfurie, apoi a rupt o bucată de pâine prăjită și-a așezat-o pe masă.

Total a sărit pe un scaun și s-a pus pe hăpăit, aproape ca un câine.

— Vuf! a făcut el, și a început să chicotească.

— Angel? am zis, aducându-i o ceașcă de cafea.

Mi-am coborât vocea.

— Să nu faci nicio șmecherie cu profesorii, comprende?

A ridicat privirile-i nevinovate.

— Priceput, a spus, mușcând din șuncă.

M-am uitat la ea, așteptând.

— Adică, doar dacă trebuie neapărat, a adăugat ea.

— Angel, te rog, am spus, îngenunchind pentru a fi la nivelul ei. Nu vreau nimic care să ne scoată în evidență sau să ne facă altfel decât restul lumii, OK? Respectă regulile lor.

M-am ridicat și m-am adresat tuturor:

— Asta-i valabil pentru toți dintre noi, am spus șoptit. Încercați să vă pierdeți în mulțime. Nu provocați pe nimeni, să nu se întoarcă împotriva noastră.

Am primit asigurări la niveluri diferite de entuziasm.

— Doamne, sunteți cu toții gata, a zis Anne, intrând în bucătărie.

Aruncă o privire spre linia de producție de hrană pe care o împacheta stolul. A zâmbit cu tristețe.

— Asta bate vafele congelate. Mulțumesc, Jeff. Oh, Jeff, am tot vrut să-ți spun. Tu și cu Nick veți fi în aceeași clasă. Am să vă îndrum eu.

Iggy s-a înroșit la față.

— Poate să vină și Total? a întrebat Angel.

Anne se apropie imediat și-i îndreptă gulerul.

— Nu.

Se duse la bufet și scoase o cană.

— O să-mi fie bine. Am să gonesc după rațe sau găsesc eu ceva, i-a șoptit Total, iar Angel l-a mângâiat pe cap.

— Uniforma asta-i așa de nasoală, a zis Nudge.

— Știu. Din fericire, veți fi înconjurați de o mulțime de alte uniforme nasoale, a spus Anne, după care s-a încruntat. Ariel, tu bei cafea?

— Îhî, a răspuns Angel, luând o înghițitură mare. Îmi iau avânt pentru clasa întâi.

Am simțit ochii negri ai lui Total cum mă sfredeleau. Oftând, am pus jos un castron și i-am pregătit o cafea cu lapte, cu două cuburi de zahăr. A lipăit tot, fericit.

Anne părea ca și cum s-ar fi gândit „așa, faceți-vă de cap”, dar, în cele din urmă, și-ar fi zis că treacă de la ea.

— OK, a zis, punându-și cana în chiuvetă. Luați-vă jachetele pe voi, e frig în această dimineață.

Drumul spre școală a fost scurt și s-a desfășurat în tăcere, de parcă am fi însoțit un dric.

Când am oprit în fața clădirii, mi-am dat seama că o văzusem din aer. Arăta ca o casă mare, particulară, făcută din piatră de culoare crem. Unul dintre pereți era plin de iederă, iar în spațiul din jur îl lăsaseră se pare pe un grădinar cu tulburări obsesiv-compulsive să-și facă de cap. Totul era extrem de îngrijit.

Anne a tras mașina la punctul de debarcare.

OK, copii, a spus ea. Sunteți așteptați. Toate formalitățile au fost rezolvate.

Ne privea cum stăteam, încordați, pe locurile din spate. Mă înțepa stomacul din cauza nervilor, și-mi strângeam aripile atât de tare încât mă dureau.

Știu că pare înspăimântător, a continuat ea cu blândețe. Dar va fi cu adevărat bine. Vă rog, să facem o încercare. Și am pentru voi o surpriză, când vă întoarceți acasă, la amiază. Știți cum să ajungeți acasă, da?

Am dat din cap, simțindu-mă încordată ca un arc. Cum ar fi să ne întoarcem prin Bermude?

— Este o plimbare de zece minute, a continuat Anne. Și iată-ne.

A oprit lângă bordură, iar noi ne-am îmbulzit afară din mașină. Am tras adânc aer în piept, privindu-i pe bieții lemingi cum se scurgeau prin ușile mari, duble.

— Și iată-ne, a mormăit lemingul Max, după care le-am luat pe Nudge și Angel de mână și am intrat în școală.

— OK, sunt aici, spuse Ari în microfonul prins la guler.

Reglă claritatea lentilelor binoclului său Zeiss, dar detestații mutanți nu mai erau în câmpul vizual, intraseră deja în clădire.

Va trebui să comute pe senzorul termic, una dintre jucăriile sale favorite. Își puse casca pe cap și coborî lentilele în dreptul ochilor. În interiorul școlii era un dezmăț de roșu: trupuri omenești calde, împrăștiindu-se pe coridoare

— Iată-i, anunță el, când șase imagini galben-portocalii se desprinseră din râul roșu.

Rânji. Copiii-păsări erau mai fierbinți decât oamenii mai fierbinți și decât Eliminatorii. Erau ușor de remarcat.

— Vrei să vezi?

Ari își scoase casca de pe cap și i-o întinse persoanei care stătea lângă el. Aceasta și-o puse, aranjându-și părul sub curele.

— Cool, spuse ea. Ai văzut uniformele astea caraghioase? Doamne! Doar n-o să trebuiască să port așa ceva, nu?

— Poate că da. Cum ți se par ciudații ăștia? o întrebă Ari, în timp ce ea continua să-i privească.

Fata ridică din umeri.

— Nu bănuiesc nimic. Bineînțeles, acesta-i numai începutul.

Ari rânji, dezvelindu-și caninii.

— Începutul sfârșitului, zise el, iar ea-i răspunse tot cu un

rânjet.

Bătură palma, și asta răsună ca un foc de pușcă în liniștea din pădure.

— Mda. Are să fie grozav, spuse Max II, băgându-și o gumă de mestecat în gură. Acum totul devine de două ori mai interesant.

43

Lipsa completă a oricărui miros antiseptic era încurajatoare, am decis. Iar interiorul acestei școli nu semăna nici pe departe cu Școala, fosta noastră pușcărie.

— Care dintre voi este Zephyr?

O femeie spilcuită, cu aer de profesoară, ne zâmbea nesigură. Spunea că o cheamă Cuelbar.

— Da? a spus Gazzy. Eu sunt.

Profesoara zâmbea acum și mai larg.

— Zephyr, tu ești la mine, a spus ea, întinzându-și mâna. Vino cu mine, scumpule.

I-am făcut un semn scurt, cu capul, lui Gazzy, iar el a plecat cu femeia. Știa ce avea de făcut: să memoreze căile de scăpare, să estimeze cam câți oameni erau aici, cât de mari, cam ce chef aveau să se bată. Dacă primea semnalul, putea sări printr-o fereastră și s-o șteargă de-aici cam în patru secunde.

— Cel puțin, nu mai e Căpitanul Teroare, am murmurat către Fang.

— Mda, Zephyr e o îmbunătățire substanțială, a observat și

Fang.

— Nick? Și Jeff? Eu sunt doamna Cheatham. Bun venit în școala noastră. Veniți cu mine și-am să vă arăt clasa, a ciripit o altă profesoară.

Am ciocănit de două ori pe spatele palmei lui Iggy. Privindu-l pe el și pe Fang îndepărtându-se pe coridor, a fost chiar greu. Profesorii au venit după Angel și Nudge, și atunci am rămas doar eu, împotrivindu-mă instinctului copleșitor de-a o zbughi de-aici.

Profesorii păreau OK. Nu arătau nicidecum ca niște posibili Eliminatori, erau prea vârstnici, nu erau destul de musculoși. Eliminatorii aproape că nu treceau niciodată de cinci, șase ani, așa că, atunci când nu se transformau, arătau ca niște manechine de douăzeci și ceva de ani.

— Max? Eu sunt domnișoara Segerdahl. Ești în clasa mea.

Arăta destul de acceptabilă. Inofensivă? Așa o fi. Probabil nici n-ar fi putut ascunde prea multe arme sub fusta și puloverul ei.

Am reușit să zâmbesc, iar ea mi-a zâmbit de asemenea. Și așa a început prima noastră zi de școală.

44

— Așa, își amintește cineva care este numele acestei regiuni?

Angel ridică mâna. Și-a zis că venise momentul să arate că-i isteată.

— Da, Ariel?

— Este Yucatanul, care face parte din Mexic.

— Foarte bine. Știi ceva despre Yucatan? întrebă domnișoara Solowski.

— Acolo-i Cancún, o stațiune turistică foarte cunoscută, spuse Angel. Și ruinele mayașe. Și mai este aproape de Belize. Porturile sale sunt printre cele mai apropiate de America. Este convenabil pentru traficanții de droguri să le transporte din America de Sud prin aceste porturi, apoi în Texas, Louisiana și Florida.

Profesoara clipi. Gura i se deschise și se închise la loc.

— Ah, da, rosti ea încet, întorcându-se lângă harta lumii, agățată în fața tablei. Își dresе glasul.

— Haideți să discutăm despre ruinele mayașe.

— Tiffany.

— Tiffany?

Profesoara părea nedumerită.

— Am crezut că te cheamă Krystal.

— Ăăă... Tiffany-Krystal.

Nudge trasă cu degetul o cratimă prin aer.

— OK, Tiffany-Krystal. În arta limbajului, am studiat ortografia unor cuvinte din cross-media.

Profesoara arată spre lista scrisă pe tabla așezată în fața clasei.

— Acestea sunt cele de săptămâna trecută. În această dimineață, am să vă dau un test rapid despre cuvintele din această săptămână, doar ca să vedem cum stați cu materia și unde trebuie să mai insistăm.

— Păi, este în ordine, zise Nudge pe tonul corespunzător. Dădu din mână. Dați-i drumul, însă ca să știți: eu nu pot să

silabisesc niciun rahat.

— Știi unde-i dicționarul?

Fang privi spre fata care i se adresase.

— Poftim?

— Toate materialele noastre de referință sunt acolo, spuse fata, arătând cu degetul. Atunci când avem timp liber pentru studiu, poți să ieși și să-ți faci temele. Dacă ai nevoie să verifici informații, calculatoarele și celelalte date se află aici.

— Oh. OK, mulțumesc.

— Cu plăcere.

Fata înghiți un nod și se apropie. Era mai scundă decât Max și avea un păr lung și roșcat. Ochii-i erau de un verde-deschis, iar nasul era plin de pistrui.

— Eu sunt Lissa, spuse ea. Iar tu Nick, nu?

Ce tot voia de la el? O privi.

— Hmm..., făcu el prudent.

— Mă bucur că ești la noi în clasă.

— Poftim? De ce?

Ea mai făcu un pas spre el și-i putu adulmeca izul de lavandă al săpunului. Dăruindu-i un zâmbet șăgalnic, îi spuse:

— Tu ce crezi?

— Ia uitați-vă! Am să zbor!

Gasman privi în sus cu interes. Un tăntălău din clasa lui se balansa periculos din vârful unui stativ metalic pentru cățarat, ținându-și mâinile întinse, ca pe niște aripi.

Sper că are și altceva decât brațele, își spuse Gasman. Păi, poate chiar avea aripi. La urma urmei, era posibil să mai fie și alți copii ca ei pe lume. Nu exista niciun mod de a verifica. Acesta era unul dintre misterele care trebuiau descifrate.

— Da? zise el, apărându-și ochii de lumina soarelui. Hai să te vedem!

Copilul păru luat un pic prin surprindere, apoi strânse din fălci. Se ghemui puțin și sări din vârful stativului de metal.

Nu putu zbura niciun pic, lovind solul aproape instantaneu, aterizând grămadă. Se lăsă o tăcere totală, apoi el începu să se văicărească.

— Mâna mea! se puse el să bocească.

Imediat, supraveghetorul locului de joacă se grăbi să vină la el, îl ridică pe copil și-l duse în grabă la dispensar. Gazzy își reluă îndeletnicirea de dinainte, adunând o colecție de pietre masive. Arme, dacă ar fi avut nevoie.

— De ce-ai făcut asta? îl întrebă cineva bătaios.

Gazzy ridică privirile.

— Poftim?

Un puști ceva mai mare se aplecase asupra lui, furios.

— Uite ce-i, șmechere, când un țicnit zice că o să zboare saușa ceva, îi spui „coboară naibii de acolo!”, nu „hai să te vedem”. Care-i chestia cu tine?

Gasman dădu din umeri, însă, de fapt, era puțin cam derutat.

— N-am știut.

Puștiul se holbă la el.

— Păi ce, ai crescut sub vreun bolovan?

— Nu, răspunse Gazzy încruntându-se. Pur și simplu, nu știam.

Băiatul făcu o mutră dezgustată și plecă. Gazzy îl auzi spunând:

— Mda, nu știa, săracul, pentru că-i de pe planeta tâmpiților.

Gazzy își miji ochii, iar palmele-i deveniră niște pumni mici și periculoși.

— Unde ți-ai făcut părul? a întrebat cineva.

M-am întors și-am dat cu ochii de o fată palidă și costelivă, care-mi zâmbea. Am împins tava pentru prânz mai departe.

— Ăăă, baia mea?

Vorbea cifrat? Habar n-aveam ce voia să spună. O veche taină prezentă în viața mea.

A râs și și-a pus pe tavă un măr verde.

— Nu, eu vorbeam de șuvițele tale blonde. Sunt formidabile. Ți le-ai făcut în DC?

Oh, șuvițele mele blonde? Corect.

— Cred că mi le-a făcut soarele, am zis jalnic.

— Norocoaso. Oh, ia te uită, budincă de banane. O recomand.

— Mulțumesc.

Am luat și eu, din amabilitate.

— Eu sunt J.J., a spus ea, părând perfect în largul ei în miezul acestei interacțiuni sociale.

Îmi transpiraseră palmele.

— E prescurtare de la Jennifer Joy. Oare ce-au crezut părinții mei?

Am râs, surprinsă că mi se confesa în acest fel.

— Max este un nume cool, a constatat J.J. Dinamic. Sofisticat.

— Mda, așa-s eu, am răspuns, iar ea a râs și mai tare, ținând ochii închiși.

— Iată două locuri libere, a continuat J.J., arătând spre o masă neocupată. Altfel, va trebui să stăm lângă Chari și gașca

ei.

Rosti cu voce scăzută:

— Nu te pune cu ei.

Eram pe la jumătatea mesei, când mi-am dat seama că J.J. și cu mine discutam deja de vreo jumătate de oră, iar eu nu-i păream atât de ciudată încât s-o ia la fugă urlând. Îmi făcusem o prietenă. Ce-a de-a doua în ultimii paisprezece ani. Eram pe val.

45

— Capitala Paraguayului? a întrebat profesoara.

Asunción. Locuită, în principal, de guarani. Explorat de europeni, începând cu anul 1518, Paraguayul este o țară sud-americană fără ieșire la mare. Populația este de șase milioane, în schimbare... Am ridicat mâna.

— Asunción?

— Da, așa este. Foarte bine. Deseară, vreau să citiți cu toții despre Paraguay, în capitolul opt din manualul de Geografie mondială. Iar acum, scoateți-vă manualele pentru Științe.

Simțindu-mă ca o albinuță harnică, în devenire, mi-am scos manualul. Oare ce alte surprize mai avea Vocea pentru mine? Până acum, se descurcase cu orice subiect predat la clasa a noua. Cât de convenabil. Măcar acum.

Pe când treceam în revistă structura osoasă la broaște, cineva a bătut în ușa clasei. Profesoara s-a dus să deschidă, a început o conversație în șoaptă cu cineva, apoi s-a întors spre mine. Poftim?

— Max? Ești chemată la cancelarie pentru câteva momente.

Mi-a zâmbit încurajator, lucru pe care eu nu l-am considerat deloc un semn bun. M-am ridicat încet și am pornit spre ușă. Ce-i asta? Ce mai începe acum? Această persoană era pe cale să se transforme într-un Eliminator? Respirația mi-a accelerat, iar mâinile mi s-au încordat.

Poate că nu. Poate că erau ceva probleme cu hârtiile noastre. Ceva normal.

— Aici.

Asistentul a deschis o ușă care dădea într-o mică anticameră. Pe două scaune erau așezați Iggy și Gasman. Gazzy a ridicat privirile spre mine și mi-a zâmbit nervos.

Oh, nu.

— Deja? le-am șoptit, iar el a dat din umeri, cu ochii cășcați.

— O să vină imediat și directorul, a anunțat asistentul, deschizând o altă ușă.

— Asta-i chiar acum.

46

Directorul, William Pruitt, potrivit plachetei aurii de pe biroul său, nu părea deloc încântat să ne vadă. De fapt, arăta ca și cum era pe cale să-i sară țandăra. În clipa când mi-am fixat privirile asupra lui, nu m-am putut abține: l-am urât de moarte. Avea o față congestionată și plină de furie. Avea buze pline și umede, de un roz-închis. Smocuri răzlețe de păr

înconjurau creștetul chel și lucios.

Am avut senzația devastatoare că acest fraier era pe dinăuntru la fel ca și pe dinafară, așa că eram în stare de alertă.

— Ești Maxine Ride? a întrebat cu un accent britanic șuierat, care mi-a ridicat perii de pe ceafă.

— Îmi zice Max, am răspuns, înfrânându-mi pofta să-mi încrucieșez brațele la piept și să mă încrunt la el.

— Aceștia sunt frații tăi, Jeff și...

Se uită peste notițele sale.

— Zephyr?

— Da.

— Frații tăi au declanșat o bombă urât mirositoare în toaleta băieților, la etajul doi, a rostit directorul.

S-a lăsat apoi pe speteaza scaunului, împreunându-și degetele grase și roșiatice, și m-a pironit cu niște ochi reci, negri și porcini. Am clipit, având grijă să nu mă uit spre Iggy și Gazzy.

— Este imposibil, am spus calmă.

Un lucru era sigur: nu avuseseră destul timp să-și adune materiale pentru a fabrica o astfel de bombă.

— Oh, chiar așa? a întrebat Pruitt pe un ton neplăcut. Cum asta?

— Nu sunt scandalagii, am răspuns, inserând un ton de onestitate în glas. N-ar face așa ceva.

— Ei spun că n-au făcut-o. Mint, a rostit el categoric.

Sprâncenele lui stufoase aveau nevoie de o foarfecă. Iar părul din nas... Ptiu!

Mi-am luat un aer indignat.

— Frații mei nu mint!

Bineînțeleles că mințim cu toții de stingem, atunci când n-avem încotro, dar nu aveam de gând să-i spun și lui asta.

— Toți copiii mint, a mârâit domnul Pruitt. Copiii se nasc cu știința de a minți. Sunt niște animale nedomesticite, necinstite, lipsite de respect. Până le punem noi căpăstru.

Asta m-a făcut să am îndoieli asupra carierei pe care și-o alesese. Ce școală drăguță ai ales, Anne. Măi, măi.

Mi-am ridicat bărbia.

— Nu și frații mei. Părinții noștri sunt misionari, care îndeplinesc lucrarea Domnului. Noi nu mințim niciodată.

Asta părea să-i dea domnului Pruitt de gândit, iar eu m-am felicitat încă o dată pentru povestea născocită.

— I-a văzut cineva declanșând bomba puturoasă?

— Oricum, ce este o bombă puturoasă? a întrebat Gazzy, privind cuminte cu ochii lui albaștri și nevinovați.

— Vedeți? am zis. Nici măcar nu au habar ce-i asta.

Ochii mici ai lui Pruitt s-au îngustat și mai mult.

— Nu mă prostiți voi pe mine, a spus el clar înveninat. Știu că frații tăi sunt vinovați. Știu că-i aperi. Și mai știu ceva: aceasta este pentru ultima dată când scăpați așa ușor în această școală. M-am făcut înțeleș?

De fapt, nu chiar, însă aveam intenția să trec peste asta.

— Da, am zis bătoasă, și i-am făcut lui Gazzy semn să se ridice.

Când Iggy l-a auzit, s-a ridicat și el. Am pornit-o hotărâtă spre ușă.

— Mulțumesc, am rostit, chiar înainte de a ieși.

Ne-am furișat pe coridor, iar eu i-am îndrumat spre sălile lor de clasă.

— O să discutăm despre asta mai târziu, fraților, am spus în șoaptă.

După ce l-am lăsat și pe Iggy, mi-am dat seama că aveam o migrenă care-mi pulsa în cap. Una cauzată, mai degrabă, de obișnuitele tensiuni din mediu decât de, să zicem, un cip, ori o Voce sau de vreo lucrătură de halat alb, care mă tortura. Ce schimbare nostimă.

47

— Săl-băticiuni mici și ignorante, a spus Gazzy, pufnind și frecându-și fața.

Ca de obicei, imitația lui era grosolană. Aproape că voiam să mă întorc, să mă asigur că directorul nu se furișase în urma noastră.

Angel și Nudge se stricau de râs la relatarea de către Gazzy a întregii întâmplări.

— Spiriduși mici și răi ce sunteți, a adăugat el, iar eu nu m-am putut abține să nu râd.

— Dar, domnule, a continuat Gazzy cu vocea mea, părinții noștri sunt misionari. Minciuna-i pomenită și în cele Zece Porunci. Sunt nevinovați și n-au făcut nimic rău. Ce-i o bombă puturoasă?

Acum chiar și Fang râdea, iar umerii i se scuturau. Cu cămașa lui albă, de-abia dacă semăna cu imaginea lui obișnuită.

— Hai, chiar, minciuna-i în cele Zece Porunci? a întrebat Iggy.

— N-am idee, am zis. Haideți s-o ștergem prin pădure. Drumul ăsta mă indispuce.

Am mers de-a lungul șoselei principale până când n-am mai putut fi văzuți din școală. Acum ne îndreptam spre pădure în diagonală, știind că vom intra, cât de curând, într-una din livezile lui Anne.

— Așadar, cine-a dat cu bomba aia puturoasă? a întrebat Nudge.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Bineînțele că ei.

I-am aruncat o căutătură urâtă lui Gazzy, frustrată că-mi alunecase privirea spre Iggy.

— Nu știu cum, de ce, dar știu că ei au făcut-o.

— Păi, da, a admis Gazzy, părând un pic stânjenit. A fost un băiat pe terenul de joacă, s-a purtat ca un nemernic absolut cu mine, iar altcineva a agățat un bilet cu „Lovește-mă!” pe spatele cămășii lui Iggy.

— V-am spus să aveți grijă de astea, i-a atras atenția Fang lui Iggy.

Am oftat.

— Fraților, veți întâlni tot felul de nemernici, în orice situație pentru tot restul vieții voastre.

Indiferent cât ar dura ea.

— Dar nu mai faceți bombe puturoase, nu acum. Trebuie să ne pierdem în mulțime, vă amintiți? Nu încercăm să facem valuri, să ieșim în evidență. Așa că pregătirea unei bombe puturoase, declanșarea ei și depistarea voastră nu au fost calea corectă.

— Ne pare rău, Max, a zis Gazzy, părând aproape sincer.

În sinea mea, înțelesesem de ce-au făcut-o. Aș fi vrut chiar să văd mutra directorului când a aflat de asta. Însă acest teribilism a fost cu totul nepotrivit. Și periculos.

— Ascultați, voi doi, am spus cu severitate, în timp ce urcam o pantă, ajungând la marginea proprietății lui Anne. Ne-ați pus pe toți în primejdie. De acum înainte, vă dați pe brazdă la școala asta idioată, altfel va trebui să-mi dați mie socoteală. Ați priceput?

— Priceput, a mormăit Gazzy.

— Mda, am priceput, a zis și Iggy, fără entuziasm. Pe viitor, o să fim mai proști și mai idioți. Așa ne vom pierde în mulțime.

— Grozav.

48

Anne nu era deloc încântată de noi când ne-am întors.

— Am primit un telefon, au fost primele ei cuvinte în timp ce noi ne agățam hainele frumos, pe cuierul din hol. Cred că încercați cu toții să vă adaptați. Ei, asta-i. Haideți în bucătărie. Aveți ciocolată caldă și fursecuri.

Ce mod de a-i recompensa pe nemernici, Anne. Cât ești de mămoasă. Am profitat de ocazie să-i arunc lui Gazzy încă o privire severă, iar el s-a făcut mic de tot.

— Să zicem doar că sunt foarte dezamăgită de comportamentul vostru, a continuat Anne, începând să toarne ciocolată caldă în căni.

Într-a mea a lăsat două bezele și m-am străduit să nu mă

gândesc la momentul când Jeb a procedat la fel, nu cu multă vreme în urmă.

A desfăcut un pachet de fursecuri cu glazură de ciocolată și le-a pus pe o tavă de pe masă. Ne-am repezit cu toții la ele, prânzul fusese cu ore în urmă, și nu primisem decât porții normale.

— Aș putea să-ți arăt cum să faci singură fursecuri plecând de la zero, am zis, apoi am clipit surprinsă.

Chiar lăsasem să-mi iasă din gură aceste cuvinte? Și ceilalți erau surprinși, iar eu m-am simțit pusă în defensivă. În fond, ce, nu mai fusesem niciodată drăguță cu Anne.

— Există o rețetă scrisă pe spatele pachetului, am bolborosit, luând încă un fursec.

— Mi-ar plăcea asta, Max. Mulțumesc, a rostit Anne, pe un ton mai moale.

Mi-a dăruit un zâmbet cald, apoi s-a dus la chiuvetă.

— Bombă puturoasă, a chicotit Total, între bucățelele de fursec. Cred că a fost tare de tot.

49

Nu. Terenul de joacă mai mare. Angel se uită în ochii profesoarei și-i strecură, încet, gândul. În recreație ar fi trebuit să meargă pe terenul pentru copiii mai mici, dar Angel voia mai mult spațiu. Nu exista niciun motiv pentru care n-ar fi trebuit să se joace pe terenul mare.

— Nu cred că există vreun motiv pentru care să nu vă puteți juca pe terenul mare, îi spuse încet profesoara lui Angel.

— Da! făcu unul dintre colegii ei de clasă, și se întoarseră rupând-o la fugă printre porți și pe terenul mare.

— Ariel! Vino și joacă-te cu noi!

Angel o luă la goană și se alătură lui Meredith, Kayla și Courtney.

— Nu ne-am putea juca de-a Lacul Lebedelor? întrebă Angel.

Profesoara lor tocmai le citise o poveste, iar lui Angel îi plăcuse la nebunie. întreaga ei viață era ca Lacul Lebedelor. Ea era o lebădă. Fang și cu Max erau șoimii, mari și amenințatori. Iggy era o pasăre marină, mare și albă, ca un albatros sau așa ceva. Nudge era o mică făzăniță, fină, maronie și frumoasă. Gazzy era ceva rigid, vreo bufniță?

Iar ea era o lebădă. Cel puțin astăzi.

— Da! Haideți să ne jucăm Lacul Lebedelor!

— Eu sunt Odette, strigă Angel, ridicând mâna.

— Eu sunt cea de-a doua lebădă, spuse Kayla.

— Eu sunt mica lebădă, zise Meredith, ridicându-și fusta uniformei pentru a o face să semene mai mult cu o jupă de balerină.

Angel închise ochii și încercă să se simtă ca o lebădă. Când îi redeschise, întreaga lume devenise scena ei, iar ea era cea mai frumoasă dintre balerinele-lebede câte fuseseră vreodată. Încetișor, descrise cercuri grațioase în jurul celorlalți copii. Făcu sărituri ample, pline de armonie, rămânând în aer cât putea de mult. Apoi ateriză, ridicându-și mâinile deasupra capului, și se răsuci în cercuri mici.

Și celelalte fete dansau, ridicându-se pe vârfuri pe întinsul pajiștii vestejite, fluturându-și mâinile cu mișcări lente, pentru

a le face să semene cu niște aripi. Din nou, Angel aluneca ușor pe deasupra ierbii, rotindu-se și sărind și simțindu-se ca Odette, blestemată să trăiască precum o lebădă din cauza farmecelor lui Rothbart.

Încă o răsucire, încă un arabesc, încă un salt lung, când Angel părea să rămână suspendată în aer minute în șir. Dorea atât de mult să-și scoată aripile și să interpreteze Lacul Lebedelor așa cum ar fi trebuit, dar știa că nu se putea. Oricum, nu acum. Nu aici. Poate după ce Max va fi salvat lumea. După ce Max salva lumea, mare parte dintre oamenii obișnuiți vor fi pierit deja. Așa-i spusese Jeb lui Angel, pe când se afla din nou la Școală, luna trecută. Mutanții ca ei aveau o șansă mai mare de supraviețuire. Fuseseră proiectați să supraviețuiască. Așadar, după ce mare parte dintre oamenii obișnuiți vor fi dispărut, poate că Angel nu va mai trebui să-și ascundă aripile și va putea să zboare peste tot și să fie Odette cât poftea ea.

De-abia aștepta.

50

Sala de Studiu era preferata mea. Școala dispunea de o bibliotecă grozavă, cu un număr nesfârșit de cărți și șase computere la dispoziția copiilor, să-și facă lucrările.

Bibliotecarul școlii era un tip simpatic și isteț, Michael Lazzara, pe nume. Tuturor părea că le plăcea mult de domnul Lazzara, chiar și mie. Însă, doar până acum.

Astăzi eram într-o dispoziție pentru cercetări. Poate dacă

intram pe niște site-uri pentru spargeri de coduri, aș fi putut să-mi pun la punct o altă cale de găsim a părinților noștri.

Toate cele șase computere erau folosite de copiii așezați în fața lor. Am rămas acolo un moment, dorindu-mi să-l pot răsturna pe vreunul de pe scaun.

— Poftim, am să plec eu.

M-am uitat la cel care vorbise.

— Poftim?

Băiatul se ridică și-și adună cărțile.

— N-am nevoie de computer. Poți să-l iei tu.

— Oh, OK. Mulțumesc.

— Ești nouă pe-aici, a spus el. Ești în clasa mea, de Arte ale Limbajului.

— Da, am zis.

Îl recunoscusem, anii de paranoia îmi rafinaseră capacitatea de a-mi aminti chipurile.

— Sunt Max.

— Știu. Eu sunt Sam.

Mi-a oferit un zâmbet plin de căldură, iar eu am clipit, dându-mi seama că era isteț. N-am avut niciodată parte, cu adevărat, de luxul de a remarca istețimea sau lipsa ei la tipi. În majoritatea cazurilor, exista doar clasificarea periculos/nepericulos pe care o aplicam.

— De unde-ai venit?

— Ăăă... Missouri.

— Uau! Vestul Mijlociu. Cred că aici trebuie să ți se pară foarte diferit.

— Mda.

— Așa, deci îți faci temele sau este un proiect mai per-

sonal?

Arătă spre computer. Eram pe cale să spun „ce-i cu întrebările astea?”, dar m-am gândit mai bine, Poate că nu mă interoghează. Poate că așa interacționează oamenii, așa ajung să facă cunoștință unii cu alții. Schimbă informații.

— Ăăă... e mai mult un proiect personal, am zis.

A zâmbit din nou.

— Și la mine la fel. Am verificat datele despre un caiac pe care vreau să-l cumpăr. Sper că banii mei de Crăciun vor fi destui.

Am zâmbit, încercând să mă port de parcă aș fi știu ce erau banii de Crăciun. Voce? Un mic ajutor pe-aici? Însă Vocea a rămas tăcută. După ce-am trecut în revistă mai multe răspunsuri posibile, am optat pentru:

— Cool.

— Păi, atunci te las cu ale tale, a spus, părând că ar fi vrut să mai zică ceva.

Am așteptat, însă n-a făcut-o, și-a luat lucrurile și-a plecat. M-am simțit ca un locuitor de pe Vulcan, studiindu-i pe acești oameni ciudați, bizari.

Oftând, m-am așezat la calculator. Nu mă voi adapta niciodată. Nicicând. Nu oriunde.

Fang și cu mine am verificat ceea ce credeam noi că erau coordonatele unor adrese în paginile codificate de la Institut. Însă mai erau și câteva cuvinte, în afară de numele noastre.

Misiunea de astăzi: verificare prin Google. Am tastat prima expresie, chiar dacă părea o greșeală, două cuvinte lipsite de sens: Ter Borcht.

Ceva care se mișca pe-afară mi-a atras atenția, și m-am uitat pe geam chiar la timp ca s-o văd pe Angel plutind, practic, pe deasupra terenului principal de joacă. Ea și un grup de alte fete se învârtteau de zor ca niște balerine, dar Angel era singura care putea sări doi metri și jumătate în aer și să rămână acolo de parcă ar fi fost suspendată de sfori ca o marionetă.

Am scrâșnit din dinți, privindu-le. Oare care parte din „amestecați-vă în mulțime” nu pricepeau acești copii? Pentru că era cât se poate de clar.

O listă cu rezultate se afișă pe ecranul computerului. Ce ciudat. Aparent, Ter Borcht nu era o prostie. Am făcut clic pe primul rezultat.

Ter Borcht, Roland. Genetician. Licența medicală revocată, 2001. încarcerat pentru experimente genetice criminale, neautorizate, pe ființe umane, 2002. Personaj controversat în domeniul cercetărilor genetice, Ter Borcht a fost considerat mulți ani la rând un geniu, și cercetător de seamă în genetica umană. însă, în 2002, după ce a fost găsit vinovat de experiențe criminale pe oameni, Ter Borcht a fost declarat bolnav mintal. în prezent, este încarcerat în aripa „Periculoși-incurabili” a unui centru de reabilitare din Olanda.

Aoleu! Aveam de gândit. Am încercat să-mi amintesc ce alte cuvinte apăruseră prin paginile codificate.

— Ridică-te! s-a răsti o voce, și m-am întors ca să dau cu ochii de vânătorul de capete, domnul Pruitt, aplecându-se

peste un copil înspăimântat, aflat la masa de studiu.

Copilul s-a ridicat imediat. În fundal, domnul Lazzara și-a dat ochii peste cap. Nici măcar lui nu părea să-i placă de Pruitt. Domnul Pruitt a lovit cu bastonul său în piciorul mesei, făcându-i pe toți să tresară.

— Aceasta nu-i camera ta, a spus el sarcastic. Nu poți să lânchezești aici, ca puturosul care ești, fără nicio îndoială acasă. În această școală vei sta drept, ca și cum ai avea șira spinării.

A ținut-o tot așa, însă eu mi-am adunat foarte repede cărțile, m-am ușchit de pe scaun și-am ieșit pe ușa laterală a bibliotecii.

Mă puteam descurca și fără doza obișnuită de ură și pâine, mulțumesc frumos.

52

Am mers pe coridor cât de repede am putut, fără să fac niciun zgomot.

Ter Borch: genetician malefic. Doamne, doar unul din familie. Mai auzisem vreodată de acest nume? Era clar că trebuie să fi fost amestecat, la un moment dat, în afacerile lui Jeb, cu Școala, halatele albe. Vreau să zic, câți geneticieni malefici, independenți, ar mai putea fi? În mod sigur, au ținut legătura cu toții, au schimbat informații, au alcătuit mutanți împreună...

Acesta era un pas uriaș, ori încă vreo fundătură îngrozitor de dezamăgitoare. Indiferent ce-o fi, de-abia așteptam să

discut cu stolul despre asta. Tocmai când treceam în viteză pe lângă o sală de clasă goală, am dat cu ochii Fang. Excelent, mai aveam cinci minute până la următoarea mea oră de curs. M-am îndreptat spre el, când mi-am dat seama că nu era singur. Era împreună cu o fată care vorbea și părea bine intenționată. Fang stătea acolo impasibil, în vreme ce ea continua, dându-și părul lung și întunecat peste umăr.

Am rânjit. Bietul Fang. Fata vindea ceva? îl ruga să se înscrie la Clubul de Șah?

În clipa următoare, fata și-a puse ambele mâini pe pieptul lui Fang și l-a izbit de perete. Am pășit înainte, întinzându-mă să trântesc ușa la o parte. Chiar dacă era o Eliminatoare, Fang și cu mine o puteam face chiseliță. Apoi am încremenit. Nu era un atac. Fata s-a lipit de Fang ca un scai și s-a ridicat pe vârfuri, sărutându-l drept pe gură.

Fang a rămas acolo încremenit, o clipă, apoi și-a coborât mâinile cuprinzându-i talia. M-am așteptat să-l văd cum o împinge, sperând că va avea totuși grijă să nu-i rănească sentimentele.

Însă am privit, mută de uimire, cum mâinile lui Fang au alunecat, încet, pe spatele ei, trăgând-o mai aproape. Și-a înclinat chiar capul în așa fel încât s-o poată săruta mai bine.

M-am tras înapoi, ținându-mi respirația, simțindu-mă de parcă îmi venea să borăsc.

Oh, Doamne!

Răsucindu-mă pe călcâie, am luat-o la goană pe coridor până în toaleta fetelor. M-am încuiat într-un separeu și m-am așezat pe veceul acoperit. Pe frunte mi se scurgea o transpirație rece și mă simțeam tremurând febrilă, ca și când

aș fi luptat pentru viața mea. Imaginea lui Fang, trăgând-o pe față mai aproape, înclinându-și capul, mi-a venit brusc în minte. Faptul că mi-am închis ochii n-a făcut nimic ca s-o împiedice.

OK. revino-ți. Doamne. Ce faci?

Respirația-mi era superficială și alertă, și-am simțit cum furia îmi răscolea stomacul ca un acid.

Nu, calmează-te, calmează-te.

M-am sforțat să respir adânc de mai multe ori, inspiră, expiră, inspiră, expiră.

OK, calmează-te. Așa, deci a sărutat o tipă. Mare brânză. De ce-ar trebui să-mi pese? De ce-ar trebui să-mi pese și dacă ar săruta toate fetele din întreaga școală? Era ca un frate. Adică nu-mi era frate, nu cu adevărat. Dar era ca și un frate. Da. Așa era. Fusesem luată prin surprindere, dar acum s-a terminat. Mă simțeam bine.

M-am ridicat, am plecat din separeu și mi-am aruncat niște apă rece pe față. Eram bine. Adică, de ce mi-ar mai păsa?

Poate că simți ceva pentru el, a rostit atunci Vocea mea. Nuuu, Vocea nu putea nici să-mi răspundă măcar, atunci când aveam nevoie de ea. Dar într-o situație delicată, când m-aș fi descurcat mai degrabă de una singură? Atunci tă-băra peste mine.

Poate că nu, m-am gândit sarcastică.

Nu veți putea rămâne mereu niște copii, a spus Vocea, ușor ironică. Oamenii cresc, au ei înșiși copii. Gândește-te la asta.

Mi-am reprimat un țipăt de frustrare, apucându-mă zdravăn de marginea chiuvetei, ca să nu intru cu capul în pereți. De parcă m-aș mai fi putut gândi la altceva, acum.

— Iată-i.

Ari își focaliză binoclul asupra micului grup de pe șosea, aflat la vreo patru sute de metri distanță. Mergând spre casa lor perfectă, de la școala lor perfectă. Nu era chiar atât de deosebit. Se uită în spatele dubei. Șase Eliminatori, deja transformați și nerăbdători să intre în acțiune, stăteau și așteptau să le dea ordinul. Noua Max stătea în spate cu ei, purtând o pereche de căști.

— Iar se dă mare, spuse noua Max.

Ari pufni. Max – originala Max – era atât de plină de ea, așa de arogantă. Îi ducea pe copiii aceia peste tot, de parcă ar fi fost sclavii ei. Sclavi. Era o idee simpatică. Imaginându-și ciudații de mutați-păsări drept sclavii săi personali, Ari se înveseli. I-ar pune să facă de toate, să aibă grijă de tot. I-ar aduce masa și i-ar aminti să-și ia pastilele, iar Max îi va masa umerii, acolo unde-l dureau de la aripi. Asta ar fi grozav. Se auzi o mică alarmă, cronometrul ceasului său. Ari înfulecă un pumn de pastile și resetă cronometrul.

Din nefericire, nu va ajunge să și-i facă sclavi. Din fericire, tot mai trebuia să-i ucidă.

— Jur că fata asta n-ar fi fericită niciunde, spuse Max cea nouă, părând dezgustată.

— Hai să-i dăm un motiv ca să fie nefericită, rosti Ari, și apăsă pedala accelerației.

Inima lui începea să bubuie de nerăbdare. O ura pe Max, dar

îi plăcea la nebunie să se lupte cu ea. Nimeni altcineva nu era atât de fascinant, nu reprezenta o asemenea provocare, nici măcar Fang. Și de fiecare dată când se în-căierau, învăța tot mai mult cum s-o înfrângă. Într-o bună zi, îi va da și ultima lovitură și va vedea surprinderea de pe fața ei.

În câteva secunde, duba ajunsese grupul din urmă, iar co-piii se dădură la o parte auzind frâna cauciucurilor.

— Vreți să vă ducem, copii? întrebă un Eliminator, care nu se metamorfozase încă, așezat pe un loc din spate.

— Cum, fără bomboane? mârâi de-a binelea Max cea originală.

Apoi privirile-i căzură asupra lui Ari.

Când călcă frâna, din pieptul lui izbucni un hohot de râs. Ce-i mai plăcea! Să vadă sclipirea de ură și teamă din ochii ei, când îl privea.

— Să înceapă balul, fraților! strigă el. Max e a mea!

Eliminatorii țâșniseră din spatele dubei înainte chiar ca aceasta să oprească de tot.

Era vremea distracției.

54

Așadar, aceeași întrebare: Ari trăia? Ari s-a întors? Trebuia să mă gândesc la asta mai târziu.

— Ești bucuroasă acum? a mormăit Fang, iar mie mi-a trebuit o secundă ca să mă încrunt spre el, înainte de a mă arunca asupra celui mai apropiat băiat-lup.

Lucrul cel mai trist, eram mai fericită. Ei, nu chiar fericită,

dar mă simțeam pe teren sigur. Dacă vorbeam cu vreun băiat din clasă? O pierdere totală de timp. Lovirea unui dos de Eliminator, mai ales a unuia jalnic, dezechilibrat, cu aripi prea mari? Asta era mult mai potrivit pentru mine.

În câteva clipe, am fracturat rotula unuia cu o lovitură laterală dură, iar individul s-a prăbușit la pământ. Foarte înviorător. Ai grijă! se băgă Vocea, chiar înainte ca un altul să-mi fi atins maxilarul, în treacăt, răsucindu-mi capul. Lasă-te în voia curentului. OK. M-am lăsat în voia momentului, am terminat răsucirea și-am ieșit din ea cu o dreaptă viguroasă, care l-a lovit în falcă. Urlând de durere, a căzut în genunchi, acoperindu-și fața. Peste câteva clipe, a sărit în sus, cu ochii roșii de furie, chiar la timp să-l lase pe Grazy să-l pocnească cu ambele palme peste urechi, spărgându-i timpanele. Urlând, a căzut din nou.

Fang scosese unul din circulație și se ocupa de Ari. O privire rapidă mi-a arătat că Angel se lupta cu un Eliminator femelă, folosindu-și mintea ca s-o facă să se repeadă cu capul drept într-un copac. Au! Apoi, Angel mi-a trimis un zâmbet angelic și mi-am amintit iarăși că vom avea, cât de curând, o discuție despre corectitudinea etică.

Max, concentrează-te! O izbitură crâncenă în spatele meu mi-a tăiat respirația. Icnind după aer, m-am răsucit ca să-l văd pe Ari, rânjind, abătându-și o lovitură grea spre capul meu. M-am ferit, m-am întors, și-am plasat întreaga mea greutate într-o lovitură în semicerc, și aproape că l-am doborât. Ceilalți Eliminatori erau, aproape toți, la pământ, eram care pe care. Ne-am dat încet ocol. Ari rânjea, iar pe mine m-a potopit furia, colorând totul în roșu. Cu coada ochiului, l-am

văzut pe Fang ducându-i pe cei mici în pădure și apoi ridicându-se în văzduh.

— Drăguță uniformă, a mârâit Ari, dezvelindu-și caninii ascuțiți. Te prinde bine.

— De unde ai aripile alea? l-am înfruntat. De la Wal-Mart?

Mi-am menținut centrul de greutate în timp ce ne tot dădeam târcoale unul altuia, ca niște tigri.

Ceilalți Eliminatori s-au dus la dubă, bălăbănindu-se, urcând în ea ca niște clovni de la circ. Ari i-a văzut.

— Nu cred că azi e ziua cea mare, tipilor, le-a strigat Ari celor din trupa lui. Data viitoare am să vă las s-o mâncați pe aia mică. Am auzit că au gust de pui.

Angel.

Mârâind, m-am repezit la Ari. El se dădu la o parte și lovi. M-am ferit cu ușurință. Avântul în luptă îmi era alimentat de furie și am făcut un demaraj rapid, apoi l-am lovit din lateral și din zbor, cu ambele picioare înfipite dur în coastele lui. A căzut greoi, lovindu-se cu capul de asfalt.

Mi-am proptit piciorul în gâtul lui și m-am aplecat peste el.

— De câte ori trebuie să te omor? am mârâit. Dă-mi o estimare brută.

În ochii lui am citit o ură clocotitoare și atunci mi-am dat seama: nici măcar nu mai era Ari, copilașul care ne privea de la distanță, pe vremea când eram încă la Școală. Propriul său tată îl transformase într-un monstru, iar dacă rămăsese ceva din Ari în el era incinerat din interior. Ideea m-a îngrețoșat, mi-am ridicat piciorul de pe gâtul lui și m-am retras.

Ari s-a ridicat repede, înecându-se.

— Am să-ți explic, de data asta, a spus el cu un glas ră-

gușit, frecându-și gâtul. Dar n-ai nicio șansă să câștigi.

Sări în picioare.

— Doar mă joc cu tine, cum se joacă o pisică cu un șoarece.

Deja mă retrăgeam spre pădure, desfăcându-mi aripile, gata să fac un salt în văzduh.

— Da, am zis, cu glasul plin de ostilitate. Un prăpădit de pudel Frankenstein, împotriva unui șoarece însetat de sânge, neînvins, bine proiectat.

Buza i s-a strâmbat și s-a repezit din nou la mine, însă eu deja executasem un salt și luasem distanță, plutind la patru metri și ceva deasupra solului. M-am ridicat și mai sus, și l-am văzut pe Ari pornind cu pași apăsați spre dubă și aruncându-se în ea prin ușile din spate. În interiorul dubei, am zărit o străfulgerare de păr cu șuvițe blonde.

Niciun Eliminator nu avea părul lung, cu șuvițe.

55

— Ce s-a întâmplat cu voi? a țipat Anne.

Ne-am strecurat în casă și ne-am agățat automat jachetele în cuier, majoritatea fiind murdare de sânge. Total se agita pe la picioarele noastre, adulmecând și mârâind. Angel s-a aplecat și l-a strâns în brațe, vorbind cu blândețe, iar eu de-abia l-am auzit pe Total spunând:

— Labagiii ăia.

— Eliminatorii, a spus Gasman. Mi-e foame. E vreo gustare, ceva?

— Ce sunt Eliminatorii? a întrebat Anne, părând cu adevărat nedumerită.

Era posibil să nu știe? Sau poate că nu cunoștea cuvântul argotic care-i definea.

— Noi suntem hibridi dintre oameni și păsări, i-am spus, îndreptându-mă pe coridor spre bucătărie. Puteam simți mirosul de pop-corn. Eliminatorii sunt hibridi om-lupin.

— Iepuri? a întrebat Anne, încă părând nedumerită.

S-a luat după mine.

Am chicotit.

— Acela-i lapin. Sau, mai degrabă, leporid. Nu lupin.

— Aha. Lupi, a zis Anne, pricepând ideea.

— Dați-i doamnei un premiu, am zis, intrând în bucătărie.

— Pop-corn! Și cidru cald, de mere! a spus Gazzy încântat.

— Spălați-vă pe mâini, a zis Anne, apoi i-a aruncat o privire cercetătoare.

Gazzy avea vreo două vânătăi, însă în rest arăta bine. Angel și Nudge erau în ordine. Iggy avea o ruptură la buză. Lui Fang îi sângera nasul. Mi-a trecut prin fața ochilor, ca o străfulgerare, imaginea lui sărutând-o pe fata aceea, însă am reprimat-o brutal.

— Să vă spălați, a repetat Anne. Am să aduc niște bandaje. E cineva rănit rău?

— Nu, a răspuns Nudge, servindu-se cu pop-corn. Însă un Eliminator mi-a sfâșiat puloverul. Jegul.

— Este și lapte, a spus Anne, luând sticla din frigider.

A pus-o pe masă și s-a dus după trusa de prim ajutor.

Am ajutat-o pe Angel să-și toarne un pahar cu lapte, și atunci am observat: era un tip diferit de lapte față de cel de

dinainte. Celălalt sortiment era îmbuteliat în cutii de carton. Cutii cu fotografiile unor copii dați dispăruți. Această sticlă avea o vacă zâmbăreață, dar niciun copil. Hmmm.

Mai târziu, m-am așezat la masă, pregătindu-mi temele pentru acasă, adică un alt termen pentru „tortura-impusă-de-adulți-dar-autoaplicată”. Anne a luat loc lângă mine.

— Așadar, Eliminatorii sunt hibrizi între oameni și lupi, a spus ea. Și v-au atacat? V-au mai făcut asta și înainte? De unde-au venit? Cum de știu ei unde vă aflați?

M-am uitat la ea.

— Nu scrie despre toate astea în rapoartele voastre? am întrebat. Prin dosarele voastre? Da, bineînțeles că Eliminatorii ne-au atacat. Întotdeauna fac asta. Sunt peste tot. Au fost creați să fie... arme, așa ceva. La Școală, ei erau paznicii, securitatea. Călăii. De când am evadat, Eliminatorii ne-au tot urmărit. Mă întrebam când or să-și facă apariția. Aceasta a fost perioada cea mai îndelungată când am reușit să facem să nu ne găsească.

— De ce nu mi-ați spus? a întrebat Anne, cu un chip îngrijorat.

Am scuturat din cap.

— Chiar eram convinsă că știi. Știai o mulțime de alte lucruri despre noi. Adică, nu ți-am ascuns intenționat existența Eliminatorilor sau așa ceva.

Anne lăsă să-i scape un oftat greu.

— Noi n-am auzit decât niște zvonuri vagi. Informațiile păreau atât de aiurea, încât nici nu le-am dat crezare. Spui că acești Eliminatori vă urmăresc? Cum?

Probabil prin cipul meu. Cel inserat de cineva în brațul meu.

Am dat din umeri și m-am întors la manualul meu de studii ale lumii.

Cel puțin, mă temeam că era cipul meu. Nu eram sigură, dar părea cea mai plauzibilă explicație. Aceasta era șansa de a-i spune lui Anne despre cipul meu. Poate că având resursele lor de la FBI, ar putea găsi ea o cale să mi-l scoată. Dar ceva m-a oprit. Pur și simplu, nu m-am putut hotărî să mă încred în ea. Poate că peste vreo cinci ani, dacă mai suntem aici. Doamne, ce gând deprimant.

De asemenea, în aceste zile, m-am gândit că dacă nu era cipul meu, atunci poate era altceva. Cum ar fi ca Total să aibă un cip. Sau chiar cineva din stol. Angel? Niciunul dintre noi nu știa.

Anne s-a ridicat.

— Păi, atunci am plecat să dau niște telefoane, a spus hotărâtă. Aceia au fost ultimii Eliminatori pe care i-ați văzut.

Aproape că am pufnit în râs de naivitatea ei.

56

— Noapte bună, Tiffany-Krystal, am spus rânjind, iar Nudge a rânjit și el.

Ne-am pus pumnul unul peste celălalt și am bătut în ei cu cealaltă palmă.

— Noapte, a zis Nudge, lăsându-se pe pernele ei confortabile. Max? O să mai stăm pe aici o vreme, nu? Doar n-o să plecăm mâine, nu?

— Nu, am rostit încet. Nu mâine. Dar să fii pregătită și să

încerci să te pierzi în mulțime, OK?

— OK. Cred că mă pierd destul de bine, a spus Nudge. Am trei prietene cu care stau la masă, la prânz. Profesoarei pare să-i placă de mine.

— Bineînțeles că îi place de tine. Cum ar putea altfel? Am pupat-o pe frunte și-am pornit-o pe coridor, s-o înfofolesc pe Angel.

Deschizând ușa, am văzut că Anne era deja acolo, trăgând pătura până la bărbia lui Angel.

— Ai avut o zi plină, scumpo, a spus Anne, dându-i la o parte părul de pe frunte. Acum trage-i un somn bun.

— Bine, a zis Angel.

— Și Ariel, nu-l lăsa pe Total să urce în patul tău, a spus Anne. Are propriul lui pat.

— Îhî, a făcut Angel îndatoritoare.

Mi-am dat ochii peste cap. Total va fi în patul ei înainte ca Anne să facă cinci pași pe coridor.

— Noapte bună, somn ușor, a zis Anne, ridicându-se.

— Să nu lași ploșnițele să te muște, a răspuns Angel cu veselie.

Anne ne-a zâmbit și-a ieșit.

Total a sărit în pat. Angel a ridicat pătura pentru el, iar câinele s-a strecurat sub ea, lăsându-și capul pe un colț al pernei lui Angel. I-am vârât pe amândoi dedesubt.

— Oare ar muri dacă ar da drumul la căldură? a mormăit Total somnoros. Locul ăsta e cameră frigorifică. Ai putea agăța carne pe-aici.

Angel și cu mine am zâmbit una la alta.

— Ti-e bine? am întrebat-o.

A dat din cap.

— Nu mi-a plăcut deloc să-i văd pe Eliminatori astăzi.

— Nici mie, suntem de aceeași parte. Ari chiar îmi provoacă fiori. Recepționezi ceva de la el?

Angel căzu pe gânduri.

— Întunecat. Roșu. Furios. Sfâșiat. Nedumerit. Ne urăște.

M-am încruntat înaintea acestei imagini sumbre a ceea ce se petrecea în interiorul minții lui Ari.

— Și te iubește, a adăugat Angel. Te iubește foarte mult.

57

Am ieșit din camera lui Angel, încercând să nu mă arăt șocată. Doamne! Mă iubea Ari? Ca un copilaș? Ca un Eliminator imens? De asta tot încerca el să mă omoare? Trebuia să citească despre cum se trimit semnale mai clare.

Un zgomot în spatele meu m-a făcut să mă întorc rapid și aproape că am dat peste Fang, care venea pe coridor.

— S-au culcat?

Am dat din cap.

— Sunt terminați. Școala chiar îi istovește, nu glumă. Și, desigur, au mai fost și Eliminatorii.

— Mda.

Am văzut-o amândoi pe Anne ieșind din camera lui Nudge. Ne-a zâmbit și ne-a spus, muțeste, „noapte bună” coborând la parter. M-am gândit că era ultima persoană pe care Nudge ar putea-o vedea înainte de culcare și mi-am încleștat maxilarul.

— Lasă-i să se bucure de asta cât mai pot, a zis Fang descifrându-mi expresia cu acea abilitate iritantă a lui.

— Îmi ia locul, am spus, fără să fi vrut asta.

Fang a ridicat din umeri.

— Ești o luptătoare, nu mămică.

Aproape că m-am înecat, rănită.

— Nu pot fi amândouă? Crezi că sunt o mămică ratată? De ce, pentru că nu sunt destul de feminină, de-asta?

Mă aprinsesem de-a binelea, toate tensiunile zilei fierbând acum în mine.

— Nu-s ca fata roșcată, lipită de tine cu super-glue?

Mi-am ridicat mâinile, și, fără să mă gândesc, l-am împins pe Fang cât colo.

Din moment ce era vorba de Fang, n-a primit asta ca un gentleman. Imediat m-a împins și el, aproape lovindu-mă de perete. Eram ofticată, nu numai pentru că-mi atacam cel mai bun prieten, dar și pentru că lăsasem impresia că sunt o idioată geloasă. Ceea ce nu eram. Nici pe departe.

Am rămas acolo, respirând accelerat, simțindu-mi obrajii arzând de umilință și nervi. Pumnii mi se strângeau și se deschideau, iar eu voiam să dispar.

I-am simțit ochii întunecați cercetându-mă, și-am așteptat să înceapă să mă tachineze pentru iritarea mea față de Minunăția-de-Roșcată. S-a apropiat de mine până când fața lui a ajuns la câțiva centimetri de a mea. În mai toată existența noastră am fost cam de aceeași înălțime, însă în ultimii doi ani m-a depășit. Acum ochii mei erau la același nivel cu umerii lui.

— Ești destul de feminină, a rostit el încet. Din câte-mi amintesc.

M-a cuprins un nou val de jenă, se referea la momentul când

îl sărutasem pe plajă, cu săptămâni în urmă. Fetele se aruncau la gâtului lui din toate părțile, nu?

Am scrâșnit din dinți, fără să spun nimic.

— Și-ai fost și o mămică grozavă. Însă n-ai decât paisprezece ani, și n-ar trebui să fii mămică. Mai așteaptă vreo zece ani, așa ceva.

S-a îndepărtat de mine, atingându-mi umărul, în vreme ce eu am rămas acolo, țeapănă. Voia să spună că o să fiu o mamă adevărată, cu propriii mei copii. Fără nicio îndoială, consideram stolul ca fiind propriii mei copii, dar Fang se referise la copiii făcuți de mine. Așa cum spusese și Vocea mai înainte.

În acel moment, n-am putut decât să-mi urăsc viața într-un mod cu totul nou și înviorător.

— Apropo! a strigat Fang de la capătul holului. Am început un blog. Folosesc computerele din școală. Încălcând toate regulile, bineînțeles. Blogul lui Fang.

A chicotit, așa cum numai Fang putea.

— Uită-te peste el, când poți... mămico.

58

Era rece în această seară, dar noua Max nici măcar nu simțea. Se retrase înapoi pe creanga ei, cu spatele lipit de coaja zgrunțuroasă a copacului. Binoclul atârna greu de cureaua de la gât. Ridicându-și genunchii, se cuprinse cu mâinile, simțind o lacrimă caldă prelingându-i-se din ochi și rosto-golindu-se pe obraz. N-o scăpa din ochi pe cealaltă Max, privind-o și învățând. Dar era greu. Era dureros.

— Oh, Max, șopti ea, văzând-o pe cealaltă departe, prin

fereastra casei lui Anne. Știu cum te simți. Tu și cu mine suntem mereu singure, indiferent câți oameni se află în jur.

59

La școală, în dimineața următoare, am fost întâmpinați de mai multe autocare mari, turistice, care ocupau, practic, întreaga parcare. Am văzut-o și pe noua mea prietenă, J.J., iar ea mi-a făcut semn cu mâna și-a venit la mine, în vreme ce restul stolului se împrăștia prin mulțime.

— Este o acțiune specială, a zis J.J. veselă. O excursie.

— Ce excursie?

Mi-am imaginat cum ne răspândeam pe câmpii, cântând nu știu ce.

— Da, o excursie. Toată școala pleacă în vizită la Casa Albă, căminul președintelui nostru. Ceea ce înseamnă că nu facem ore, nu ținem cursuri, și, probabil, nu primim teme pentru casă.

I-am zâmbit lui J.J. îmi plăcea stilul ei. Nu era deloc îmbâcsită și rigidă. Nu lua lucrurile foarte în serios, așa cum făceam eu, de exemplu.

— Păi, atunci, am zis, excursie să fie.

— Clasa noastră-i aici, a zis o voce de fată.

Iggy s-a încruntat. Era concentrat asupra zgomotelor, ascultând cum bocancii lui Fang scrâșneau pe trotuar. O clipă era acolo, pentru ca în următoarea, Iggy să fie în-conjurat de o mare de voci pe care nu le mai putea clasifica. O mână îl atinse cu blândețe pe braț.

— Clasa noastră este aici, a repetat vocea, și el a recunoscut-o.

Fata asta se afla la doi metri și jumătate distanță de el, înspre nord-est, în clasa lor.

Iggy se simțea stânjenit, să stea acolo ca un imbecil orb, fără să știe încotro s-o apuce.

— Profesoara noastră ne-a schimbat direcția de mers, fără niciun avertisment, i-a explicat fata.

Își aminti că numele ei era Tess.

— Oh, a murmurat Iggy.

Se îndreptă spre direcția în care-l îndruma ea, discret.

— Mulțumesc.

— Nicio problemă, a zis Tess cu voioșie. Știi, am fost atât de bucuroasă că te-au pus în clasa noastră. Acum n-am să mai ies atât de mult în evidență.

Pentru că ești o ciudățenie de mutant orb? se gândi Iggy nedumerit.

— Știi, sunt înaltă pentru vârsta mea, la fel ca tine. Oamenii tot spun: „Oh, fii bucuroasă de asta, poți deveni jucătoare de baschet sau manechin sau altceva deosebit.” Însă când ai paisprezece ani, ești fată, și ai aproape un metru optzeci înălțime, totul se cam nasolește, încheie ea. Dar acum nu mai sunt singură. Ne potrivim.

Iggy râse și apoi auzi pasul lui Fang, îl simți pe Fang de abia atingându-i haina, comunicându-i astfel unde era.

— Tess? a strigat profesoara.

— Trebuie să plec, șefă de clasă și toate cele, a spus Tess. Te caut mai târziu, când o să mergem pe jos, OK?

— OK, a zis Iggy, simțindu-se amețit.

Auzi pașii ușori ai lui Tess îndepărtându-se în grabă. Ce se mai întâmplase acum? Se simțea de parcă fusese lovit de un camion.

— Le cam faci praf, malacule, a spus Fang.

— Desigur, sunt mult prea multe de văzut și de făcut la Washington, DC, ca să le putem acoperi pe toate astăzi, a spus una dintre profesoare, așezată în partea din față a au-tocarului.

Ridică tonul, ca să se poată face înțeleasă peste zgomotul motorului:

— În această dimineață, vom vizita Capitoliul și vom vedea unde se reunesc Camera Reprezentanților și Senatul Apoi, vom petrece jumătate de oră la Memorialul Veteranilor din Vietnam, vom vedea Zidul. După prânz, mergem la Casa Albă.

Colega care stătea lângă Angel, Caralyn, exclamă și părea entuziasmată.

— De-abia aștept să văd Casa Albă, a zis Angel, iar Caralyn a dat din cap.

— Aș vrea să fi mers la Muzeul de Istorie Naturală a spus Caralyn. Ai fost acolo?

— Îhî.

E chiar cool. Are schelete de dinozaur și o balenă uriașă, împăiată, atârnată de tavan, și meteoriți și diamante.

— Sună cool, a zis Angel.

Poate că ar trebui s-o roage pe Anne să-i ducă acolo. Poate că ar trebui s-o facă pe profesoară să se gândească să se abată pe-acolo cu grupul chiar azi. Nu, mai bine nu. Dacă află Max, se va înfuria groaznic. Angel o bătu ușor cu palma pe Celeste, o băgă în betelia fustei ei cadrilate, de școală, și se decise să

se țină doar de program. Deocamdată.

60

Dacă ajungi, vreodată, să ai nevoie de bărbați albi, de vârstă mijlocie, intră doar în clădirea Capitoliului. Nu atât în Camera Reprezentanților, unde este mai multă culoare și varietate, dar la Senat... Doamne! Da, hai să punem și mai mult testosteron să conducă țara.

În clădirea Capitoliului am privit un film scurt despre Părinții Fondatori și despre cum au încercat ei să creeze un sistem perfect de guvernare. Păreau ai naibii de sinceri, cu acea întreagă „uniune perfectă” și chestia cu „toți oamenii au fost creați egali”. Desigur, cu excepția celor pe care-i dețineau ca proprietate, prin gospodărie. Să nu-i strice tot fașonul.

Dar în pofida acestor lucruri, ascultarea cuvintelor lor, vederea Constituției, înțelegerea întregii istorii a ceea ce încercau să facă, ei bine, ce-i al lor, e al lor. Ei chiar încercau să construiască ceva bun și corect. Ceva ce nicio altă țară înainte sau de atunci încoace n-a mai încercat.

Mai pe scurt: Democrația are întreaga mea apreciere.

Zidul Vietnamului a fost îngrozitor. Un monolit uriaș din granit negru, șlefuit, acoperit cu numele celor care au murit într-un război. Foarte deprimant. Am văzut că Nudge a făcut greșeala de a atinge Zidul. Aproape că s-a îndoit în două; abilitatea ei de a simți oameni și emoții, prin intermediul vibrațiilor remanente, trebuie să fi avut efecte năucitoare aici.

Două dintre prietenele ei noi au cuprins-o cu brațele, și-am văzut-o pe una cum scoate o batistă. Am să discut cu ea despre asta mai târziu.

Și apoi Casa Albă.

Ei bine, este o hacienda mare, arătoasă, dacă mă întrebi pe mine. Nu-i un castel. Nu-i atât de plină de brizbizuri ca Taj Mahal-ul sau Graceland. Însă mucho impresionantă.

Știi, fiind la Casa Albă – înconjurată de sisteme de securitate invizibile, ultimul răcnet, precum și de agenți foarte vizibili, înarmați – m-am simțit mai în siguranță decât am fost de un car de ani. Dacă voia cineva să se repeadă la noi, mai întâi trebuia să treacă de securitatea Casei Albe. Ceea ce-mi convenea de minune.

Am văzut colecția de încăperi din seria „Papagal” (Roșie, Albastră, Verde), precum și „ienorma” Sală de Banchete Oficiale. Biblioteca era înghesuită, așa cum sunt toate. Există o încăpere întreagă numai pentru serviciile de porțelan prezidențiale, fapt pe care l-am considerat foarte amuzant. Ce mai urma? Cămara prezidențială?

După o vreme, chiar și în culori diferite, camerele au început să se cam amestece: mobilă veche, format mic, dra-perii dichisite, portrete celebre, cu oameni celebri, pe care-i recunoșteam uneori. Când m-am gândit la întreaga istorie derulată chiar pe locul unde mă aflam, aproape că m-au trecut fiorii. Sau poate că era aerul condiționat, inadecvat reglat.

M-am distrat la nebunie: iată-mă, Maximum Ride în persoană, într-o excursie școlară. Adică, nu era de-a dreptul ciudat? Această ultimă săptămână a fost prima mea pe-rioadă de școală din viața mea. Am crescut într-o cușcă pentru câini.

Aveam aripi bizare. Dar iată-mă, amestecându-mă printre cei mai buni dintre ei, interacționând elegant cu ceilalți. Uneori, doar îmi imprim bătoșenia din mine.

În cele din urmă, ghidul ne-a adunat pe toți în centrul pentru vizitatori.

— Hai, mai avem zece minute să cumpărăm suveniruri, a spus J.J. pornind spre o vitrină.

N-aveam pentru cine să cumpăr suveniruri. Nu putem aduna lucruri. Ne-ar îngreuna prea mult. I-am văzut pe Nudge și Gazzy răsfoind niște albume.

— N-a fost grozav? a întrebat Nudge entuziasmată. Nici nu mi vine să cred că ne aflăm la Casa Albă! Vreau să fiu președinte, într-o bună zi.

— Eu am să fiu vicepreședinte, s-a oferit Gasman.

— Fraților, voi doi ați fi extraordinari, am comentat din politețe.

Da, ar putea conduce o campanie pentru Partidul Mutanților, pe o platformă de ciudățenii ale naturii. N-ai fi nicio problemă. Sunt convinsă că America este pregătită și pentru așa ceva.

M-am uitat prin jur și l-am văzut pe Fang. Minunăția-de-Roșcată gravita în apropierea lui, bineînțeles, și m-a iritat până peste poate. Cum putea s-o suporte, cu zâmbetele și toate figurile ei? N-am priceput. De asemenea, l-am văzut pe Iggy vorbind cu o fată, ea mângâia niște eșarfe din mătase, cu emblema Departamentului de Stat și râdea împreună cu el. Speram să fie drăguță. Și că nu era vreun Eliminator.

Dar pe unde era adorabila și înspăimântătoarea Angel? Am cercetat mulțimea. În afara grupului de la școala noastră mai

erau tot felul de turiști disperați, încă un grup, și... nici urmă de Angel. Niciunde. Fetița asta avea sigur talentul de a dispărea.

— Nudge, unde-i Angel?

Nudge se uită de jur împrejur.

— N-o văd. N-o fi la toaletă?

Deja mă îndreptam spre Fang.

— Scuză-mă, am spus înțepată, întrerupând-o pe Minunăția-de-Roșcată din adorația ei. N-o văd pe An... Ariel.

Fang scrută mulțimea. Minunăția-de-Roșcată îmi zâmbi.

— Ești sora lui Nick, nu?

Vă rog, să mă salveze careva.

— Îhî.

Fang s-a întors spre mine.

— Mă duc s-o caut.

M-am luat după el, îndreptându-mă spre intrarea pe unde venisem cu toții. Asta era tot ce aveam nevoie. Încercam să ne amestecăm cu ceilalți, nu să ieșim în evidență, iar ea s-a dus și s-a rătăcit prin afurisita de Casă Albă. Loc unde, dacă te pierdeai, se crea o oarecare agitație. N-ar trebui s-o întreb pe profesoara ei? Să alertez vreun agent de pază? Poate că nu făcuse decât să se rătăcească, ori poate fusese răpită de Eliminatori. Iarăși. Mai mare hazul de sentimentul meu de siguranță. La naiba cu el.

În această încăpere erau trei intrări, câte un paznic la fiecare. De unde să începem?

Apoi, un val de agitație s-a răspândit prin mulțime, un murmur ușor de voci. Eram mai înaltă decât majoritatea copiilor, și-am scrutat repede fețele pe care le puteam vedea.

Mulțimea s-a despărțit în două, iar Angel venea spre mine cu un mic zâmbet pe față. Celeste îi atârna de o mână și am remarcat, total aiurea, că ursulețul acela trebuia spălat, și asta cât mai repede.

Apoi am văzut cine-o ținea pe Angel de cealaltă mână.

Președintele. Sau o sosie extraordinară.

Am rămas cu gura căscată, holbându-mă la ei. Mai mulți bărbați în costume negre, cu căști în urechi, s-au răspândit în încăperea având un aer alarmat.

— Bună, Max, mi-a zis Angel. M-am pierdut. Domnul Danning m-a adus înapoi.

— Bună... ăăă... Ariel, am răspuns pierită, cercetându-i fața.

Am aruncat o privire spre președinte. Arăta atât de plin de energie, mai ceva ca la televizor.

— Ăăă... mulțumesc. Sir.

Mi-a oferit un zâmbet cald.

— Nicio problemă, domnișoară. Sora ta știa că vei fi îngrijorată. Ai lângă tine o fetiță remarcabilă.

Da? Adică, din cauza aripilor? Sau este partea cu infiltrarea minții? Oh, Doamne, aveam acum un sentiment destul de neplăcut despre asta. Am studiat-o pe Angel, dar ca de obicei, arăta atât de inocentă, cu ochii ei mari. Nu că asta ar fi însemnat vreodată ceva.

— Da, cu siguranță așa este, am spus. Mulțumesc că ați găsit-o și ați adus-o înapoi.

Profesoara lui Angel se depăși pe sine, strângând mâna președintelui și mulțumindu-i și cerându-și scuze în același timp.

— Cu plăcere.

Președintele, președintele adevărat al Statelor Unite, se aplecă și-i zâmbi lui Angel.

— Să ai grijă acum, a zis el. Să nu te mai rătăcești.

— N-am să mă rătăcesc, a răspuns Angel. Mulțumesc că m-ați găsit.

Îi mângâie buclele blonde, zburându-le, apoi făcu un semn către mulțime înainte de a se întoarce și a ieși din centrul pentru vizitatori. Bărbații în costume negre se precipitară după el, ca niște furnici într-un concurs de viteză.

Ochii tuturor celor din încăpere erau îndreptați asupra noastră. Am îngenuncheat pentru a fi la nivelul lui Angel, și i-am vorbit zâmbind crispat:

— Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat așa ceva, am spus. Ești bine?

Angel a dat din cap.

— Mi-a fost frică, pen' că m-am uitat în jur și întreaga mea clasă plecase. Așa că m-am dus într-o sală, apoi în alta, și atunci a dat președintele de mine. Dar nu s-a întâmplat nimic ciudat. Niciunul dintre tipii aceia nu s-a transformat în Eliminator sau așa ceva.

— Biiiiiine, am zis, cu inima încă bătând rapid. Acum doar stai pe-aproape. Nu vreau să te mai pierzi încă o dată.

— OK, Max, a rostit Angel solemnă, luându-mă de mână.

Nu voiam nici să se apuce să se joace cu mintea liderului lumii libere, ca și cu o păpușă, dar discuția despre asta aveam de gând s-o port cu ea ceva mai târziu.

— Mărește.

Jeb se aplecă mai mult spre monitorul alb-negru.

Ari dădu banda video înapoi și mări imaginea. Se uita din nou cum mulțimea din centrul pentru vizitatori se vâluri la unison ca un banc de pești. Din nou, în colțul din stânga sus al imaginii, apăru chipul zâmbitor al președintelui. Ari se concentrează asupra lui și a copilei blonde de lângă el.

Jeb examinează concentrat ecranul, atingând sticla, ca și cum ar fi putut atinge chiar persoanele propriu-zise. Ari privi cum ochii lui Jeb se concentrau asupra lui Angel, Max, președinte. I se strânse stomacul. Oare ce l-ar determina pe Jeb să-l privească și pe el așa? Nu-i pășase niciodată de Ari pe vremea când era un copil obișnuit. Apoi, Ari a fost transformat într-un mutant ciudat, la fel ca și copiii-păsări. Și totuși, propriul său tată nu avea timp pentru el, niciun interes pentru el. Oare ce i-ar trebui? Nici măcar moartea nu ajutase, ceea ce, să admitem asta, era cartea cea mare a majorității oamenilor.

Venise timpul. Era deja târziu. Era vremea să-i distrugă pe acești ciudați. Când vor fi complet lichidați, doar niște note de subsol prin lucrările științifice, abia atunci Jeb își va da seama cât era de important Ari.

Privi cum ochii lui Max se căscau pe ecran. Cu hainele acelea pe ei, nici n-ai fi putut spune că acești copii erau niște ciudățenii de mutați. Ari știa prea bine că și el era destul de ușor de depistat. Aripile sale modernizate erau prea mari pentru a putea fi pliate perfect pe spate. Pielea-i era aspră, din cauza transformărilor repetate. Iar în privința trăsăturilor sale, Ari n-ar fi putut pune mâna în foc, dar era ceva ciudat cu ele,

poate faptul că fața lui de copil de șapte ani era întinsă pentru a se potrivi unui Eliminator de dimensiunile unui bărbat.

Max îi zâmbea tensionată președintelui. Chiar și pe un mic ecran alb-negru, era fascinantă. Înaltă, subțire, cu părul în șuvițe nisipii. Știa că sub haina ei, brațele-i erau teribile, puternice. Încă mai simțea vânătaia de la ultima ei lovitură de bocanc în coaste. Se încruntă.

Și mai era și tatăl lui, care privea ecranul de parcă s-ar fi uitat la cina de Thanksgiving. De parcă ei erau copiii lui, nu Ari. Ca și cum ar fi fost mândru de ei și i-ar fi vrut înapoi.

Însă el n-avea de gând să-i readucă. Niciodată. Ari avea intenția să rezolve asta. Au fost puse la cale niște planuri, Roțile s-au pus în mișcare. La început, Jeb se va înfuria. Dar se va calma el.

Ari își acoperi gura pentru a-și ascunde zâmbetul.

62

— Max?

Mi-am ridicat privirile, și am văzut-o pe Nudge stând în pragul ușii, bătăindu-se de pe un picior pe celălalt plină de nerăbdare.

— Da?

— Cred că știi care-i codul secret.

— Spune-ne, am zis, odată ce ne adunasem cu toții în camera ei.

— Cred că provine dintr-o carte, a rostit ea. Adică, da, ar putea fi vreun cod generat de computere, iar în acest caz nu-l

vom sparge niciodată. Dar cred că vor ei să-l spargem, vor ca tu să-l spargi, ca parte din testele tale.

— Mda. Cred că voi pica acest test special.

— Nu încă, a spus Nudge. Mai sunt vreo două chestii pe care nu le-am încercat. Cum ar fi dacă toate cifrele sunt legate de o anumite carte.

— Care carte? a întrebat Iggy.

— Una mare, cu multe cuvinte. O carte care nu ți-ar fi greu s-o găsești, a spus Nudge. Una aflată la tot pasul pe care o au mulți oameni.

— Codul lui Da Vinci? a sugerat Gasman.

Iggy afișă o expresie îndurerată.

— Nu. Ceva ca Biblia, nașrodul. E peste tot. În hoteluri, în casele oamenilor, în școli. E ceva ce Max ar putea găsi cu ușurință. Nu-i așa, Nudge?

— Da, a zis Nudge.

— Nu pricep, a anunțat Angel.

— Avem acolo șiruri de numere, da? a continuat Nudge. Ar fi ceva similar cu ce-a făcut Fang cu hărțile. Însă acum, un număr înseamnă cartea, un altul este un capitol, un altul este un verset, un altul ar fi un cuvânt din acel verset. Apoi iei toate aceste cuvinte și vezi ce iese din ele.

— Hm, am zis căzând pe gânduri. Avem vreo Biblie pe aici?

Nudge se aplecă și scoase un tom gros.

— Anne are una. Am împrumutat-o. Încerc să-mi întăresc relația mea cu Dumnezeu.

Patru ore mai târziu, creierul îmi fierbea. Anne i-a trimis pe cei mici la culcare. Iggy, Fang și cu mine încă mai încercam

să facem cifrele acelea ciudate să funcționeze îm-preună cu Biblia. Dar, indiferent cum procedam, nu ieșea nimic.

— Poate că-i o versiune necorespunzătoare a Bibliei, a zis Fang obosit. Sunt mai multe versiuni.

— Asta-i cea autorizată, a rostit Iggy, frecându-și fruntea. Cea mai răspândită din America.

— Și ce avem până acum?

— Mi-am mișcat umerii și mi-am rotit capul dintr-o parte în alta.

Fang și-a consultat notițele.

— Tu. Asupra. Postire. Întreg. Întotdeauna. Saul. Locui. Fruct. Suferință. Făcut. Încântare. Locui, iarăși.

M-am încruntat, clătind frustrată din cap.

— Nimic. Niciun tipar, niciun înțeles. Biblia a fost o idee măreață, dar poate că nu procedăm noi bine.

— Așadar, am impresia că ne vom lua rămas-bun de la omenire, a spus Fang după un moment de tăcere.

I-am aruncat o privire.

— Ce distractiv. Ești chiar înțeleptul înțelepților.

Scoase o foarte vagă urmă de zâmbet îngâmfat.

— Doamnelor le place.

Iggy a izbucnit în râs, dar eu m-am holbat doar la Fang, uluită. Cum putea glumi pe o asemenea temă? Uneori, mă simțeam de parcă nu-l mai recunoșteam deloc. M-am ridicat, lăsând ca paginile mele să cadă la podea.

— Sunt frântă. Ne vedem dimineață.

Am luat-o din loc și-am plecat fără să le mai arunc nicio privire, niciunuia dintre ei.

— Presupun că nu te-ai uitat încă pe blogul meu, nu? strigat

Fang din urmă.

Nu m-am mai ostenit să răspund. ..că mă uitasem. Și era calitate. Băiatul ăsta avea ceva poetic în el.

63

— Cool, zise Gasman. Mă bucur că am dat de tine.

Erau înconjurați de o zarvă amestecată de voci, în vreme ce copiii din jurul lor schimbau sălile de clasă. Era înainte de prânz, iar Iggy se îndrepta spre bibliotecă atunci când Gazzy l-a atins pe braț.

Iggy dădu din cap.

— Va trebui să ne amintim că avem recreația în același timp în... ce zi e astăzi?

Vocile din jurul lor se răriră și începură să dispară, când el și Gazzy trecură de un colț.

— Vineri. Hai, să verificăm asta.

Iggy îl auzi pe Gazzy deschizând o ușă. Din sunetul ecoului, știa că se aflau înaintea unui spațiu vast, care se adâncea.

— Ce-i asta, pivnița?

— Da. De-abia așteptam s-o explorez puțin.

— Cool.

Gazzy atinse dosul palmei lui Iggy, iar Iggy se concentrează asupra sunetelor reflectate, aproape imperceptibil, în jurul său. La capătul scărilor, curenții de aer și sunetele infimezimate îi dezvăluiau că se aflau într-un spațiu larg, relativ gol.

— Cum este aici? spuse, coborându-și glasul.

— Vast, zise Gazzy. Pivnișos, ca să zic așa. Există niște uși. Hai să vedem ce-i în spatele lor.

Iggy auzi cum Gasman răsucesce o clanță și simți adierea când ușa se deschise spre ei.

— Hm, proviziile școlii, spuse Gasman, deplasându-se câțiva pași.

Se opri, iar Iggy auzi deschizându-se o altă ușă.

— Echipament sportiv.

— Ceva interesant?

— Totu-i mult prea mare ca să fie cărat sau ascuns Numai dacă ne umplem rucsacurile cu lucruri.

— Notează asta, zise Iggy.

— Corect.

Mâna lui Iggy țâșni și atinse umărul lui Gazzy. Duse un deget pe buze și ascultă intens. Da: zgomot de pași.

— Coboară cineva, spuse el într-o șoaptă de-abia auzită.

Gazzy îl apucă de mânecă și pășiră grăbiți și fără niciun zgomot câțiva metri de-a lungul coridorului. Se deschise o altă ușă, iar Gasman îl trase pe Iggy înăuntru și-o închise în urma lor cu un clic ușor.

— Unde ne aflăm? șopti Iggy.

— Pare să fie un fel de arhivă, răspunse Gazzy. Hai să ne ascundem după niște dulapuri, în caz de nevoie.

Iggy se luă după Gazzy până în capătul sălii, simțind că pe ambele părți se aflau obiecte înalte. Îl simți pe Gazzy ghemuindu-se la podea și se lăsă și el jos, și chiar atunci auziră voci răsunând din ce în ce mai tare.

— Dar ce doriți să fac, domnule Pruitt? întrebă o femeie, părând agitată.

— Vreau să te asiguri că dosarele acelea dispar, spuse directorul pe un ton zeflemitor, oribil. Nu le putem distruge, dar nici nu ne permitem să lăsăm să fie găsite. E ceva ce nu înțelegi?

— Nu, nu, dar..., spuse femeia.

— Niciun dar! se răsti directorul. În mod sigur poți să te descurci cu această însărcinare simplă, domnișoară Cox. Pune dosarele acolo unde le poți găsi dumneata, însă nimeni altcineva. Sau e prea mult pentru tine?

Iggy clătină din cap. Directorul era un nemernic total. Îl ura. Cineva trebuia să-i dea o lecție.

— Nu, răspunse femeia, părând resemnată. Pot s-o fac.

— Atunci e foarte bine.

Iggy îl auzi pe director întorcându-se și plecând, iar domnișoara Cox oftă chiar lângă camera arhivei. Apoi ușa se deschise. Iggy auzi bâzâitul ușor și intermitent al lămpii fluorescente aprinzându-se sus. Îl simțea pe Gazzy, încordat, în apropierea sa.

Fu deschis un sertar metalic. Hârtii răscolite. Sertarul închis. Haide, pleacă, se gândi Iggy. Dar în loc de asta, pașii se apropiară și mai mult, în direcția lor. Nu, întoarce-te și pleacă o îndemnă Iggy, mental. Dacă ar putea exercita controlul minții, așa cum făcea Angel. Lângă el, Gazzy își ținea respirația, fără să scoată niciun sunet. Dacă-i găsea, va fi foarte rău.

Lumina se stinse. Zgomotul pașilor părăsi încăperea, iar ușa se închise la loc. Gasman respiră, în sfârșit, ușurat.

— A fost cât pe ce, șopti el, iar Iggy dădu din cap, cu gura uscată. S-o ștergem.

Erau aproape de scări, când ușa din capătul scărilor se deschise. Încremeniră amândoi, cu Iggy străduindu-se să audă ce se întâmplă. În clipa următoare, auziră voci care veneau din capătul celălalt al sălii. Erau prinși ca în cap-cană, cu oameni venind din ambele părți.

— La naiba! șopti Gazzy.

— Ai luat chestia? întrebă Iggy încordat.

— Da, dar Max zicea...

— Vom fi prinși, i-o tăie Iggy. Ia chestia!

64

— Ok, acum chiar că mă îngrozești, i-am spus lui Nudge.

Ne aflam în biblioteca școlii și era ca și cum ar fi fost în stare să extragă practic informații din osmoza computerelor. Nici măcar nu aveam nevoie de ajutorul domnului Lazzara, bibliotecarul. Prima dată, ne-am dus la blogul lui Fang și am remarcat că actualiza zilnic materialul, punctele sale de vedere legate de ce se petrecuse până în prezent. Acum adăuga și desene. Apoi, Nudge s-a apucat să caute mai multe menționări ale numelui Ter Borch, și, de asemenea, orice informații despre dispariția de bebeluși în anii nașterii noastre. N-am putut concentra căutările la nivel de luni, dar de ani eram destul de siguri.

— OK, acum paisprezece ani, a spus Nudge, concen-trându-se asupra ecranului. S-ar putea să avem cel mai mare noroc cu asta, pentru că sunteți trei.

Derulă imaginea în jos.

— Să nu cumva însă să fi fost vreunul dintre voi născut în toamna unui an și ceilalți în primăvara anului următor. Dar în

general, cred că...

— Este în legătură cu școala?

Vocea înghețată, încărcată de ură, tremurând de o furie cu greu stăpânită, nu putea aparține decât... vânătorului de capete.

— Căutăm articole de ziar, a rostit Nudge nevinovată. Pentru ora de Educație civică.

Draga de ea. Capabilă să mintă dintr-un foc.

— Chiar așa?

Domnul Pruitt rânji, arcuindu-și buza.

— Mai precis, care parte din curriculum...

Buum.

Întreaga bibliotecă s-a zguduit ușor. Domnul Pruitt și cu mine ne-am uitat unul la altul surprinși, apoi sprâncenele lui stufoase s-au unit. În clipa următoare, alarmele de incendiu din școală au început să sune, făcându-ne să sărim în picioare.

Pentru un moment, am rămas pe loc, prea uluiți ca să reacționăm. Apoi, de deasupra s-a auzit un șuierat puternic. M-am uitat, brusc, în sus, chiar la timp ca să văd sistemul central de stingere a incendiilor declanșându-se și împrășcându-ne cu apă rece ca gheața.

— Poftim? a răcnit domnul Pruitt. Ce înseamnă asta?

Părerea mea era că Iggy și Gasman tocmai țâșniseră în capul listei mele cu „în mare necaz”, dar n-am spus nimic.

Toată lumea s-a repezit la uși, țipând și împingându-se.

Domnul Lazzara și-a făcut palmele pâlnie la gură.

— În ordine, vă rog! Ca la exercițiile în caz de incendiu!
Copii!

Domnul Pruitt a năvălit spre uși, măturându-i, practic pe

copii din calea lui în străduința lui de a scăpa de aspersoare.

Nudge rânji spre mine, cu apa scurgându-i-se din părul buclat.

— Nici n-am știut că școala poate fi atât de distractivă, a constatat ea.

65

— Sunt motive de exmatriculare! a țipat domnul Pruitt, cu venele de pe frunte gata să-i plesnească.

Îl priveam cu interes, calculând probabilitatea de a-l vedea prăbușindu-se în urma unui atac de inimă în următoarele cinci minute. Chiar acum părea că are cam 60-65 la sută șanse.

Stăteam toți șase, uzi leoarcă, în biroul său, la jumătate de oră după plecarea ultimei mașini de pompieri. Pruitt insistase să ne vadă pe toți odată. Eram înghețați și fleșcăiți și nu voiam decât să ne cărăm acasă.

Dar nuuuuu.

Întâi și-ntâi, a trebuit să-l auzim pe vânătorul de capete făcându-ne observații. Dar în mod sigur, a fi scuturați de cineva atât de oribil precum vânătorul de capete era floare la ureche pe lângă, să zicem, un grup de Eliminatori care încercau să te ucidă. Dar tot rămânea dușmanul după-amiezii tihnite, asta era cert.

— Bomba puturoasă ar fi fost un motiv suficient! a strigat domnul Pruitt. Însă, din prostie, v-am acordat o a doua șansă! Nu sunteți altceva decât o gașcă de șobolani de stradă! Paraziți!

Eram impresionată. Paraziți era un cuvânt nou pentru mine, și-am fost făcută în toate felurile, de la arogantă, la zeloasă.

Domnul Pruitt s-a oprit ca să-și tragă răsuflarea, iar eu am profitat de ocazie.

— Nu frații mei au făcut bomba puturoasă! N-ați putut dovedi asta niciodată. Acum ne acuzați din nou, fără nicio probă! Cât de... cât de neamerican!

Am crezut că vânătorului de capete îi va plesni o arteră. În loc de asta, s-a întins brusc și l-a înșfăcat pe Gasman de mâini, ridicându-i-le în sus. Mi s-a făcut inima cât un purice când am văzut funigeii de pulbere neagră, imprimați în pielea lui când s-a declanșat bomba.

— În afară de asta! am răcnit.

Vânătorul de capete părea că se umflă de o nouă criză de nervi, dar, chiar în acel moment, un asistent o introduse pe Anne în birou. Nu degeaba lucra la FBI, cumva, a reușit să-l calmeze pe vânătorul de capete și ne-a mânat afară din birou, apoi în sedanul ei.

Pe o distanță de aproape un kilometru, în mașină a domnit tăcerea, dar apoi ne-a spus:

— Aceasta a fost marea voastră șansă, copii, a început ea. Am avut mari speranțe...

A mai zis și altele, însă m-am decuplat, privind pe gea-mul meu culorile tot mai palide ale toamnei. Din când în când, cuvintele îmi răzbăteau prin minte: pedepsiți, probleme mari, dezamăgită, supărată, fără televizor. Și-așa mai departe. Niciunul dintre noi n-a scos un cuvânt. De ani de zile n-a mai trebuit să răspundem înaintea vreunui adult. N-aveam de gând să începem acum.

Ceea ce nu pricepuse Anne, era că numai cu câteva săptămâni în urmă dormeam prin tunelurile de metrou și umblam după hrană. Așa că a fi „pedepsiți” și a nu ne putea uita la televizor era, aproape, ceva lipsit de sens.

— Încă mai avem toată casa la dispoziție, a remarcat Nudge, în șoaptă. E plină de cărți și de jocuri și de mâncare.

— Totuși, fără desert, comentă Total cu părere de rău. Iar eu n-am făcut nimic.

— Mda, fără desert, a repetat și Gasman indignat.

I-am aruncat o privire.

— Și a cui este vina, istețule? Tu și cu Iggy ați dat-o în bară din nou. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai aduceți explozibil în școală!

— L-am auzit pe vânătorul de capete spunându-i domnișoarei Cox să ascundă niște dosare, mi-a reamintit Gasman. Dacă le-am putea găsi, asta ne-ar oferi un avantaj asupra lui.

Am oftat.

— Ce-ar fi să stăm cu toții cuminți până plecăm? Nu ripostați, nu faceți nimic altceva. Doar să ne petrecem în liniște timpul cât ne-a mai rămas aici.

— Cât mai stăm pe-aici? Te-ai hotărât când vrei să pleci? a întrebat Angel.

— Da, am răspuns sec. Acum două săptămâni.

— N-am mai putea rămâne până la Thanksgiving? a în-

trebat Nudge. N-am avut niciodată niciun fel de ospăț de Thanksgiving. Te rog.

Am dat din cap fără chef.

— Dacă nimeni n-o mai zbârcește, atunci va fi bine așa.

Am urcat la etaj și m-am îndreptat spre camera mea. Când am trecut de ușa deschisă de la camera lui Anne, am auzit televizorul. Cuvintele copii dispăruți mi-au atras atenția, și m-am oprit să ascult.

— Da, recenta dispariție a mai multor copii din regiune, le-a readus amintiri dureroase părinților care și-au pierdut copiii, fie recent, fie acum ani de zile. Stăm acum de vorbă cu domnul și doamna Griffiths, al căror unic fiu a fost răpit dintr-un spital local, chiar după naștere.

Am încremenit. Griffiths era numele de familie al lui Iggy, așa credeam noi. Mi-am amintit asta și din hârtiile lizibile găsite la Institutul din New York, înainte să dispară. Însă în dosarul de la Institut scria că tatăl lui Iggy era mort. Așa că, acești oameni nu puteau fi părinții lui, sau ar fi putut? Fascinată, m-am furișat câțiva pași mai în față, pentru a putea să mă uit la televizor, prin ușa întredeschisă. Am auzit-o pe Anne în baia ei, spălându-se pe dinți.

— Ai putea crede că, după paisprezece ani, îți este mai ușor, spunea femeia cu tristețe. Dar nu-i așa. Este aceeași durere, tot timpul.

Mi s-a oprit respirația în gâtleej. Paisprezece ani? Griffiths? Imaginea reporterului a dispărut, fiind înlocuită de cea a unui cuplu.

Bărbatul o ținea pe soția sa cu mâna pe după umeri. Amândoi păreau triști.

Încă ceva: femeia semăna perfect cu Iggy.

67

Fang mă privea cu atenție, uitându-se printre șuvițele de păr care-i acopereau întotdeauna ochii.

— Stăteau în fața casei lor. Am văzut-o destul ca s-o recunosc, dacă va fi cazul, i-am spus repede, în șoaptă.

Era târziu, și toți ceilalți dormeau. Așteptasem până acum să-i spun lui Fang ce-am văzut.

— Numele lor este Griffiths. Copilul lor a dispărut acum paisprezece ani. Iar femeia arată leit ca Iggy.

Fang a clătinat încet din cap, căzând pe gânduri.

— Nu-mi vine să cred că te-ai nimerit să vezi chestia asta.

— Știu, dar cum ar putea fi o făcătură? Nu ni s-a permis să ne uităm la televizor astăzi. Cred că... cred că va trebui să verificăm.

Fang a dat din nou din cap.

— Câte case sunt pe aici, prin apropiere de DC?

— Casa de care vorbesc avea în spatele ei o biserică mare și neagră, în cvartalul cel mai apropiat, cum ar veni. E construită în stil vechi, cu o turlă destul de înaltă. Cât de multe din astea să mai fie?

Fang a oftat.

— Cam un milion.

— Fang! E un progres uriaș! Bineînțeles că trebuie să mergem și să verificăm.

S-a uitat la mine.

— Dar suntem pedepsiți, a zis cu o figură serioasă.
M-am holbat la el o clipă, apoi am izbucnit amândoi în râs.

68

— Ce s-a întâmplat?

Fang se comportase puțin ciudat întreaga seară. Acum zburam la mare altitudine deasupra luminilor Washingtonului, iar el continua să-și șteargă fruntea și să-și răsucească încheieturile umerilor.

— Mi-e cald, a mormăit el. Dar nu mi-e rău. Doar că mi-e foarte cald.

— Așa cum am pățit și eu? am întrebat. Hm. Așteaptă o săptămână, și cred că ai să zbori ca un Concorde. Sau poate că ești pe moarte.

I-am aruncat un rânjet, la care nu mi-a răspuns la fel.

— Ce-i? Chiar te simți foarte rău?

— Nu, dar mă tot gândesc la ceva. Am în mine sânge de al tău.

M-am uitat la el, la aripile lui mari și întunecate miș-cându-se maiestuoase prin aerul nopții.

— Și? N-a fost decât sânge.

Scutură din cap.

— Nu-i vorba doar de sângele nostru. Celulele sanguine sau ADN, da? Am primit o transfuzie de ADN de-al tău.

M-am gândit puțin.

— Îhî. Și?

A dat din umeri.

— Poate că de asta se întâmplă. Poate că n-ar fi trebuit să mi se întâmple mie.

— Hm, am făcut eu. Și nici nu știm dacă-i de bine sau de rău sau nu-i nimic.

— Cred că vom afla.

S-a dovedit că existau, practic, sute de turlă de biserică, îngrozitor de înalte, în regiunea DC. Cu toate că găsirea celei corecte, în noaptea asta, era ceva chiar amuzant de improbabil, ne-am continuat zborul, căutând câte o turlă printr-un cartier rezidențial. Am coborât de mai mult de douăsprezece ori, însă odată ce-am verificat toate casele din apropiere, am decolat din nou.

După trei ore petrecute astfel, eram flămânzi și foarte oboșiți. Nici măcar n-a trebuit să vorbim, doar să ne uităm unul la altul, să dăm din umeri, și să ne îndreptăm la uni-son spre casa lui Anne. Era în jur de ora 3:00 dimineața când ne-am întors. Am luat-o spre fereastra lăsată deschisă de noi, la camera de serviciu puțin folosită, de la etajul al doilea.

— Fang.

S-a uitat spre mine, iar eu am făcut un gest spre casă.

Puteam vedea silueta lui Anne, clar profilată în cadrul ferestrei camerei ei. Se trezise și ne căuta la ora 3 dimineața. Femeia asta nu dormea niciodată?

Oare Anne ne spiona? Pentru FBI sau altcineva?

Dintr-odată, m-am simțit istovită. Ne-am lăsat în voia curenților, spre casă, strângându-ne aripile în ultimul moment,

și-am trecut ca săgețile prin fereastra deschisă. Am bătut palma și apoi ne-am dus în camerele noastre. Mi-am azvârlit încălțările și mi-am tras pijamaua pe mine. Nu mă așteptam ca Anne să vină în camera mea. Văzuse deja tot ceea ce avea nevoie.

69

Următoarele două săptămâni au fost cele mai suprarealiste din viața mea, iar asta spune ceva, din moment ce au de-pășit copilăria mea din cușcă, viața într-o continuă fugă, găsirea altor mutanți într-un laborator, jos de tot, prin tu-nelurile metroului din New York City și, da, faptul că aveam aripi.

Asta era mai ciudat decât orice.

Că nu s-a întâmplat nimic rău.

Ne-am întors la școală, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, cu excepția faptului că Gazzy și cu Iggy au reușit cumva, să facă să treacă zilele fără să fi detonat nimic. La început.

Vânătorul de capete a stat departe de noi, poate din motive de sănătate, încercând să evite un atac de apoplexie.

Profesoara lui Angel părea să se poarte destul de normal, ca și cum nu și-ar fi dus, dintr-odată, întreaga clasă la un magazin de jucării, cumpărându-le tot ce și-au dorit. Pentru mine, asta ar fi fost un avertisment. Nudge a fost invitată la o zi de naștere. O zi de naștere a unui copil normal. Anne i-a promis că o va ajuta să găsească haine care să-i ascundă aripile și să arate perfect normală.

Și – fii pe fază – am păstrat ce-i mai bun și ce-i mai rău

pentru la urmă: băiatul acela, Sam, mi-a dat o întâlnire.

— Ce-ai să faci? a izbucnit Iggy.

— Mi s-a dat o întâlnire, am repetat, punându-mi piure de cartofi în farfurie.

— Oh, Max! a zis Nudge.

— Glumești, a rostit Gasman cu gura plină.

A râs, încercând să nu-și împrăstie mâncarea.

— Ce mai ratat! Ce-o să spună când îi dai papucii?

Îmi tăiam, concentrată, friptura.

— Ai acceptat, nu-i așa? a întrebat Nudge.

— Oh, Doamne, a făcut Iggy, punându-și mâna pe frunte. Max la o întâlnire. Iar eu credeam că încercăm să evităm lacrimile, violența și scandalul.

Încă o ocazie frustrantă, când privirile ascuțite ca un pumnal nu aveau cum să funcționeze la Iggy.

— Cred că-i grozav, a spus Angel. Max e frumoasă. Ar trebui să meargă la întâlniri.

— Ce-ai de gând să îmbraci? a întrebat Anne cu un zâmbet.

— Habar n-am, am murmurat cu obrazii în flăcări.

Și ai observat cine n-a zis niciun cuvânt?

Corect.

70

— Gândește-te la întâlnirea asta ca la o operațiune de recunoaștere.

Fang se sprijinea de canatul ușii mele, privindu-mă cum mă holbam la mine în oglinda garderobului.

— Poftim? am întrebat pe un ton iritat. N-am nicio problemă.

— Mi-am băgat cămașa în pantaloni și mi-am tras un hanorac din velur, mare și cu glugă, care-mi va ascunde ari-pile. Așa speram.

— Uf. De obicei, când arăți așa, știu că ești pe cale să borăști.

— Sunt bine, am zis furioasă, încercând să nu intru în hiperventilație.

Ce făceam? Cât de proastă trebuia să fiu ca să accept asta? Poate că ar trebui să-l sun și să anulez totul. Puteam spune că nu mă simt bine. Puteam...

Se auzi soneria de la intrare. Fang îmi aruncă un rânjet ucigător și coborî la parter.

— Doamne, cinci frați și surori, a exclamat Sam.

— Da. Dar tu?

Stăteam la rând să cumpărăm bilete la film.

— Eu am trei surori mai mari, a spus. îmi transformă viața într-un adevărat iad. Din fericire, cele mai mari sunt plecate la colegiu acum.

Am zâmbit. Să discut cu Sam era mai lesne decât m-am așteptat. Și în următoarele două ore nu trebuia să vorbesc deloc. Filmul pe care l-am văzut a fost unul de acțiune și spionaj, incredibil de violent, și semăna cu filmele de amatori din copilăria mea. În majoritatea timpului am stat în întuneric, analizând scenele de luptă și rugându-mă ca Sam să nu încerce să mă țină de mână. Și dacă aveam palmele transpirate? Le-am frecat de blugi, neliniștită.

Când filmul s-a terminat, am decis să mergem să luăm câte o înghețată de la o mică cofetărie din josul străzii. În vreme ce mă străduiam să mă gândesc la ceva de zis, Sam s-a întins și m-a luat de mână.

Și iată, acum ne țineam de mâini.

Nu era chiar rău.

La Ye Olde Ice Cream Shoppe am dat comanda și ne-am așezat la o măsuță cu tăblia din marmură. M-am întrebat cât de departe aș fi putut azvârli masa, dacă ar fi fost nevoie, când Sam m-a întrebat:

— Așa, și ce faci de Thanksgiving?

— Cred că doar o să cinăm împreună cu Anne, am zis.

— E rău că n-o să fii împreună cu părinții tăi.

— Așa e.

Am dat din cap și m-am ocupat de înghețata mea gla-zurată.

— Noi o să avem un afurisit de festin, împreună cu toate rubedeniile, mi-a explicat Sam, ridicând cireașa lui muiată în maraschino.

— O vrei?

— Mda.

A așezat-o pe vârful înghețatei mele glazurate și a zâmbit. I-am răspuns tot cu un zâmbet.

— Și de ce-i un afurisit de festin?

S-a strâmbat.

— Se întorc cele două surori ale mele mai mari. Va fi mare aglomerație pe la toalete, telefon și televizor. Unchiul meu, Ted, va vorbi fără oprire despre afacerea lui, o companie de asigurări.

M-am înfiorat, din compasiune.

— Mama va încerca s-o țină pe mătușa Phyllis departe de băutură, dar nu va reuși. Tata va încerca să se uite la un meci de fotbal, așa că va striga la televizor și va împrăști boabe de pop-corn pe covor.

Sam dădu din umeri. Îmi plăcea cum îi cădea pe frunte părul castaniu. Și avea și ochi frumoși. Căprui-închis. De culoarea carapacei de broască-țestoasă.

— Sună destul de neplăcut, am comentat.

Oare așa se desfășura de obicei o zi de Thanksgiving? Nu aveam nicio idee. Știam doar ce văzusem pe la televizor. Oare ce fel de Thanksgiving vor avea vechile mele prietene Ella și doamna doctor Martinez?

Sam dădu din nou din umeri.

— Va fi nasol. Dar se va termina, iar eu voi avea patru săptămâni la dispoziție să mă pregătesc pentru Crăciun.

Am râs amândoi. O ușoară mișcare în spatele lui mi-a atras atenția. Sam stătea cu spatele la vitrina mare, iar cineva a trecut prin fața ei.

Nu, mai era cineva aici.

Mi-a încremenit mâna în aer, iar inima mi-a înghețat.

Afară se afla Ari, dăruindu-mi rânjetul lui de animal de pradă și un semn de încurajare, cu degetul mare în sus.

Chiar în mijlocul întâlnirii mele bizare.

Rapid, am aruncat o privire prin cofetărie. Exista o ieșire în spatele tejghelei. Aș putea sări peste masă, pentru a-l încetini...

— Max? Nu ți-e bine?

— Îhî, am mormăit absentă, cu ochii pironiți asupra lui Ari.

Mi-a rânjit din nou, apoi a plecat din fața vitrinei. Am văzut o străfulgerare de păr vopsit în șuvițe, chiar lângă el, și mi-am zărit imaginea reflectată în vitrină.

Sam s-a întors să vadă la ce mă uitam chiar în clipa când Ari dispăru de-acolo.

Am rămas neclintită, așteptându-mă ca Eliminatorii să sară prin vitrină, să cadă de prin tavan.

Sam încă mă mai privea întrebător.

— Ești bine? m-a întrebat el din nou.

— Îhî.

Am încercat să par netulburată.

— Am avut impresia că am văzut ceva.

Să crezi ceea ce știi, nu în ceea ce vezi.

OK, nu numai că simt Eliminatorii care dau buzna, dar cum să nu detești situația când mica Voce din capul tău în-cepe să vorbească în timp ce tu ai o întâlnire? Eu sigur o fac. Și ce voia să spună? Deja știam că Ari mai trăia încă.

— Max?

Mi-am întors din nou atenția spre Sam.

— Îmi pare rău, m-a distras ceva.

I-am zâmbit, cerându-mi scuze. Eram în alertă totală, gata să intru în acțiune, însă nu se întâmpla nimic.

— Îmi place cum ți-ai devorat toată înghețata, a spus Sam. Unele fete ar comenta „oh, puneți-mi în cupă doar o linguriță, fără grăsimi”, însă tu ai dat gata totul.

Am râs, surprinsă, întrebându-mă dacă nu cumva ar trebui să mă simt stânjenită.

— Nu-mi fac probleme în legătură cu ce mănânc.

Știi, dacă primesc de mâncare.

— Îmi place asta, a zis Sam iarăși.

Și-mi place de tine, m-am gândit.

72

Am făcut drumul înapoi spre casa lui Anne cu cea de-a treia soră mai mare a lui Sam, care tocmai își luase permisul de conducere. Sam m-a condus până pe veranda din față a casei lui Anne.

— Mulțumesc, am spus, simțindu-mă stânjenită și pier-dută iarăși. M-am simțit cu adevărat bine.

— Și eu, a zis Sam. Nu ești la fel ca celelalte fete pe care le-am cunoscut.

Poți să fii sigur de asta, amice.

— E de bine sau de rău? am întrebat.

— De bine. În mod sigur, de bine.

Sam chiar avea un zâmbet drăguț. S-a apropiat de mine, mi-a pus o mână pe umăr și cealaltă sub bărbie. Ochii mi s-au căscat cât cepele când m-a sărutat. Aveam aproape aceeași înălțime, dar nu era atât de zvelt și dur ca Fang. M-a sărutat din nou, înclinându-și capul altfel, și mi-a cuprins talia cu

mâinile.

Și știi ce? Nici măcar nu m-am gândit la aripi. Am închis ochii și m-am lăsat dusă de val. Oh, Doamne, sărutul.

Lasă-te în voia curentului, Max.

Măcar o dată, Vocea avea ceva rezonabil de spus. Dinspre mașină a răsunat un claxon scurt, nervos. Sora lui Sam voia să meargă acasă.

Ne-am desprins din îmbrățișare, amândoi cu ochii mari și veseli.

— Uau, a făcut Sam, iar eu am dat din cap aprobatoare.

— Mai bine du-te, am zis. Dar mulțumesc, din nou, pentru tot. A fost grozav.

— Da.

Sam părea că ar fi vrut să mă sărute iar, însă sora lui mai claxonă o dată. Dând semne că era plin de regrete, coborî treptele și parcurse cărarea de acces întunecată. Vorbim mâine, mi-a spus peste umăr.

— Da.

Au demarat, lăsându-mă singură cu simțăminte pentru care nici măcar nu aveam cuvinte.

73

Anne mă aștepta în casă.

— Cum a fost? a întrebat, ridicându-se și zâmbind.

— Bine, am răspuns. Păi, noapte bună.

Am continuat să merg și am urcat treptele. Nu încercam să mă port ca o nesimțită, de obicei nu-mi păsa mie de asta, dar

nu puteam discuta cu ea despre nimic important. M-am dus în camera mea și m-am așezat pe pat, retrăind ultimele zece minute.

Ușa camerei mele s-a crăpat puțin, și Fang și-a băgat capul înăuntru. A intrat ținându-și o palmă deasupra ochilor.

— Uau! a făcut el. Strălucești de fericire. Orbitor.

Mi-am dat ochii peste cap, apoi mi-am scos hanoracul cu glugă. Mi-am scuturat umerii și mi-am întins puțin aripile. Ahhh. Mă simțeam mai bine. Le ținusem pliate strâns toată seara. M-am întrebat dacă Sam le simțise cumva. N-a țipat, nu s-a arătat oripilat, așa că bănuiam că nu.

Fang a închis ușa.

— N-au vrut să plece la culcare, ca să te aștepte pe tine, dar Anne i-a convins să treacă în pat.

— Foarte frumos din partea ei, am zis.

— Și? Cum a fost?

Fang s-a sprijinit de biroul meu și și-a încrucișat brațele la piept. Am sesizat ceva în glasul său, și m-am uitat la fața lui. Arăta ca de obicei, complet impasibil, însă îl cunoșteam atât de bine, încât îi puteam descifra și cel mai mic zvâcnet al mușchilor faciali, cea mai mică cută în jurul ochilor.

— L-am văzut – care-i expresia? – „cu privirile nedezlipite” de tine. Așa că-mi imaginez că te-ai descurcat de minune.

Fang aștepta să răspund, în vreme ce eu încercam să-mi dau seama cam ce-i trecea prin minte.

— Da, am zis în cele din urmă. Se întâmplă o mulțime de chestii.

Părea puțin jenat, iar eu mi-am azvârlit tenișii cât colo. Fang s-a așezat lângă mine, lăsându-se pe tăblia patului.

— Așadar, îți place de el. Nu va trebui să-l omor.

Vocea-i era încordată.

Am dat din umeri.

— Mda. A fost chiar drăguț. Ne-am simțit bine.

— Dar...?

Mi-am frecat tâmpilele cu palmele.

— Dar ce? Ar putea fi cel mai drăguț tip din întreaga lume, dar asta nu schimbă nimic. Eu rămân o ciudățenie de mutant. Suntem toți într-o situație pe care o urăsc tot mai mult, zi de zi. Nu putem avea încredere în nimeni. Nu putem rezolva misterul codului. Nu ne putem găsi părinții, nu că ne-ar ajuta la ceva dacă i-am găsi.

Fang a rămas tăcut.

— L-am văzut pe Ari în astă-seară, am zis și el a ridicat privirea. Stătea în fața cofetăriei. Mi-a zâmbit. Și mai era cineva cu el...

M-am oprit, gândindu-mă la acea străfulgerare de păr blond.

— Am văzut...

Atunci mi-a căzut fisa. Crezusem că văd imaginea mea reflectată în vitrină. Dar n-a fost așa.

Mi-am întors încet capul și m-am uitat la Fang.

— Ari mă avea pe mine lângă el. Era o dublură de-a mea în fața vitrinei.

Stomacul mi s-a făcut ghem.

Fang a clipit: era expresia lui pentru uimirea totală.

— Am văzut o străfulgerare de păr blond, în șuvițe, în duba care ne-a atacat, am spus. Iar astă-seară, am văzut același păr, afară, lângă Ari. Am crezut că era propria mea reflexie în geamul vitrinei. Dar nu era o oglindire. Eram eu.

Nu s-a mai ostenit să mă întrebe dacă eram sigură. Știa că nu mai trebuia.

— Sfinte Sisoie! a zis, încercând să înțeleagă toate acestea. O Max de partea întunericului. Este cam cel mai rău lucru la care m-aș putea gândi. Doamne! O altă Max. Una rea. Rahat.

— Asta nu-i tot, am spus încet. Mai știi ce-am spus despre ce se va întâmpla dacă devin rea, că vreau ca tu... să faci tot ce trebuie făcut, ca să-i ferești pe ceilalți?

M-a privit cu precauție.

— Mda.

— Motivul pentru care te-am întrebat asta...

Am inspirat adânc și m-am uitat în altă parte

— De câteva ori, când m-am privit într-o oglindă, am... m-am văzut transformându-mă. Într-un Eliminator.

Fang nu zicea nimic.

— Mi-am atins fața și se simțea ca întotdeauna. Omenească, netedă. Dar oglinda mă arăta ca pe un Eliminator.

Mi-am coborât privirile. Nu-mi venea să cred că povesteam așa ceva.

S-a lăsat o tăcere prelungă. Secundele treceau precum orele.

— Pariez că arătai ca un pechinez, a spus Fang, în cele din urmă.

Mi-am ridicat capul și l-am privit. Părea foarte calm, foarte normal, în pofida celor spuse de mine.

— Poftim?

— Pariez că arătai ca o cățelușă isteată.

Și-a dezvelit dinții, ca și cum ar fi fost colți, și a scos un mârâit slab.

— Rrrrrff! a făcut el, și a încercat o săritură spre mine.

L-am pocnit în creștetul capului. S-a ferit într-o parte, râzând, dar am sărit în picioare, furioasă. Și-a ridicat mâinile, în semn de predare, și, cu unele dificultăți, a încetat să mai râdă.

— Uite, a zis Fang, încercând să-și ia o mină serioasă. Știu că nu ești un Eliminator. Nu știu ce-ai văzut tu în oglindă, și nu știu cine-i cealaltă Max, dar știu cine ești tu, te cunosc de mult. Și nu ești un Eliminator. Și chiar dacă te-aș vedea ca un Eliminator, tot te-aș recunoaște. Știu că nu ești malefică, indiferent cum ai arăta.

Mi s-a părut că aud Vocea spunându-mi să nu cred decât ceea ce văd, iar în ochi au început să mi se adune lacrimile. M-am lăsat să cad înapoi pe pat, așteptând doar să mă pot culca și să nu mă mai gândesc la nimic.

— Mulțumesc, i-am spus lui Fang cu un glas pierdut.

S-a ridicat, mi-a netezit părul cu mâna.

— Ești în ordine, a spus încet.

— Să nu îndrăznești să scrii ceva despre astea pe blogul tău, l-am avertizat. Nici măcar să nu te gândești la așa ceva, nicio miliardime de secundă.

— Nu te automăguli, a rostit, ieșind din camera mea.

Partea a 4-a Nicăieri nu-i ca acasă

— Te rog.

— Încă n-a venit vremea, Ari.

Jeb nu-l privea, doar continua să citească rapoartele de pe teren, printate.

— Nu va veni niciodată vremea! izbucni Ari, pășind furios de colo-colo prin încăpere. Îmi tot spui că momentul este aproape, dar nu-mi dai niciodată voie să-i termin pe toți! Ce mai așteptăm acum?

Îl dureau aripile și-l ardea locul unde erau atașate de corp și Ari se căută prin buzunar după pastile. Înghiți patru, fără apă, după care se întoarse spre tatăl lui.

— Ai răbdare, spuse Jeb. Știi că trebuie să ne ținem de plan. Se uită la Ari.

— Permiți emoțiilor tale să-ți influențeze deciziile. Nu-i bine, Ari. Am mai vorbit de asta.

— Eu! izbucni Ari. Dar ce-i cu tine? Știi motivul pentru n-o poți lichida? Pen' că ești în găleată după ea! O iubești pe Max! Pe Max o iubești cel mai mult! De asta nu-mi dai voie s-oucid!

Jeb nu spuse nimic, doar îl privea. Ari își dădea seama că Jeb era nebun și că încerca să n-o arate. Măcar o singură dată, Ari ar fi vrut ca Jeb să-i arate aceeași dragoste și admirație ca și lui Max. Când Jeb se uita la Max, chiar și la fotografiile cu ea, trăsăturile i se îmblânzeau, ochii-i deveneau mult mai atenți. Când îl privea pe Ari, era ca și cum s-ar fi uitat la un oarecare.

Iar Jeb o ura pe noua Max dintr-un anumit motiv. Nu suporta să-i fie prin preajmă, toată lumea observase asta. Așa că Ari intenționat ieșea cu ea cât mai mult posibil. Lua notă

de orice l-ar fi putut face să intre mai mult pe sub pielea lui Jeb.

În cele din urmă, Jeb spuse:

— Habar n-ai despre ce vorbești. Habar n-ai de imaginea de perspectivă. Ai un rol de jucat aici, însă trebuie să faci ce-ți spun eu. Dacă nu crezi că poți, am să găsesc pe altcineva care poate.

În sufletul lui Ari se reaprinse ura. Pumnii i se încleștară, abținându-se cu greu să nu se întindă și să-l înșface pe Jeb de gât. Aproape că ar fi vrut să-l sugrume. Asta tocmai când Jeb își dădea seama că-l iubea pe Ari și că ar trebui să-l respecte mai mult.

Dar în clipa asta trebuia s-o șteargă de-aici. Ari se răsuci și tâșni pe ușă, lăsând-o să se trântescă în urma lui. Afară, își luă avânt de pe acoperișul unei rulote, pentru că decolarea direct de pe sol încă nu-i reușea prea grozav, și zbură sus, neîndemânatic și dureros, spre unul dintre lo-curile lui favorite pentru meditație, în vârful unui copac uriaș.

Ateriză, greoi, pe o creangă și înșfăcă trunchiul pentru a avea un punct de sprijin. Din ochi i se prelingeau lacrimi de furie. Îi închise și se sprijini cu spatele de scoarța netedă, pestriță, a copacului. Toate dureau atât de tare. Aripile, felul în care Jeb o iubea pe Max, felul în care Max îl privea pe el, pe Ari...

Își amintea cum zâmbise ea nătărăului albicios, aseară, pe când mâncau înghețată. Cine era tipul? Un nimeni. Un omuleț fragil. Ari l-ar fi putut rupe în două fără măcar să se forțeze.

În gâtlej îi urcă un mârâit gros când își aminti cum îl sărutase Max pe ratatul ăla, pe veranda din față. Max îl

sărutase! De parcă ar fi fost o fată normală. Dacă individul acela ar ști... nu s-ar apropia de Max nici într-un milion de ani.

Dar poate că ar face-o. Poate că ar iubi-o pe Max chiar dacă ar ști că este o bizarerie de mutant. Max era specială în felul ei. Oamenilor le păsa de ea. Băieții o iubeau. Era atât de puternică, atât de puternică și frumoasă și aprigă.

Un sughiț de plâns izbucni atunci din pieptul lui Ari. Lacrimile continuau să-i curgă pe obraji, își duse mâna la față, iar lacrimile lăsară pete pe mâneca jachetei.

Scoase un alt sunet înfundat, cu fața-n mână, și atunci lucrurile depășiră orice limită. Simți cum se transformă cu totul într-un Eliminator, iar fălcile puternice i se descleștară. Simțind lacrimile șiroindu-i prin blană, Ari își înăbuși un scâncet și-și înfipse dinții în braț. Își închise ochii și se ancoră strâns, asigurându-se că nu răbufnea afară niciun sunet. Simți cum colții-i străpungeau jacheta, îi simți înțe-pându-i pielea și mușchiul. Își gustă sângele, însă nu se putea opri.

Pentru că, de fapt, asta-i făcea bine.

75

— Cred că asta-i. Sunt incredibilă, sunt uimitoare. Am găsit-o.

Am tras o otheadă din spatele tufei de tisă și m-am uitat, din nou, pe partea cealaltă a străzii.

— Nu-i de mirare că mă venerezi.

Era limpede, ieșisem din starea maladivă din seara pre-

cedentă. Să lăsăm schimbările acelea hormonale, de copil-pasăre de paisprezece ani, să se desfășoare, ce zici?

Fang îmi aruncă o privire suferindă și nu foarte adora-toare, apoi se uită dincolo de mine, la modesta casă din că-rămidă, tipică suburbiilor. Era micuță, demodată, dar ținând cont de cât era de aproape de Washington, probabil că valora aproape jumătate de milion de dolari.

Notă pentru mine: Investește în proprietățile imobiliare din DC. Pune-ți la teșcherea banii de buzunar.

— Chiar așa? Iar aceea-i biserica din fundal?

Am dat din cap.

— Mda. Și-acum ce facem?

Îmi aruncă o privire.

— Tu ești liderul.

Mi-am mijit ochii spre el, apoi l-am apucat de umăr și am trecut strada împreună. Am sunat la ușă înainte ca bunul meu simț sâcâitor să fi putut interveni.

Am așteptat și-am auzit pași apropiindu-se de ușă. Apoi s-a deschis, iar Fang și cu mine am privit lung la femeia care ar fi putut fi sau nu mama lui Iggy, dar arăta ca ea.

— Da? a zis, și – notează asta – își ștergea mâinile de un prosop de bucătărie exact ca o mămică.

Era înaltă și subțire, cu un păr blond, ușor roșcat, pielea albă și pistrui. Ochii-i erau de un albastru-deschis, ca ai lui Iggy, cu deosebire că ai ei erau sănătoși, pentru că nu fă-cuseră experiențe cu ei tot felul de savanți nebuni. Adică, nebuni de legat, nu din categoria celor care trebuiau să-și controleze accesele de furie.

— Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat.

— Doamnă, vindem abonamente pentru Wall Street Journal, a răspuns Fang cu o mutră serioasă.

Expresia ei s-a calmat.

— Oh, nu, mulțumim, dar avem deja la Post.

— Atunci e în ordine, a spus Fang, și ne-am întors și-am întins-o de-acolo.

În mod clar, cu siguranță, fără tăgadă, ar fi putut fi mama lui Iggy. Și ce urma acum?

76

— Încă mai miroase ca un fel de explozibil, murmură Iggy spre Gasman.

Acesta adulmecă.

— Mda. Îmi place mirosul ăsta. Aduce a distracție.

— Numai Dumnezeu știe că putem folosi mai mult din asta, spuse Iggy.

Pașii lui Gazzy erau aproape de neauzit pe podeaua din beton, însă Iggy îl putea urmări fără nici cel mai mic efort. Chiar și fără Gazzy, Iggy ar fi putut să refacă din memorie drumul spre arhivă. Paria că ar fi putut să refacă și drumul înapoi spre Institut, dacă-l lăsai într-un tunel de metrou din New York. Aproape că era menit să fie fără niciun fel de afurisit de văz.

Mda, chiar așa.

— Am ajuns.

Gazzy deschise, fără niciun sunet, ușa camerei arhivei iar Iggy auzi declicul comutatorului care aprindea lumina. Acum trebuia să rămână pe loc, ca un bolovan, în vreme ce Gazzy

făcea toată treaba.

A pus dosarele într-un loc, undeva în partea din față a încăperii, îi reaminti el lui Gasman. Pe partea dreaptă. E vreun fișet metalic pe-acolo?

— Toate dulapurile sunt din metal, spuse Gazzy, ur-nindu-se de-acolo.

Deschise unul, răsfoi niște pagini, apoi îl închise.

— Nici măcar nu știu ce trebuie să caut. Toate dosarele arată la fel.

— Niciunul nu-i marcat ca Top Secret, cu majuscule mari, negre?

— Nu.

Iggy așteaptă în vreme ce Gasman deschise și scotoci prin alte câteva sertare cu dosare.

— Hei, așteaptă puțin, spuse Gazzy. Hm. Am găsit ceva. Sunt un teanc de dosare adunate împreună cu o bandă elastică. Sunt de culori diferite, și par mai vechi, mai uzate.

— Păi, citește-le.

Zgomotul benzii elastice scoase. Pagini foșnind.

— Uau!

— Ce-i?

Acesta era genul de lucruri care-l înnebuneau pe Iggy: faptul că alții ajungeau la informații înaintea lui pentru că puteau vedea. Întotdeauna trebuia să aștepte și să i se povestească. Ura asta.

— Se pare că sunt dosarele unor pacienți, spuse Gasman. Nu ale elevilor din această școală. Sunt pacienți și provin de la... Azilul Standish pentru Incurabili.

— Ce-i asta? Nu sună deloc distractiv.

Gazzy citea, iar Iggy se chinuia să-și stăpânească nerăbdarea.

— Stai..., zise Gazzy, iar Iggy se gândi: Oh, de parcă aş avea de ales.

— Este ciudat. Vreau să spun, din câte pot să spun, această şcoală era un azil de nebuni, până acum vreo doi ani. Aceste dosare sunt ale pacienţilor care au trăit aici. Dar de ce le-o fi ținând vânătorul de capete?

— Poate a avut de-a face cu ele? O fi condus casa de nebuni. Poate că a fost pacient și i-a omorât pe toți ceilalți și-a deschis această şcoală...

— N-aş putea spune. Sunt o grămadă de chestii pe-aici. Mult prea multe de citit acum. Hai să i le arătăm lui Max. Aş putea să mi le bag sub cămaşă.

— Grozav. Mai bine ne-am întoarce acum.

— Mda.

Iggy îl urmă pe Gazzy pe scări. Hai să vedem, e aproape ora prânzului. Mă întreb unde se aşază astăzi Tess...

Apoi Gazzy se opri o clipă și Iggy aproape că dădu peste el.

— Asta-i ciudat, mormăi Gazzy. Aici este o uşă pe care n-am văzut-o niciodată până acum.

Iggy îl auzi făcând un pas înainte și deschizând-o. Aerul umed, rece, adie înspre ei.

— Ce-i asta?

— Un tunel, răspunse Gasman, părând surprins. Un tunel lung, întunecat, întins mai departe decât pot vedea. Chiar sub şcoală.

Cumva, mi-era teamă să-l văd din nou pe Sam la școală. Oare n-o să mă dea de gol? Povestise tuturor cum ne sărutaserăm? N-or să mă sâcâie toți, iar atunci va trebui să dau niște șuturi serioase?

A fost bine. L-am văzut în clasa lui și mi-a trimis un zâmbet discret și special. Nimeni nu părea să se uite la el sau la mine, să ne vadă interacționând, ca material pentru bârfe. În timpul pauzelor stăteam la o masă, unul în fața altuia și discutam, citeam și studiam, și nici măcar vânătorul de capete nu s-a repezit la noi.

Era plăcut. Aproape în toată acea zi, m-am simțit ca și cum viața n-ar fi fost cu totul nasoală. Iar asta a durat tot drumul, până am ajuns înapoi acasă la Anne, așa că ar putea fi vorba de un nou record.

— Un tunel?

M-am uitat nedumerită la Gazzy și Iggy. Dar ce caută un tunel sub școală?

— Excelentă întrebare, a zis Gasman, dând din cap. Plus dosarele secrete.

Am răsfoit, din nou, dosarele.

— Nudge? Fă niște verificări ale școlii. Nu cumva am văzut eu ceva, undeva, care spune că datează de vreo douăzeci de ani?

— Toate broșurile spun asta, a confirmat Fang. În plus, acolo se află o placă, în sala din față, care spune că a fost înființată în 1985.

Nudge deschise laptopul pe care-l împrumutaserăm de la

Anne, mai mult sau mai puțin. Am continuat să răsfoiesc dosarele, toate erau despre pacienți internați în sanatoriu dar fără să mai iasă vreodată. Dosarele, în mare parte, datau din ultimii cincisprezece ani, până acum doi ani. Pentru alții, să ajungă într-o școală care fusese un spital de boli mintale și avea un tunel era foarte interesant, însă doar o întâmplare.

Pentru noi însă, asta însemna o lumină mare, roșie, de alarmă, care se stinge și se-aprindea intermitent.

— Hm, a făcut Nudge. Website-ul școlii spune că funcționează în acea clădire din 1985. Dar, când am căutat pe Google, nu apare nimic mai înainte de acum doi ani.

— I-au schimbat numele? a întrebat Iggy.

Fang a clătinat din cap.

— Nu prea cred, nu apare nicăieri chestia asta.

Am reverified dosarele misterioase.

— Azilul Standish avea exact aceeași adresă. Și ia uitați-vă la hârtia asta cu antet, are o mică imagine a clădirii.

Am arătat-o și celorlalți. Era un desen exact al școlii noastre.

M-am uitat spre stol.

— Nu-i de bine, am zis, cu darul meu natural pentru afirmații cu schepsis.

— N-ar trebui s-o întrebăm pe Anne despre asta? a rostit Iggy.

Fang și cu mine ne-am uitat unul la altul. A dat foarte discret din cap.

— Dar de ce? am întrebat. Ori știe despre ce-i vorba și este băgată în toate, așa că n-am face decât s-o avertizăm că știm și noi, ori știe doar ce i-au spus acolo și nu ne poate ajuta.

Am rămas tăcuți câteva clipe, fiecare căzut pe gânduri. Am auzit televizorul pornind în bucătărie. Anne scotea castroane, deschidea frigiderul. Se auzeau știrile, anunțând apropierea unui val de frig și cine câștigase un meci de fotbal recent între colegii. Apoi prezentatorul a anunțat:

— Iar astăzi în capitală, președintele a făcut un anunț surpriză, care i-a derutat pe mulți dintre analiștii politici. Cu numai trei zile înainte de prezentarea bugetului anual, președintele Danning a făcut cunoscută o revizuire uluitoare: a luat aproape un miliard de dolari alocați armatei, dirijând banii înspre educație și facilități pe scară națională pentru femeile și copiii fără adăpost.

Am încremenit.

Fang și cu mine am schimbat priviri neîncrezătoare, apoi m-am uitat spre Angel. Rânjea. L-am auzit pe Total râzând, apoi pe Angel și Total bătând palma. Ei bine, Total a bătut doar laba.

Mi-am lăsat capul în jos și mi-am frecat tâmpile, care începuseră, brusc, să-mi pulseze. Trebuia să plecăm din acel oraș. Mai urma ca Angel să-l facă pe președinte să interzică teme pentru acasă sau cine știe ce altceva.

În noaptea aceea, exact la ora 23:05, s-au deschis șase ferestre de la etajul al doilea al casei lui Anne. Ne-am părăsit, unul după altul, camerele, am intrat în cădere liberă doi metri și jumătate, apoi ne-am deschis aripile și-am prins ceva

altitudine.

Toți șase zburam prin noaptea întunecată și rece. Nu erau nori, iar luna strălucea atât de tare, încât copacii de sub noi aruncau umbre lungi.

Peștera liliecilor arăta aproape ca în filmele de groază. Fang o descoperise cu săptămâni în urmă. Era situată într-o veche coamă de calcar, la vreo trei kilometri și ceva depărtare de casă. Vegetația sălbatică, acum uscată de apropierea iernii, masca intrarea. Am zburat printre lujeri, încercând să nu ne încurcăm în ei, și-am frânat rapid înăuntru. Peștera era plină de stalactite, atârând din tavan ca niște colți, iar pe undeva, prin beznă, se auzea un susur rău prevestitor de apă nevăzută. Cam la vreo zece metri în interior, aerul devenea sufocant din cauza mirosului aspru de excremente de lilieci, așa că am rămas pe lângă intrare.

— Pariez că aici n-a intrat vreodată cineva, a zis Gazzy, stând jos, cu picioarele încrucișate, lângă intrare. Ar trebui să escaladeze versantul ca să poată ajunge aici.

— Aș vrea să putem vedea ce-i mai în spate, a spus Nudge.

— Da, și eu, a intervenit și Iggy cu voioșie.

— OK, fraților, am zis. Ascultați, m-am tot gândit și cred că a venit vremea să o luăm din loc. A fost un răgaz fenomenal, dar ne-am odihnit cu toții, ne-am oblojit, și-acum ar trebui să dispărem din nou.

Acest anunț nu a fost întâmpinat cu confetti și chiote.

— Vreau să spun, am continuat în liniștea totală care se lăsase, Ari știe că suntem prin împrejurimi. Ne-a atacat în drum spre casă, de la școală, și are, probabil, camere de luat vederi orientate pe casa lui Anne. Vânătorul de capete este cu

ochii pe noi. Au apărut acum și dosarele ciudate de la școală, tunelul misterios, cu toate se adună spre a forma o imagine urâtă.

Fără a mai pune la socoteală și ce-ar putea face Angel cu liderul lumii libere. I-am aruncat o privire grea, iar ea mi-a zâmbit.

— Trebuie să dispărem înainte ca toate astea să ni se spargă-n cap.

I-am văzut pe Nudge și Gazzy schimbând câte-o privire. Angel și-a lăsat capul pe umărul lui Iggy. El a mângâiat-o pe păr. Altă tăcere.

— Vreau să zic, poate că de aici învățăm să gândim inteligent, să fim cu un pas înaintea tuturor, în loc să ne mușcați de fund.

Sau poate că acum este momentul să învățați cum să rămâneți pe loc și să faceți ca relația să funcționeze.

M-am încruntat. Aceasta nu-i o relație, Voce. Este o capcană sau un test, ori cea mai suprarealistă aventură locală dintr-o călătorie care deja este suficient de aiurea.

— Doar atât că..., a început Nudge, uitându-se la Gazzy.

O încurajă printr-un semn din cap.

— Păi, joi e Thanksgiving. Miercuri stăm la școală numai jumătate din program, și apoi este Thanksgiving Day.

— N-am avut niciodată o cină adevărată de Thanksgiving, a spus Angel. Anne are să gătească un curcan și face plăcintă cu dovleac.

Frustrarea mă făcea să fiu sarcastică, în acel mod înduioșător din totdeauna.

— Mda, iar pentru asta se merită să rămânem în oraș, pentru

că Anne gătește bine.

Cei mai mici păreau stingheriți, iar eu m-am simțit ca o nemernică, stricându-le distracția.

— Sunt doar cam... nervoasă, le-am explicat prudentă. Sunt agitată și nervoasă și mă simt ca și cum mi-ar veni să urlu una de să se audă din cer și până-n oraș, știți?

— Știm, a spus Nudge, de parcă și-ar fi cerut scuze Doar că o să facă și cartofi dulci, cu stafide și bezele mici deasupra.

Mi-am mușcat buza tare ca să nu-mi scape vorbe ca: „Ei bine, Dumnezeu știe că merită să ne sacrificăm libertatea pentru asta. De ce n-ai spus mai devreme?”

În loc de așa ceva, am încercat un zâmbet care s-a transformat într-o grimasă, și m-am întors cu spatele câteva clipe, ca și cum aș fi examinat cerul nopții. Printre lujeri Când mi-am mai revenit, m-am întors spre ei.

— OK, atunci o să stăm pentru Thanksgiving, am zis fără prea mult entuziasm.

Fetele li s-au luminat, iar eu m-am simțit ca și cum pe piept mi s-ar fi așezat o nicovală.

— Ar fi bine să fie niște cartofi dulci ai naibii de buni.

79

— N-a ieșit încă?

Anne se uita neliniștită, peste umărul meu, în cuptor.

— Hm, nu încă, am zis. Pare să fie în regulă.

Am comparat curcanul din cuptor cu imaginea de pe ambalaj.

— Vezi? Are culoarea potrivită.

— Păi, ar trebui să fie gata când iese.

— Știu, am zis pe un ton liniștitor.

O auzisem deja de vreo cincizeci de ori.

— Și dacă-i stricat?

Anne părea abătută.

— Și dacă nu mai iese deloc? Și ce-ar fi dacă primul meu curcan, din primul meu Thanksgiving împreună cu voi, este îngrozitor și ațos și nu ne place niciunuia?

— Păi, asta ar fi simbolic pentru întreaga noastră existență împreună, am spus solemnă, apoi am făcut o mutră de „glumesc”. Hm, poate-l ajuți pe Zephyr să pregătească masa. Părea cam pierdut cu toată argintăria.

Anne se uită la mine, dădu din cap, privi iar pe geamul cuptorului, apoi plecă în sufragerie.

— Cum merge cu umplutura? am întrebat-o pe Nudge.

— Perfect, a zis, amestecând într-un castron cu o furculiță de lemn, supradimensionată, pentru salată.

Citi pe pachet din nou.

— Cred că-i gata.

— Arată bine, am zis. Pune-o deoparte. Nu ai cum să te asiguri că toate vor fi gata în același timp.

— Sosul de merișor e numai bun, a anunțat Iggy, agitând cutia, astfel că sosul se scurse afară cu un gălgâit, direct în castron. Aș fi putut face și eu sos, de la zero.

— Știu.

Mi-am coborât glasul:

— Ești singurul de aici care poate găti ca lumea. Dar hai să ne ținem de program.

— Vreau un copan de pui, a cerut Total de undeva de jos.

— Treci la rând, i-am spus, și m-am dus la Fang.

M-am uitat, un minut, la ce făcea, iar el s-a întors spre mine, arborând o expresie de genul „te provoc să-ți dai cu părerea”.

— Ești un artist, am constatat.

S-a întors la loc și a urmărit șirurile drepte de bezele, aliniat în caserola de piure de cartofi dulci.

— Cu toții avem cruci de dus, a zis, și s-a întors din nou la lucru.

M-am aplecat și m-am uitat din nou în cuptor.

— Anne? Chestia aia mică și albă a sărit. Cred că-i gata.

— Oh, Doamne! a exclamat Anne din camera cealaltă.

Năvăli în bucătărie și înșfăcă niște mănuși pentru cuptor.

— A sărit?

Se întindea spre ușa cuptorului, când, brusc, s-a întors spre mine.

— Și dacă prostia aia de capsulă nu funcționează bine? Dacă nu-i chiar gata?

M-am uitat spre ea.

— Scoate curcanul din cuptor.

A scos un geamăt.

— Bine. în regulă.

Uf! Adulții ăștia.

Cincisprezece minute mai târziu, eram cu toții așezați în jurul mesei din sufragerie. Totul părea foarte dichisit. Aveam

față de masă albă și șervete din pânză. Au fost aprinse lumânări. Mâncarea era pe masă, arătând ca în fotografiile de pe ambalaje.

Gazzy își ținea furculița și cuțitul ridicate pe masă, iar eu m-am încruntat la el și-am dat din cap a negație. Le-a lăsat jos.

— Ce-ar fi ca fiecare să înceapă să mulțumească individual? a spus Anne. Ariel? Vrei să începi tu?

— Ăăă...

Angel s-a uitat spre mine, iar eu i-am zâmbit încordată.

Fă-o cât poți tu de bine, scumpo, și nu lăsa să-ți scape ceva. Mi-a făcut un semn discret cu capul.

— Mulțumesc pentru familia mea, a zis ea arătând spre noi, toți. Mulțumesc pentru că am un câine. Îi mulțumesc lui Max, că are grijă de mine.

Apoi, dându-și seama că Anne se afla chiar lângă ea, Angel a adăugat:

— Și mulțumesc că am petrecut clipe atât de frumoase aici. Chiar îmi place această casă.

Anne i-a zâmbit.

— Mulțumesc. Acum Zephyr.

— Hm, mulțumesc pentru toată această mâncare, a zis Gazzy. Și știi, pentru familia mea. Și pentru că mă aflu aici.

— Krystal?

— Eu mulțumesc pentru mâncare și pentru frații și su-rorile mele, a spus Nudge. Și mulțumesc pentru că am ochi mari, căprui, și gene lungi. Mulțumesc pentru că putem sta aici o vreme. Mulțumesc pentru MTV. Și viermii făcuți din jeleu.

— Perfect, a rostit Anne. Jeff?

— Ăăă, cum a zis și Zephyr.

Degetele lui Iggy băteau darabana în masă.

— E rândul lui Fnick.

Fang părea că și-ar fi dorit să fie, mai degrabă, la dentist.

— Și eu la fel. Familie, mâncare. Locul în care stau.

Ochii lui întunecați îi întâlneau pe ai mei și se înroși la față, ca și cum ar fi avut una dintre fierbințelele acelea.

Era rândul meu. Eram recunoscătoare pentru foarte multe, dar nu voiam să le pomenesc în fața lui Anne. În sinea mea, eram recunoscătoare pentru că ne aflam cu toții împreună și că eram sănătoși. Eram așa de recunoscătoare pentru că o aveam pe Angel înapoi, și că eram liberi și nu la Școală. Eram recunoscătoare că nu ne atacau Eliminatorii, chiar în acest minut. Ni se mai întâmplaseră lucruri rele, se mai puteau petrece din nou, dar nu acum și nu eram așa de proastă încât să consider situația ca bătută în cuie.

— Ăăă, sunt recunoscătoare că am petrecut acest timp aici, am spus. A fost chiar grozav. Și, știți voi, sunt recunoscătoare pentru familia mea și pentru că am mâncare din belșug.

Anne tăcu un moment, ca și cum ar fi vrut să vadă dacă nu mai era cineva care să adauge ceva.

— Ei, atunci e rândul meu. Mulțumesc pentru că m-ați ajutat să pregătesc această masă de Thanksgiving. N-aș fi reușit niciodată singură.

Nu-ți bați gura de pomană, m-am gândit.

— Pentru mine, este chiar și mai semnificativ că am lucrat cu toții ca să pregătim cina, a continuat Anne. N-am avut niciodată copii, n-am fost niciodată atât de gospodină, însă în aceste ultime săptămâni cu voi aici, ei bine, am avut o viziune a tot ceea ce-am pierdut. Îmi place faptul că viața mea

gravitează acum în jurul vostru. Uluitor, dar îmi place să am o casă plină de copii.

Total mi-a lins piciorul pe sub masă și aproape că am urlat, iar apoi l-am auzit cum chicotea încetișor.

— Este haos, sunt tone de lucruri de făcut și sunt cheltuieli mari, sunt chemată la școală și, în fiecare noapte, mă prăbușesc în pat complet istovită, și știu că în ziua următoare trebuie s-o iau de la început.

Se uită la noi și zâmbi.

— Iar acum nici n-aș mai vrea să fie altfel.

Pe măsură ce se derula discursul, era unul destul de reușit, recunoșteam asta.

— Așa că sper din suflet că acest Thanksgiving este primul dintr-un șir lung pe care le vom petrece împreună.

Ne-a zâmbit din nou, lăsându-și privirea să zăbovească asupra lui Angel.

Pentru că aș vrea să vă adopt pe toți.

81

— Da, haideți să mulțumim pentru ceea ce avem dând cu piciorul, a mormăit Gasman.

— Gazzy, ți-am mai spus, nu ești obligat să vii, am zis.

— Bineînțeles că trebuie să vin, a răspuns, legându-se la șireturile tenișilor noi, cumpărați de Anne.

— Nici nu-mi vine să cred, a spus Angel, legănându-se în patul meu.

— Este ceea ce-am așteptat cu toții, a rostit Nudge, cu o

voce melancolică.

S-a uitat repede spre Iggy.

— Mă bucur că ți s-a întâmplat asta, Iggy. Vreau să spun, ar fi fost drăguț dacă ni s-ar fi întâmplat tuturor, dar pentru primul sunt bucuroasă că a fost...

Se opri, ca și cum și-ar fi dat seama că o lua pe arătură.

— Mulțumesc.

Iggy stătea încordat, deja încălțat și îmbrăcat. Era congestionat la față, iar degetele lungi și subțiri băteau agitate darabana pe genunchi.

Seara trecută, după ce entuziasmul nostru de Thanks-giving se mai domolise, Fang și cu mine le-am povestit celorlalți despre posibila găsimă a părinților lui Iggy. Au rămas cu toții paf.

— Vrei să mergi să-i vezi? l-am întrebat pe Iggy.

— Da, bineînțeles că da, a spus el, apoi s-a încruntat. Nu sunt sigur.

— Poftim? a țipat Nudge. Cum poți să nu fii sigur?

— Despre asta am discutat mai înainte, a zis Iggy, părând jenat. Adică, acum sunt orb. Am aripi. Sunt un hibrid mutant, ciudat, și ei n-au mai văzut așa ceva. Poate că m-ar vrea pe mine, cel de dinainte, perfect omenesc, dar...

Exact la asta mă gândeam și eu. Personal, credeam că și în cazul în care mi-aș regăsi părinții, probabil că n-aș vrea să merg și să le sun la ușă. Și, probabil, nici ei nu m-ar dori.

— Înțeleg, am spus. Dar tu alegi. Te vom sprijini, indiferent ce decizi.

— Lasă-mă să mă mai gândesc la asta, spusese Iggy.

— Nicio problemă, i-am răspuns.

— Așa că se mai gândise și se hotărâse să se ducă, și iată-ne.

Fang a deschis larg geamul camerei mele. Nudge s-a cățărat pe pervazul ferestrei și s-a lansat în aer. Soarele i-a luminat aripile maro-roșcate, în timp ce a prins un curent de aer înălțându-se spre cer. Am urmat cu toții, unul câte unul, eu fiind ultima.

Era ciudat să zburăm în miezul zilei, însă astăzi era o zi specială. Astăzi îl duceam pe Iggy să-și cunoască părinții, adevărații lui părinți.

Nu aveam nicio idee ce se va întâmpla. Ziua de astăzi putea fi plină de o bucurie incredibilă, sau o tristețe sfâșietoare. Chiar dacă se încheia cu bucurie pentru Iggy, noi, ceilalți, am simți tristețea. Pentru că ne-am lua rămas-bun de la el. Ceea ce, pentru mine, ar fi mult prea dureros ca să încerc măcar să înțeleg.

Nu am prea discutat despre oferta lui Anne de a ne adopta. În ceea ce mă privea, nici măcar nu merita să mă gândesc la ea. Mă întrebam dacă vreunul din cei mici avea o altă părere, și credeam că, mai devreme sau mai târziu, voi afla. Probabil, cât de curând.

După douăzeci de minute de zbor, ne aflam pe stradă, vizavi de casa unde fusesem, Fang și cu mine, cu câteva zile mai înainte. Era ziua de după Thanksgiving, așa că speram să fie amândoi acasă.

— Ești gata? l-am întrebat pe Iggy, luându-i mâna într-a mea.

Singura cale prin care puteam eu trece de asta era să nu mă gândesc la imaginea de ansamblu. Nu puteam suporta decât

câte-o clipă.

Iggy a dat rigid din cap, cu ochii săi orbi fixați drept înainte, ca și cum, dacă s-ar fi concentrat destul de tare, ar fi putut vedea casa părinților săi. S-a aplecat pentru a-mi șopti la ureche.

— Mi-e frică.

L-am strâns de mână și i-am șoptit la rându-mi:

— Dacă nu ți-ar fi, aș fi sigură că te-ai țicnit. Dar cred că, dacă nu faci asta, vei rămâne pe veci cu întrebări.

— Știu. Știu că trebuie s-o fac. Dar...

Nu trebuia să spună mai mult. Cu paisprezece ani în urmă, părinții lui pierduseră un bebeluș perfect. Acum, Iggy avea aproape doi metri înălțime, era orb, și era un „hibrid genetic”, după o descriere binevoitoare.

A clătinat din cap și și-a tras umerii înapoi.

— Hai s-o facem și pe asta.

Am traversat strada toți șase. Se mai înnorase un pic, iar vântul era rece. I-am aranjat lui Angel haina mai strâns în jurul gâtului și i-am băgat eșarfa înăuntru. S-a uitat în sus, spre mine, solemnă, ochii ei albaștri exprimând aceleași speranțe și temeri pe care le simțeam cu toții.

Am sunat la ușă. Eram atât de încordați, încât pentru noi a răsunat ca un gong enorm. Câteva clipe mai târziu, ușa s-a deschis și m-a întâmpinat aceeași femeie ca și data trecută. Fruntea i s-a încrețit ușor, ca și cum și-ar fi amintit de chipul meu, dar nu știa sigur unde mă mai văzuse.

— Hm, bună... doamnă, am început, în acea manieră valabilă pentru toate ocaziile, pe care o foloseam. V-am văzut la televizor, când ați declarat că v-ați pierdut fiul.

O umbră de tristețe îi alunecă pe față.

— Da?

Am făcut un pas înapoi, pentru a-i permite să-l vadă pe Iggy.

Cred că el este.

OK, nu sunt cunoscută pentru cine știe ce subtilitate.

Femeia s-a încruntat o clipă, aproape gata să se înfurie pe mine pentru că-i zgândăream rana, dar apoi s-a uitat la Iggy și încruntarea i s-a transformat într-o expresie de uimire.

Acum, că i-am văzut pe amândoi împreună, asemănările erau și mai izbitoare. Aveau același ten, aceeași structură corporală, aceeași pomeți și aceeași bărbie. Femeia a clipit. A deschis gura, însă n-a ieșit niciun sunet. Și-a dus mâna la piept și s-a holbat la Iggy. Eu l-am strâns din nou de mână, nu avea idee ce se petrecea și trebuia să aștepte într-un suspans dureros.

Apoi și-a făcut apariția și bărbatul. Femeia s-a dat înapoi și a arătat în tăcere spre Iggy. Cu toate că Iggy semăna foarte mult cu femeia, avea și unele trăsături ale bărbatului. Aveau același nas, aceeași formă a gurii. Bărbatul s-a holbat și el la Iggy, apoi ne-a privit pe toți.

— Ce..., a zis, părând uluit.

— V-am văzut la televizor, am explicat din nou. Credem că acesta ar putea fi băiatul dumneavoastră, pierdut acum paisprezece ani.

Mi-am strecurat mâna într-a lui Iggy, și l-am tras puțin în față.

— Noi îi spunem Iggy. Dar cred că numele său de familie adevărat este Griffiths, ca al dumneavoastră.

Fața albă a lui Iggy s-a înroșit, și și-a lăsat capul în jos. Practic, îi puteam simți bătăile inimii.

— James? a șoptit femeia, începând să-și întindă mâna spre Iggy.

S-a oprit, privind spre soțul ei.

— Tom... acesta-i James? a întrebat ea gânditoare.

Bărbatul înghițea, vizibil, cu noduri. S-a tras înapoi de lângă ușă.

— Vă rog să intrați, toți.

Eram pe cale să refuz, nu intram niciodată în locurile necunoscute, unde am fi putut fi atrași într-o capcană sau capturați. Dar mi-am dat seama că acesta era locul unde Iggy ar putea rămâne pentru totdeauna, iar dacă credeam că era o capcană, atunci mai bine ne-am fi cărat de aici.

Așa că am înghițit un nod și-am spus:

— OK.

În timp ce toți ceilalți intrau în casă, am aruncat o privire spre Angel, să văd dacă arăta îngrijorată sau bănuitoare. Dar ea a intrat fără niciun fel de probleme, așa că am urmat-o, cu o strângere de inimă.

Interiorul casei era drăguț, dar nu atât de elegant sau spațios ca la Anne. M-am uitat prin jur, zicându-mi: Acesta ar putea fi locul unde va trăi Iggy de acum înainte. Ar putea servi cina la masa aceea și să tragă cu urechea la televizorul acela. Știi, începea să pară ca și cum am fi căzut în vizuina iepurelui. Mutanți ciudați, pe jumătate lupi, porniți în urmărirea noastră? Perfect credibil. Ideea că Iggy s-ar putea muta într-o existență normală? Total uluitoare.

— Hm, luați loc, a spus femeia, privindu-l pe Iggy.

El a ezitat, până m-a simțit pe mine așezându-mă, apoi s-a așezat alături.

— Nu știu de unde să încep, a zis femeia.

A luat loc lângă Iggy, pe partea cealaltă, și, în cele din urmă, a observat că băiatul nu privea în jurul lui, că privirile lui nu le întâlneau pe ale ei.

— Ăăă... sunt orb, a spus Iggy, iar degetele-i trăgeau nervoase de tivul bluzei lui. Au... ăăă... ei bine, nu mai văd cu ei.

— Oh, scumpule, a spus femeia, arătându-se tulburată.

Bărbatul s-a așezat vizavi de noi, și-am văzut o expresie de durere pe chipul lui.

— Nu știm ce s-a întâmplat, a spus el, aplecându-se înainte. Tu ai fost... fiul nostru a fost luat din această casă acum paisprezece ani. Aveai... avea numai patru luni. N-a existat nicio urmă. Am angajat detectivi. Am...

S-a oprit, ca și cum amintirea ar fi fost prea dureroasă pentru el pentru a putea continua.

— Este o poveste lungă și bizară, am rostit. Și nici nu suntem sută la sută siguri. Dar Iggy chiar pare a fi copilul pe care l-ați pierdut.

Femeia a dat din cap, și apoi l-a luat pe Iggy de mână.

— Simt că el este. S-ar putea ca voi să nu fiți siguri, însă eu simt asta. Pot s-o spun. Acesta-i fiul meu.

Nu-mi venea să cred. De câte ori nu ne imaginaserăm noi așa ceva? Acum, totul se adevărea pentru Iggy.

— Trebuie să spun că... cred că ai dreptate.

Bărbatul își drese glasul.

— El... pare ciudat, dar chiar pare la fel ca atunci când era

doar un copilaș.

În orice alte circumstanțe, Gazzy și Fang ar fi prins asta din zbor, călărindu-l apoi pe Iggy și tachinându-l fără nicio milă. Dar acum stăteau cu fețele lipsite de orice expresie. Totul începea să prindă contur, cele ce se întâmplau, ce urma să se întâmple.

— Acum știi!

Doamna Griffiths s-a ridicat brusc.

— James avea un mic semn roșu, din naștere, pe o parte, spre spate. L-am întrebat pe doctor despre asta, dar mi-a spus că nu-i nimic grav.

— Iggy are un semn din naștere, am rostit tărăgănat.

I-l văzusem de sute de ori. Fără niciun cuvânt, Iggy și-a ridicat bluza pe partea stângă. Doamna Griffiths a zărit imediat semnul din naștere. A icnit și și-a dus mâna la gură.

— Oh, Doamne! a spus, și lacrimile au început să-i curgă pe obraji. Oh, Doamne! James! E James!

În clipa următoare, s-a aplecat și l-a îmbrățișat strâns pe Iggy. Cu o mână-i mângâia părul blond-roșcat. Avea ochii închiși, iar lacrimile ei au lăsat o pată umedă pe umărul lui Iggy.

— James, James, a șoptit ea. Copilul meu.

Simțeam că mă sufoc. M-am uitat în jur și-am văzut că atât Angel, cât și Nudge se luptau să-și stăpânească lacrimile. Uau! Totul se transforma într-un adevărat festival al plânsului. Mi-am dres glasul.

— Așadar, ei bine, credeți că este James, fiul dumneavoastră pierdut?

Bărbatul, cu lacrimi în ochi, a dat din cap.

— Este fiul meu, a rosti el cu glasul sugrumat.

Urăsc chestiile astea, când toată lumea-i copleșită și plânge de bucurie, iar emoțiile se revarsă prin tot locul. Uf!

— Cine... cine sunteți? m-a întrebat domnul Griffiths, în vreme ce soția lui s-a dat înapoi, ca să-l privească mai bine pe Iggy.

A făcut un gest spre noi, toți.

— Suntem... prieteni, am zis. Și noi... și noi am fost luați. Dar dumneavoastră sunteți primii părinți pe care i-am găsit.

Nu voiam să spun asta. Ce s-a întâmplat cu mine? De obicei, eram mult mai reținută și secretoasă. Domnul și doamna Griffiths păreau chiar și mai surprinși și îngrijorați.

— Așadar, hm, acum ce facem? am întrebat, frecându-mi palmele de blugi.

Cei doi adulți au schimbat o privire rapidă. Domnul Griffiths a făcut un semn discret din cap spre soția sa, iar ea s-a întors spre mine.

— James rămâne la noi, a rostit ea cu fermitate. Am crezut că l-am pierdut pentru totdeauna. Acum, că l-am recuperat, n-am să-i mai dau drumul niciodată. Mă auzi?

Arăta destul de feroce, iar eu mi-am ridicat mâinile în acel gest universal împăciuator.

— Nimeni nu va încerca să vi se împotrivească. Și eu cred că este James. Dar să știți că-i orb.

— Nu-mi pasă, a zis doamna Griffiths, cu o privire drăgăstoasă spre Iggy. Nu-mi pasă dacă sunt și un milion de probleme. Putem să rezolvăm orice, dacă-l avem înapoi.

OK, asta ar putea însemna și problema cu aripile.

— Iggy? Vrei să rămâi? l-am întrebat.

Fața i s-a înroșit din nou, însă, sub rezerva lui, am zărit o urmă de fericire neîncrezătoare. Mi s-a strâns inima, du-reros, și m-am gândit: îl pierd.

Încet, Iggy a dat din cap.

— Cred că aici e locul meu.

L-am atins pe braț.

— Da, am zis încet.

— Ai... lucruri? a întrebat doamna Griffiths. Vom aduce un pat mai mare în camera care era a ta. N-am schimbat nimic în ea... în caz că te-ai fi întors într-o bună zi.

I-a atins fața cu blândețe.

— E un miracol. Nu-mi vine să cred. Dacă-i un vis, sper să nu mă mai trezesc niciodată din el.

Iggy zâmbi vag.

— De fapt, nu prea am mai nimic, a spus.

A ridicat un mic rucsac pe care i-l umplusem cu câteva obiecte esențiale de prin casa lui Anne.

— Bine, a zis doamna Griffiths. Îți putem cumpăra tot ce ai nevoie.

Chestie rostită ca un părinte adevărat.

82

Și iată cum unul dintre noi și-a găsit părinții adevărați. N-am să te plictisesc cu întreaga scenă sfâșietoare de rămas-bun. Este destul să pomenesc că s-au vărsat multe lacrimi. Era multă acțiune pe la departamentul „lamentări”. Nu prea vreau să discut despre asta.

OK, am să-ți ofer o mică relatare. Am crescut cu Iggy, îl cunoșteam de-o viață, scurtă și oribilă. Îl știam încă de pe vremea când putea vedea, l-am ajutat să învețe să zboare. Era cu mult mai suportabil decât Fang, mai liniștit decât Nudge, și un bucătar mai bun decât oricare dintre noi. Era cel mai bun prieten al lui Gasman. Și da prietenii se mută și este trist, dar apoi treci și peste asta. Însă erau numai cinci oameni din întreaga afurisită de omenire de care-mi păsa și în care aveam încredere, și tocmai îl pierdusem pe unul dintre ei. A trebuit să plec știind că Iggy stătea în pragul ușii, de parcă ne-ar fi putut conduce cu privirea, uitându-se la noi cum îl lăsam în urmă pentru totdeauna.

De fapt, mă simțeam ca și cum inima mea ar fi fost călcată în picioare de o echipă de fotbal, încălțată cu ghete cu crampoane.

Dar destul despre mine. Am spus că nu vreau să vorbesc despre asta.

83

Anne era aproape ca o cloșcă panicată că este pe cale să-și piardă unul dintre pui, mai ales din moment ce nu-i spu-neam absolut nimic despre asta.

În tot cursul weekendului a tot dat telefoane isterice și s-a învârtit pe lângă noi, când milogindu-se, când rugându-ne, plângând sau amenințându-ne. Însă tot ce-am avut de spus a fost că a plecat pentru că așa a vrut el, și că era în deplină siguranță. Sfârșitul discuțiilor.

Numai că Anne nu înțelegea ce însemna „sfârșitul discuțiilor”. „Sfârșitul discuțiilor” funcționa cu adevăr, numai dacă cealaltă persoană nu mai comenta nimic. Anne n-a făcut-o.

Cam pe luni dimineța, nervii noștri erau întinși la maxim. În primul și-n primul rând, mă simțeam ca și cum brațul drept mi-ar fi fost retezat, pentru că Iggy plecase. Pe Nudge am găsit-o plângând în camera ei, de două ori iar Gazzy era complet apatic fără partenerul lui favorit de pozne. Angel nu încerca deloc să fie stoică, și mi s-a cățarat, plângând, în poală. Ceea ce-a însemnat că ni s-a alăturat și Total...

— Sunt terminat, bocea ei, lacrimile lăsându-i pete umede pe blană.

Trebuia mult până vreunul dintre noi începea să plângă. Pierderea lui Iggy a fost ceva mult prea mult. Astfel, cu toate lacrimile și dorul și lipsa de somn, iar mai apoi cu Anne insistând, încercând să afle pe unde era Iggy, luni dimineța eram cât se poate de gata să cedez.

Vreau să spun, eram bucuroasă pentru el. Foarte bucu-roasă. Dar mai mult decât mâhnită pentru noi, ceilalți. Și știind că asta se putea întâmpla din nou, mă făcea să mă simt ca Titanicul, avântându-mă direct spre aisberg.

— Am să anunț la școală că Jeff a dispărut, ne-a spus Anne, în timp ce ieșeam din casă, îndreptându-ne spre mașină.

— OK, am zis istovită, știind că nu va ajuta la nimic.

Ne-am înghesuit cu toții în sedanul ei și a demarat spre școală, stând rigidă la volan.

— Am să chem poliția, a zis, privindu-mă prin oglindă.

— N-ai decât, am răspuns, gata să explodez. De ce nu-i pui

fotografia pe cutiile de lapte? E doar unul dintre copiii dați dispăruți, nu? E plin de așa ceva pe-aici.

Fața lui Anne, reflectată în oglindă, părea șocată, aproape temătoare. Interesant a fost că după asta a lăsat-o baltă.

Și ce să însemne oare asta?

84

— Așa! Fiecare știe ce are de făcut! Iătră Ari.

Își încordă umerii pe sub haina din piele neagră. Mașina era condusă de un Eliminator, iar alți doisprezece stăteau ghemuiți în spatele dubei.

— Intrăm, înșfăcăm mutanții, o ștergem. Cu precizie chirurgicală, da?

— Da, bombăniră câțiva Eliminatori.

Capturați mutanții în viață, îi reaminti Vocea lui.

— Țineți minte, mutanții să rămână în viață, spuse Ari.

Rânji, nerăbdător față de ceea ce avea să se întâmple.

— Și nimeni nu se atinge de Max! E a mea.

Așteptă ca Vocea să intervină cu alte sfaturi, dar aceasta rămase tăcută.

Își frecă palmele, arzând de nerăbdare să-și simtă pumnii luând contact cu fața lui Max. Desigur, tati îi spusese s-o aducă pe Max teafără, pentru că mai erau multe pe care voia să le afle despre ea. Însă Ari nu era interesat să descopere decât ce mărime de coșciug i se potrivea fetei. Știa cum să procedeze: va declara că, în pofida ordinelor sale, un alt Eliminator „își pierduse mințile” ucigând tot ce-i ieșise în

cale. înainte ca Ari să-l poată opri, îi sfâșiase lui Max beregata. Apoi, Jeb l-ar putea ucide pe acel Eliminator, Max ar fi moartă, iar Ari s-ar simți destul de bine.

Nu existau niciun fel de inconveniente.

Pe de altă parte... ce-ar fi dacă Max ar „dispărea”? Ce-ar fi dacă Ari ar lua-o pe Max și-ar ascunde-o undeva, unde să n-o poată găsi nimeni, și de unde să nu poată evada? Credea că știe un asemenea loc. Dacă Max era prinsă în capcană, dacă nu avea nicio speranță de scăpare, și Ari ar fi singurul care s-o țină în viață cu mâncare și apă, atunci s-ar obișnui cu el, nu? Poate că i-ar deveni chiar recunoscătoare. N-ar fi decât ei doi și nimeni nu le-ar spune ce să facă. S-ar împrieteni. Lui Max i-ar plăcea de el. Ar putea juca și cărți. Ea i-ar putea citi. S-ar juca pe-afară.

Asta părea tot mai mult cea mai bună idee care-i venise în tot anul. Și știa un loc bun unde s-o ducă. Un loc de unde nu putea scăpa. Asta numai după ce-i reteza aripile.

85

— Mai am doar un anunț de făcut, a spus domnul Pruitt holbându-se încruntat la întregul grup de elevi.

Era adunarea de luni dimineata, și ne aflam cu toții strânși în amfiteatrul școlii ascultând cum vânătorul de ca-pete împrăștia fiere asupra noastră. Cel puțin, era o fiere răspândită în mod egal, asupra tuturor, nu doar a noastră ca stol. Până acum, își vărsase nervii pentru cât de vraise lăsasem sala de mese, pentru că micii golani cu apucături hoțești furaseră din

rezervele școlii, și pentru cum se îndoia el de abilitatea noastră de a ne folosi de toalete ca niște ființe umane normale.

În mod clar, omul avea probleme.

— Unul dintre elevi a dispărut, a continuat domnul Pruitt, părând că se holba direct la mine.

Am arborat o expresie inocentă, de genul „cine, moi?”

— Jeff Walker, a spus vânătorul de capete. Din clasa a noua. Cu toate că era un elev nou, sunt sigur că știți cu toții de cine vorbesc. O să chemăm o echipă specială de detectivi, a explicat, mijindu-și ochii spre mine.

Eu mi-am menținut, prudentă, o figură indiferentă.

— Dar, dacă l-a văzut vreunul dintre voi sau știe cineva ceva, ori are orice fel de informație, să iasă acum în față. Dacă vom afla mai târziu că știai ceva și nu ai anunțat, o să fie vai și-amar de tine. M-am făcut înțeles suficient de bine?

O mulțime de clătinări confuze din cap.

Mulți dintre copii s-au întors ca să se uite la mine, la Fang și la restul stolului, pentru că eram „frații” lui Iggy. Mi-am dat seama că ar trebui să mă arăt tristă și îngrijorată, și-am încercat să schimb macazul.

— Liberi, a scuipat cuvântul vânătorul de capete, făcându-l să sune ca o sentință de condamnare la moarte.

Am sărit în sus, nerăbdătoare să ies afară din amfiteatrul aglomerat. Pe hol, prietena meu, J.J., m-a ajuns din urmă.

— Îmi pare nespus de rău, Max, a spus ea, părând îngrijorată. Ce s-a întâmplat?

În mod uimitor, nu aveam nicio poveste pregătită. În lumea mea de spectacol de ciudățenii, oameni care apăreau de

nicăieri și dispăreau în neant erau ceva la ordinea zilei. Cumva, ideea că absența lui Iggy i-ar preocupa și îngrijora, de fapt, și pe alți oameni în afara lui Anne, nu mi-a trecut nicio clipă prin minte.

OK, am ratat mingea asta, recunosc.

— Aăă..., am început, trăgând de timp.

Nu avusesem vreme să mă gândesc la toate poveștile posibile, să văd dacă n-au hibe sau fisuri în desfășurarea lor. Alți câțiva copii s-au adunat în jurul nostru.

— Nu pot discuta despre asta, am zis.

Și chiar atunci, doar gândindu-mă că Iggy chiar plecase, ochii mi s-au umplut de lacrimi cât se poate de autentice. Le-am lăsat să curgă.

— Vreau să spun... eu... pur și simplu nu pot vorbi despre asta chiar acum.

Am adăugat un scâncet mic, și-am fost răsplătită cu o înțelegere îngrijorată.

— OK, toată lumea, a spus J.J. agitându-și mâinile. Nu poate discuta despre asta. Haideți să ne retragem, s-o mai lăsăm să respire.

— Mulțumesc, i-am spus. Încă nu-mi vine să cred că a dispărut pe bune.

Era absolut adevărat.

— Îmi pare nespus de rău, a zis J.J. Păcat că nu l-au luat pe fratele meu în locul lui.

De fapt, a reușit să mă facă să zâmbesc, ca o adevărată prietenă.

— Ne vedem mai târziu, a spus ea, pornind pe coridor spre dulapul ei. Dă-mi de știre dacă pot să te ajut cu ceva dacă-ți

trebuie ceva.

Am dat din cap.

— Mulțumesc.

Ceilalți copii încă se mai uitau la mine, iar paranoia m-a făcut să mi se ridice firisoarele de păr de pe ceafă. Stând în amfiteatru, cu copiii încolțindu-mă cu întrebările, eram mult prea agitată ca să le pot răspunde.

M-am întors, și-am luat-o din loc în direcție opusă. Dar în sala următoare și mai mulți copii m-au observat și, după ce s-au uitat unul la altul, au început să se strângă în jurul meu. Apoi, de după colț, și-a făcut apariția vânătorul de capete. Încă nu mă văzuse și lătra la ceilalți elevi. Nu mai erau decât câteva clipe până când urma să-și îndrepte ar-mele spre mine. Asta-mi dădea un sentiment neplăcut.

Am schimbat, brusc, direcția, și-am luat-o spre o a treia sală, când am dat cu ochii de o ușă marcată drept Cance-laria profesorilor. Nu mai fusesem niciodată acolo. Am deschis ușa și m-am strecurat înăuntru, pregătindu-mi din mers o explicație cum că mă rătăcisem.

Întoarsă încă spre ușa închisă, am expirat o dată, ne-dându-mi seama că-mi ținusem respirația. Apoi m-am întors pe călcâie, gata să aburesc orice profesor care s-ar fi nimerit să fie pe acolo.

Erau câțiva, am observat surprinsă. Inclusiv un grup pe care nu-l mai văzusem niciodată. Unul stătea în capătul în-căperii, ca și cum ar fi povestit ceva, iar ceilalți erau așezați pe la mese. M-am uitat repede la fețele lor, căutând una cunoscută. Oh, ce bine, domnul Lazzara.

Dar mi-a stat inima-n piept.

Aceștia erau profesori și se aflau în cancelaria profesorilor.
Dar de ce trei dintre ei își scoteau taserele?

86

Pentru că erau infiltrați ai halatelor albe, gata să captureze un copil-pasăre mutant? Doar îmi dădeam și eu cu părerea.

Într-o fracțiune de secundă, am deschis ușa și m-am repezit s-o șterg de-acolo...

.. .drept în brațele vânătorului de capete.

Mutra lui urâtă s-a crăpat într-un rânjet pervers, și in-dividul m-a apucat de ambele mâini cu o strânsoare de oțel.

— Pleci așa de repede? În mod sigur nu ești încă sătulă de ospitalitatea noastră, a mârâit el.

M-am împins înapoi în cancelaria profesorilor, iar eu mi-am eliberat brațele.

— Ce-i asta, ce se întâmplă aici? a întrebat domnul La-zara, surprins.

— Vezi-ți de treabă! i-a lătrat unul dintre ceilalți profesori.

M-am blocat și l-am privit pe vânătorul de capete dezamăgită, dar deloc surprinsă să-l văd scoțând o legătură de plastic din buzunar, fără îndoială destinată încheieturilor mâinilor mele.

— Am știut mereu că există un motiv pentru care te urăsc, am spus încordată. Adică, în afară de caracterul tău.

Apoi am sărit în sus, vizând o lovitură de picior spre capul lui. L-am prins cu garda jos și i-am zburat căpățâna într-o parte, dar a țâșnit în picioare și s-a repezit la mine. Am sărit

pe o masă, am înșfăcat corpul de iluminat care atârna de tavan și m-am balansat repede, lovind în plin pe oricine venea spre mine.

Ia ghici, Voce? m-am gândit. De data asta, cred tot ce văd.

Vânătorul de capete s-a întins iar să mă înșface.

— Oh, nu, n-ai să scapi, pacoste mică și afurisită, mi-a scuipat el. Ești premiul meu, recompensa mea pentru suferințele de zi cu zi, provocate de purcelușii imbecili și infecți.

— Și eu duc dorul vechii tradiții a ceasului de aur, am zis, apoi i-am ieșit din cale răsucindu-mă, lovindu-l dur când s-a întins peste masă, după mine.

A căzut și s-a rostogolit într-o parte, doborându-i pe alți câțiva profesori, inclusiv pe cei cu tasere. Notă pentru mine: Prăpădește-te de răs mai târziu.

Unii dintre profesori erau îngrămădiți înaintea unui perete din spate, părând înspăimântați. Michael Lazzara arăta de parcă era pe cale să se arunce în luptă de partea cea bună, însă profesorii băiatului rău se apropiau de mine din toate unghiurile, ațintindu-și taserele asupra mea. Nu știam cine erau, ori pentru cine lucrau, însă una dintre regulile generale bune era să eviți persoanele cu pistoale electrice paralizante.

Făcând un salt serios am scăpat de mai mulți profesori și-am tâșnit pe ușă, ajungând pe coridor. Nu eram sigură în care săli de clasă anume era adunat stolul la această oră, așa că am luat-o la goană pe coridor, răcnind din toți bojocii:

— Bandada! Bezheet! See-chass! Mișcați-vă, mișcați-vă, mișcați-vă!

Am fugit cât de repede am putut pe ambele holuri cu săli de clasă, strigând, și-am văzut-o pe Nudge și apoi pe Fang tâșnind din clasele lor. Mă simțeam incredibil de frenetică, dar și oftică: iată că aveam dovada care-mi trebuise tot timpul să-i conving pe ceilalți că trebuia să fi plecat cu mult mai înainte.

Și alți copii ieșeau pe hol, întrebându-se ce era cu zarva asta. Angel! Slavă Domnului, uite-o, gonind din sala ei de clasă din fața mea. S-a uitat înapoi, a dat din cap, și-a băgat viteza spre ieșire.

— Max! Aici!

L-am văzut pe Sam la șase metri distanță, stând în pragul unei clase goale. Gesticula grăbit cu mâna.

— Vino! Intră aici!

Dar nu începuse să arate puțin cam „stil Eliminator”, pe ici pe colo, dinții puțin cam prea lungi, părul cu o idee prea gros? N-aș fi putut spune și nu-mi puteam permite să risc.

— Poți să ai încredere în mine! a zis, tocmai când l-am văzut pe Gasman năvălind afară din clasa lui, aproape lovindu-se de Nudge.

Sam a făcut un pas înainte, ca și cum ar fi vrut să mă intercepteze, însă am luat una dintre acele faimoase decizii neașteptate. Am trecut direct peste el, doborându-l la pământ.

— Problema este, am strigat, că nu pot să am încredere în nimeni!

— Max! a urlat Fang, stând lângă ușa de ieșire.

Toți patru am luat-o la goană spre el, și împreună am țâșnit

în parcare. În spatele nostru, toată școala era un haos, copiii ocupând coridoarele, strigând, urlând de zor.

Se pare că școala s-a terminat, mi-am zis.

— Sus și roiu! am strigat, auzind zgomotul unui motor de mașină.

Restul stolului s-a ridicat în văzduh tocmai când mi-am dat seama că mașina dichisită a vânătorului de capete gonea scrâșnind spre mine, cu viteză maximă. Avea de gând să mă cosească, dacă putea.

Am alergat direct spre mașină și, chiar înainte să se izbească de mine, m-am săltat în aer. Când aripile mele au adunat mai multă portanță, am lovit la greu, spulberând parbrizul mașinii vânătorului de capete. Apoi m-am ridicat la doi, trei, șase metri în aer și-am privit în jos. În câteva secunde, vânătorul de capete a pierdut controlul mașinii iar aceasta a scrâșnit, derapând în lateral, dând drept în alte câteva mașini parcate.

— Cool! a exclamat Gasman.

Pruitt s-a prăbușit afară din mașina paradită, cu o față aproape vânată de o furie dementă.

— Asta nu se sfârșește aici! a urlat, agitându-și pumnul spre mine, într-un respectabil obicei. Sunteți niște accidente, niște mizerii, erori! Și-o să punem noi laba pe voi!

— Păcat că n-am primit câte-un nickel de fiecare dată când am auzit asta, am zis clătinând din cap.

Pe măsură ce ne ridicam tot mai sus, profesorii ieșeau din școală, împingându-i deoparte pe copiii care strigau și se făceau mici de frică, încercând să se ascundă. Unii dintre profesori lucrau în mod clar pentru Pruitt, în vreme ce alții

păreau înspăimântați și nedumeriți.

Apoi am văzut o mult prea familiară dubă cenușie scuișând în urma ei pietrișul în timp ce se înclina periculos după un colț. Bineînțeles, hai să adăugăm și niște Eliminatori în combinație. Cu cât mai mulți, cu atât mai vesel! Erau în ligă cu Pruitt sau doar li se păruse că lucrurile au devenit interesante?

— Fugiți! am strigat stolului, și-am țâșnit în sus cât de departe am putut.

Ari și încă vreo câțiva dintre Eliminatori puteau zbura, dar noi trebuia să avem avans. L-am văzut pe Ari sărind din dubă, lătrând ordine, înjurând, privindu-ne cum scăpam.

— Altă dată, iubire, am spus, și ne-am înfipt în cer, direct în soarele slab de toamnă.

88

— Și-acum încotro? a întrebat Gasman.

Eram suspendați în aer, bătând ritmic din aripi, doar atât cât să rămânem pe loc. Am fost tot timpul atenți, dar până acum, nimeni nu părea să se fi luat după noi.

— Trebuie să ne întoarcem la Anne, a propus Angel.

— Da, doar puțin, în viteză, să ne luăm niște lucruri, s-a arătat de acord Nudge.

— De fapt, am spus eu, am ascuns rucsacurile noastre în peștera liliecilor, acum vreo câteva zile. Doar pentru cazul când se întâmplă ceva asemănător. Și n-am uitat să aduc și una din astea, am adăugat, agitând sub ochii lor una dintre

nenumăratele cărți de credit ale lui Anne. N-o să-i ducă niciodată lipsa.

— Grozav, a rostit Gasman ușurat. Asta a fost o chestie foarte isteată, Max.

— Păi, de-asta sunt plătită gras, am zis.

Făceam eforturi colosale să nu urlu un v-am spus eu! Dar acum nu era timp de așa ceva. Mai târziu, când vom fi în siguranță, atunci am să le frec ridichea.

— Dar tot va trebui să ne întoarcem la Anne, a rostit Angel precipitat.

— Angel, pur și simplu, nu ne putem asuma riscul de a ne lua rămas-bun.

— Nu, a zis Angel. Total e acolo.

Oh, fir-ar. Mi-au trebuit două secunde să evaluez posibilitatea ca Angel să-l lase pe Total în urmă, și era nulă, iar apoi Fang și cu mine ne-am uitat unul la celălalt și-am oftat.

— O să încercăm, am zis, și-am văzut cum chipul i se destinde.

— Oh, mulțumesc, Max, a spus ea. O să mergem repede, promit.

Ne-a luat trei minute de zbor până la ferma confortabilă a lui Anne, unde trăisem aproape două luni. Acolo unde măcar unii dintre noi s-au simțit relativ fericiți și în siguranță. Acolo unde cel puțin treizeci de Eliminatori fojgăiau peste tot, prin livezi, la ieșirea din hambar, în jurul casei.

Doamne, ce rapiditate!

Între timp, Angel se uita jos, prin curte, căutând printre copacii din livadă.

Te rog, nu-l lăsa pe Total să moțăie dinaintea focului, m-am

rugat în tăcere. Fă-l să fie atent.

— Acolo! a anunțat Angel, arătând spre iaz.

Mai mult decât clar, trupul mic și negru al lui Total gonea frenetic pe marginea apei. Îl fugărea un Eliminator, însă Total era uluitor de rapid pentru picioarele lui scurte. Angel își strânse aripile și intră în picaj.

— Fang! am strigat, iar Fang s-a dus imediat după ea.

Zgomotul unui motor m-a făcut să mă întorc, și-am văzut că duba lui Ari gonea mâncând pământul pe lunga cale de acces. Aflată în apropierea iazului, Angel cobora ca o rachetă. Eliminatorii din apropiere strigau după sprijin și-au început să gonească spre ea. Fang se afla exact în spatele ei, gata să atace dacă era necesar.

— Total! a strigat Angel. Vino!

Instantaneu, Total a luat-o la fugă spre ea, iar când a prins viteză, și-a încordat mușchii lui mici și-a sărit în sus cu toată forța de care era capabil. L-am văzut cum țâșnește, de parcă ar fi fost proiectat dintr-un tun, mai sus decât a sărit vreodată orice câine. Patru, șase, aproape nouă metri în aer, înălțimea unei clădiri cu trei etaje. Angel s-a năpustit în jos, prinzându-l în brațe, apoi a zvâcnit în sus, frumoasele ei aripi de un alb imaculat bătând din greu, cu precizie exersată.

Eliminatorii răgeau dedesubt. Fang l-a preluat pe Total de la Angel, strâmbându-se a „pfui!” când câinele l-a lins, fericit, pe față. S-au alăturat mie, lui Nudge și Gasman.

— Ați ajuns aici la timp, a spus Total, gudurându-se pe lângă Fang. Mă gândeam că va trebui să mușc niște glezne.

— Bine, fraților, e vremea ca stolul să-și ia tălpașita de-aici. Așteptasem să zic asta de-un car de ani.

— Stați..., a spus Nudge, privind curtea lui Anne.

— Nu, trebuie să plecăm, am rostit mai apăsător. Ari și ceilalți ar fi grămadă peste noi într-o secundă. Haideți să câștigăm un avans.

Măcar o dată.

— Ia uitați-o pe Anne! a zis atunci Nudge, arătând cu degetul.

Într-adevăr, era pe pajiștea din fața casei, și se îndrepta cu pași mari spre un Eliminator. Nu era ceva ce-ar fi făcut prea mulți oameni. A strigat la Ari, dând nervoasă din mâini, fără a-i fi teamă de el.

Un sedan negru oarecare a oprit lângă casă. Un sedan negru. Ce clișeu, mi-am zis dezgustată. S-a deschis ușa, iar din el a coborât Jeb Batchelder. Minunat. Sosirea lui adăuga nuanța perfectă de suferință care lipsea din acest tablou.

Jeb s-a apropiat de Ari, care acum urla la Anne.

Anne, du-te de-acolo, m-am gândit, incapabilă să privesc în altă parte. Adevărat, nu credeam că era total deschisă și onestă, însă nu merita să se aleagă cu beregata sfâșiată. Se ținea bine, ba chiar îl împungea pe Ari cu degetul în piept. Scoțând un mârâit sonor, acesta a înșfăcat-o de mână și i-a răsucit-o, făcând-o să țipe. Dar Jeb i-a împins mâna lui A cât colo. Anne s-a dat la o parte, frecându-și încheietura și părând furioasă.

Jeb l-a împins pe Ari, obligându-l să se retragă. Ari părea

nebun de furie, trosnindu-și fălcile, aruncând priviri urâte cu ochii lui roșii, scăpărători. Tot arăta spre noi, și părea să se certe cu Jeb. Eram cu inima îndoită, voiam s-o ștergem de acolo, să punem între noi și Eliminatori o distanță cât mai mare. Dar, ca de obicei, la vederea lui Jeb se creau tot felul de emoții amestecate. Furia fiind cea de bază.

Jeb, Anne, Eliminatorii, Pruitt, ceilalți profesori. Cu toții făceau parte din imaginea de ansamblu, dar, chiar în acel moment, imaginea părea ca și cum ar fi fost pictată de niște maimuțe bete... nu se potrivea nimic.

— Uitați, chiar trebuie să plecăm, am început eu, când un glas din spatele nostru spuse: „Yo.”

În caz că te întrebi, da, este, de fapt, posibil să sari în sus treizeci de centimetri când deja plutești în aer. Icnind, inima bătându-mi nebunește, m-am răsucit pe loc și-am rămas cu gura căscată.

— Oh, Doamne! Iggy!

90

— Iggy! Iggy!

Strigam cu toții și încercam să ne aruncăm asupra lui grămadă. Făcu o mutră ironică, pe care-am interpretat-o drept marea fericire că se afla aici. M-am tras mai aproape, și-am încercat să-l îmbrățișez, fără să ne trezim cu aripile încurcate. Am reușit un soi de sărut în aer, de la o palmă distanță. Băieții au bătut palma cu el, iar Nudge și Angel au izbutit și ele câte-un pupic din aer.

— Am trecut pe la școală, ne-a spus. Par să aibă o zi proastă.

Am scos un hohot scurt.

— Mda, ai putea spune și-așa.

— Aud ceva tămbălău pe jos? a întrebat apoi Iggy.

— Chiar auzi, am zis, și-apoi mi-am dat seama că era aici. Oh, nu... Iggy. Ce s-a întâmplat?

— Păi, a început el cu o mutră tristă, n-a fost nicio problemă cu aripile. De fapt, le plăceau aripile mele. Mai ales după ce au adus opt edituri și reviste într-un război al licitației pentru cine dă mai mult pentru drepturile exclusive de publicare a poveștii vieții mele, cu tot cu fotografii și interviuri cu mutantul în persoană.

Vocea-i era teribil de amară.

— Oh, nu, am spus. Aveau de gând să spună tot lumii întregi?

— Aveau de gând să mă transforme într-un exemplu de bâlci, a zis Iggy. Adică, în ceva cât se poate de public.

Mi-am reprimat valul de bucurie pe care-l simțisem pentru că venise aici, făcând loc compasiunii.

— Îmi pare nespus de rău, Ig, am zis, întinzându-mi mâna să-l mângâi pe umăr. Am crezut că erau pe bune.

— Asta-i, a spus el, cu chipul plin de furie. Poate că au și fost. Nu știu. Poate că nu. Dar îi simțeam ca și cum erau părinții adevărați, iar aceștia voiau să facă bani pe spinarea mea.

N-am putut să mă abțin să nu-l ating din nou.

— Îmi pare atât de rău, Iggy. Dar sunt așa de bucuroasă că te-ai întors.

— Și eu mă bucur că m-am întors, a rostit el. Chiar îna-nte să înceapă să-mi facă figuri, deja îmi era mult prea dor de voi, fraților.

— Asta-i grozav, iar mai târziu o să avem o îmbrățișare în grup, s-a băgat Fang, dar n-am putea să fim atenți și la ce se petrece jos?

Oh, da. Jos de tot, Jeb, Ari și Anne încă mai țipau unii la alții. Echipe de Eliminatori începeau să revină la grup, din moment ce era clar că nu eram prin casă. Mai mulți dintre ei și-au pus mâinile streășină la ochi ca să se uite după noi, aflați la peste o sută cincizeci de metri altitudine.

— Hmm, am zis. Ceva lipsește din imaginea de jos. O piesă importantă din puzzle. Oh, știi: eu sunt aia. Țineți-vă bine, fraților.

Mi-am pliat aripile și m-am lansat spre sol.

91

Am țâșnit spre pământ cu trei sute douăzeci de kilometri pe oră. A fost o nebunie totală, gata într-o fracțiune de se-cundă, iar după aceea am frânat, zvâcnind din aripi ca să obțin portanță. Am început să alerg înainte ca picioarele să-mi atingă solul, și m-am oprit la patru metri jumătate de acel Trio îngrozitor.

Conștientă de prezența Eliminatorilor din spatele meu, m-

am dus direct la Anne, Jeb și Ari.

— Ia te uită, se pare că toată gașca-i aici, am zis, încrucișându-mi mâinile la piept. Anne, fă cunoștință cu Jeb. Jeb, ți-o prezint pe Anne. Oh, scuze... se pare că voi doi vă cunoașteți chiar bine.

— Hello, scumpo, a spus Jeb, privindu-mă de parcă aș fi deținut secretul lumii.

Oh, stai așa, chiar îl dețineam.

— Nu-ți sunt niciun fel de scumpă sau așa ceva, am rostit.

— Nu... ești a mea, a scuiat Ari, agitându-se furios de colo-colo.

— În coșmarurile tale, i-am trântit cu un aer plictisit, iar el s-a întins spre mine, mârâind.

Jeb și-a aruncat un braț spre el și l-a țintuit pe loc. Anne se uita la mine cu o figură îngrijorată.

— Ești bine? m-a întrebat. Am primit un telefon de la școală...

— Ba bine că nu, am zis. Planul lor de urgență de la școală s-a dus pe apa sâmbetei. Ei, oricum, erau mult prea rigizi.

M-am întors spre Jeb.

— Ce vrei? De fiecare dată când apari, viața mea intră în picaj abrupt. Și crede-mă, nu lipsește mult până am să ajung la fundul sacului.

— Ai dreptate, a mârâit Ari.

— Ține-ți fleanca, băiețandru-cățelandru, am rostit.

Îmi părea rău pentru Ari, cel de șapte ani, care fusese victimizat. Această creatură nu avea nimic comun cu el.

— Max, ca întotdeauna, sunt aici să ajut, a zis Jeb, încercând să emane sinceritate. Acest... experiment nu func-

ționează. Am venit să te ajut să ajungi în faza următoare

— Sunteți în afara zonei voastre aici, a intervenit Anne furioasă. Aceasta-i problema mea.

Furia lui Jeb răbufni.

— Habar n-ai ce faci. Max este un instrument extrem de bine reglat, în valoare de mai multe milioane de dolari. Aproape că ai terminat-o. Nu-i un cățeluș de companie! Este un războinic, cel mai bun posibil. Eu am făcut-o ceea ce este, și n-am să te las s-o distrugi.

— Ho! am spus, ridicându-mi mâinile. Toată treaba asta devine cam aiurea, chiar și pentru mine. Am o idee: ce-ar fi ca voi trei să vă aruncați de pe o stâncă? Asta ar rezolva majoritatea problemelor noastre de acum.

— Asta mi-ar conveni de minune, a mârâit Ari. Așa, am rămâne numai noi doi.

— Te rog. Cu stilul tău de zbor? N-ar mai rămâne din tine nici cât să se umple o pungă pentru gunoi.

S-a întins din nou după mine. Anne și Jeb l-au oprit amândoi.

— Plec acum, am anunțat, și am de gând să rămân plecată bine. Dacă vă mai văd încă o dată pe vreunul dintre voi, am să vă scot din circulație. Iar acesta a fost un eufemism, ca să știți.

Jeb oftă și clătină din cap.

— Nu-i așa de simplu, Max. Nu ai unde să mergi. Întreaga planetă este un mare labirint, iar tu ești șoarecele de laborator care gonește prin el.

Mi-am mijit ochii furioasă.

— Asta crezi tu. Tu și cu amicii tăi psihiatri n-aveți decât să

jucați singuri Actul Trei. În ceea ce mă privește, acest experiment, acest scenariu de antrenament, s-a încheiat. De mult. Să nu-mi bateți iar la ușă. Vorbesc serios.

— Din nefericire, nu tu ești îndreptățită să iei decizii, a rostit Jeb răbdător. Dar nu trebuie să crezi ce spun eu. Poți să-l întrebi pe bossul meu, cel care trage toate sforile.

— Jeb..., a început Anne, cu un ton de avertizare în glas.

— Da, chiar, am mârâit. Sună-l de pe mobilul tău. Aștept.

— Nu trebuie. Ea e chiar aici, a spus Jeb cu un zâmbet suav.

Ei bine, singura „ea” de pe-aici, în afară de mine, era Anne.

Ea era bossul lui, care dirija totul.

Cea care mă dirijase și pe mine.

92

Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Poate că, undeva în adâncul meu, am știut. Poate că de aceea n-am putut niciodată să mă încred cu totul în Anne, să mă destind. Sau poate că nu fusese decât paranoia mea totală, devenind, iar, folositoare.

— Tu ești șefa haitei? am întrebat-o pe Anne, apoi am scuturat din cap. Nu, nici măcar nu mă pot preface surprinsă. Nimic din ceea ce voi, tipilor, îmi aruncați în față nu mă mai poate surprinde.

— Hai să testăm asta, a zis Ari încordat.

Întregul lui trup era rigid, ochii injectați. Ghearele zimțate i se curbau în palme.

— Nu-i așa, Max, a spus Anne, cu o figură sinceră și

preocupată. Am vrut să fiu o parte din devenirea ta. Nu ești doar un experiment. Pentru mine, ești aproape ca o fiică.

Ochii-i erau calzi și rugători. M-am gândit la toate serile în care ne adunase în multele încercări dezastruoase de a pune cina pe masă. Cum ne cumpăraseră haine, cărți, articole pentru desen. O lua în brațe pe Nudge când plângea, oblojise genunchii juliți ai lui Gazzy. Știi ceva? Și eu făcusem toate astea. Și mă pricepeam mai bine. Și, ca bonus, nu eram malefică.

— Am impresia că noțiunea cea mai aplicabilă în acest caz este cât pe ce, am spus. Parte din devenirea mea? Felicitări! Ai devenit parte din motivele pentru care sunt șucărită.

Mi-am dat seama cât de afectați vor fi Gazzy, Nudge și Angel când vor afla că Anne era amestecată în porcăria asta mai adânc decât pionul satanei, Jeb însuși. Dintr-o-dată, gata, mă săturasem, ba chiar mai mult decât atât. Am dat din cap, dezmoțindu-mi, discret, mușchii aripilor.

— Nu poți face nici măcar prăjituri ca lumea, i-am spus, și apoi m-am aruncat drept în sus, în stilul exersat de atâtea ori.

Dintr-o singură zvâcnire, eram deasupra capetelor lor, apoi mi-am desfăcut aripile și-am dat o dată din ele, cu toată puterea. Aproape că i-am lovit în creștet, fiindcă am o anvergură a aripilor de patru metri. M-am înălțat acolo unde mă aștepta stolul meu.

— Vámonos, am zis. N-au mai rămas acolo decât oameni de care ne despărțim.

Asta ar fi fost prea ușor, nu?

În câteva secunde, autocontrolul lui Ari s-a spulberat. Chiar când mă îndepărtam rapid, l-am auzit răcnind ordine. Privind peste umăr, am zărit un roi de Eliminatori greoi, neîndemânatici, ridicându-se în aer ca o pată uriașă întunecată. Numai că – hopa! – nu erau chiar atât de neîndemânatici.

— Uau! Asta-i noua generație, fraților, am strigat! Acești Eliminatori pot zbura pe bune. S-o ușchim!

— Prin pădure! a răcnit Fang, iar eu am dat din cap.

— Rendez-vous la peștera liliecilor, am adăugat. Asigurați-vă că nu sunteți urmăriți!

Toți șase ne-am năpustit în picaj, printre copaci, pier-zându-ne, fără niciun efort, printre crengi și trunchiuri. Exersasem mișcările de sute de ori și era foarte incitant, ca un joc video, dar știi, adus în viața reală. În mai puțin de un minut, am auzit trosnituri și țipete în urma noastră. Mai mulți dintre Eliminatori își apreciaseră greșit întinderea aripilor și aproape că și le rupseseră lovindu-se de trunchiurile copacilor neiertători.

Era destul de caraghios.

— Nu se atinge nimeni de Max! E a mea! l-am auzit pe Ari strigând și mi-am zis, „Oh, frate”.

Ne-am despărțit, fiecare dintre noi ademenind câte-un grup de Eliminatori pe câte o cărare întortocheată. Din nou împreună, Iggy și Gazzy fugeau în tandem, cu Iggy capabil să imite mișcările lui Gazzy la nivel de milisecunde. Angel era o ceață albicioasă prin verdele și maroniul pădurii. Știam că

Fang îl ținea pe Total și speram că nu-și impunea stilul prea tare.

— Aici se termină tot, l-am auzit pe Ari mârâind, surprinzător de aproape.

Preț de o fracțiune de secundă, am aruncat o otheadă înapoi și-am văzut că se afla la mai puțin de zece metri în urma mea. OK, venise vremea să băgăm ceva gaz. Am tras adânc aer în piept și-am țâșnit înainte, folosindu-mi ceva din noua mea viteză descoperită.

Și, practic, aproape că m-am sinucis, deoarece copacii îmi apăreau în față mai repede decât exersasem eu vreodată. Adună-te, Maximum, mi-am zis înverșunată. Reacționează mai rapid. Poți s-o faci.

Concentrându-mă în forță, m-am ațintit ca un glonț printre și peste trunchiurile groase și tufărișul pipernicit. Toate zgomotele au dispărut când m-am concentrat asupra găsirii unei căi prin pădure. Din când în când, alunecam în lateral, zburând prin intervale imposibil de înguste. De mai multe ori, mi-am lovit vârfurile aripilor de câte ceva și chiar mi-au zburat câteva pene, făcându-mă să mi se taie respirația.

Nu exista nicio șansă ca Ari să țină pasul cu mine, la această viteză, fiind un zburător atât de slab, cu aripi lipite.

Am încetinit, iar timpul a încetinit și el odată cu mine. Sunetul mi-a ajuns din nou la urechi, eram departe de toată lumea. Uf, prea departe, de fapt. M-am răsucit și-am luat-o înapoi.

Am venit prin spatele lui Ari, pe tăcute, în timp ce el stătea cocoțat pe o creangă.

— Nu! Ți-am spus deja... e a mea! striga Ari într-un

microfon. De data asta, nimeni nu mă va opri. Tu ai grijă de ceilalți, eu am s-o gădesc pe Max.

Și-a deconectat stația radio și a scos un binoclu militar. S-a holbat prin el, iar eu de-abia mă abțineam să nu încep să râd. În cele din urmă, s-a întors suficient cât să dea cu ochii de mine, lată de două sute de kilometri, umplându-i câmpul vizual.

— Ah! a țipat surprins, scăpând binoclul.

Atunci am râs.

— Așa, deci ce planuri ai pentru mine, băiețandru-cățelandru?

M-am așteptat să mârâie și să se repeadă la mine, ca de obicei. Însă a rămas pe creanga lui și se uita la mine, pă-rând aproape calm și întreg la minte.

— Planuri, a zis el. Nu vreau să te omor, dar am s-o fac dacă trebuie. Dacă nu cooperezi.

— Să cooperez? Cu mine vorbești acum.

Ari și-a dus mâna la spate și a scos din rucsac un cuțit mare, cu aspect ucigător.

— Am de gând să te întreb, frumos, o singură dată. Ce se întâmplă după aia, depinde numai de tine.

Ce puneai oare la cale?

— Hm, OK. Întreabă, oricum.

— Vii cu mine? Dispărem amândoi. Nu va mai trebui niciodată să avem de-a face cu Jeb și cu halatele albe și toți ceilalți.

— Să dispărem unde?

Știi ce se spune: curiozitatea omoară copilul-pasăre mutant. Dar nu m-am putut abține.

— Am un loc al meu.

— Iar eu aş fi zăvorâtă acolo, cu tine pe post de paznic al meu? Trebuie să-ți spun că asta nu se numără printre primele zece oferte acceptabile.

— Nu ca paznicul tău. Ca prietenul tău.

— Tu și cu mine?

Asta m-a lăsat cu gura căscată, apoi mi-am amintit cum îmi spusese Angel că-l citise pe Ari cum că mă iubea. Într-un mod odios, distorsionat, firește.

— Da. Asta-i singura ta șansă.

— Hmm.

Nu puteam, nici în ruptul capului, să-mi dau seama unde ducea asta prin mintea lui. Doar dacă... pfui.

— Ari, nu pot abandona stolul, am zis fără ocolișuri. Nici pentru tine, nici pentru Jeb, pentru nimeni.

— Îmi pare rău că aud asta, mi-a răspuns Ari nepăsător, apoi s-a repezit cu cuțitul spre mine.

M-am lăsat să basculez pe spate, desprinzându-mă de pe creangă, făcând o răsucire în aer și deschizându-mi aripile când am ieșit orientată pe dreapta sus. Nici măcar nu m-am mai uitat înapoi, decolând din nou prin pădure, rapid, îndreptându-mă iarăși spre zona în care se despărțise stolul. Îmi părea rău pentru Ari. Cel puțin, ar putea să-mi pară rău pentru el dacă nu va renunța să tot încerce să măucidă.

— Max!

Era Fang. Am zbughit-o în sus imediat și-am ieșit dintre coroanele copacilor, pe cerul liber de deasupra. Era acolo, luptându-se cu trei Eliminatori deodată. M-am repezit asupra lor, lovindu-l pe unul chiar acolo unde i se îmbina gâtul cu umerii. A țipat, iar apoi l-am înșfăcat de aripi și i le-am tras pe amândouă pe spate. A urlat de durere și-a pornit să cadă ca un bolovan. Era un mic truc pe care îl prinsesem pe vremea când de-abia învățam să zburăm. Interzisesem să ne facem asta unul altuia.

Eliminatorul pe care-l atacasem s-a prăbușit printre copacii de jos și-a dispărut din vedere.

— Unde-i restul lumii? l-am strigat pe Fang în vreme ce interveneam.

— Au plecat, cu Total, a spus el. Numai noi am rămas,

A făcut un viraj spre dreapta, apoi s-a lăsat să cadă în lateral, aterizând dur pe aripa unui Eliminator. Aveau aripile mai grele decât ale noastre și nici pe departe atât de armonios sudate pe corpul lor. Și acestea s-au strâns, iar el a căzut în picaj. A încercat să se ridice din nou în aer, însă când și-a desfăcut aripile, a lovit copacii. L-am auzit urlând până jos, pe pământ.

— Asta trebuie să fi durut, a zis Fang.

— Ar trebui să plecăm..., am început eu, dar chiar atunci Ari a țâșnit deasupra copacilor și s-a izbit de Fang în plină viteză.

S-a răsucit în aer surprinzător de rapid și-a rămas în zbor pe loc, înfruntându-ne.

— Terminăm acum! a mârâit.

— De acord, a spus Fang, pe un ton dur, ucigător, și s-a repezit la Ari.

Amintindu-mi ce se întâmplase când s-au bătut pe plajă, m-am pregătit să intervin între ei, dar Fang a trecut în viteză, ca un șoim, și-a reușit să-i tragă lui Ari o lovitură în piept atât de tare, încât acesta s-a pus pe tușit. Înainte să fi putut spune „bună lovitură”, Fang i-a dat ocol și l-a plesnit peste gât cu un dos de palmă. Ari a pierdut cam trei metri din altitudine pentru că uitase, o clipă, să dea din aripi, dar apoi fața i-a fost cuprinsă de furie și s-a ridicat din nou. Anvergura aripii sale trebuie să fi fost de trei metri lungime, pentru că era un Eliminator pe deplin dezvoltat. Nu puteam decât să-mi imaginez cât de mult se chinuia doar ca să rămână în aer.

Pang s-a rostogolit într-un cerc strâns, ca într-un balet de șoim, și a zburat în lateral, înainte ca Ari să fi putut reacționa. Pumnul lui s-a izbi de fața lui Ari dintr-o parte și-am văzut cum nasul Eliminatorului începe să sângereze. Presupuneam că și Fang își amintea de incidentul de pe plajă.

Ari a mugit și s-a repezit direct asupra lui Fang, sfâșiind aerul cu ghearele, cu dinții dezgoliți, cu ochii arzând. Avea de partea sa putere, ură și forța unui Eliminator. Însă Fang era rapid și agil, și mai avea și o căruță de resentimente și sete de răzbunare.

Era o confruntare destul de corectă.

Aș fi vrut să sar în luptă și să ajut, dar am simțit că aici era o înfruntare între băieți și că se cuvenea să mă țin deo-partea, să intervin doar dacă Fang începea s-o ia serios pe coajă. Așa că pluteam prin apropiere, cercetând orizontul, nădăjduind că restul stolului era în siguranță, în peștera li-liecilor. În mod uluitor, niciun alt Eliminator nu părea să fie prin împrejurimi, și nici elicopterele nu și-au făcut brusc apariția. Era doar

înfruntarea de bază, mutant-contra-mutant.

Pe care Fang părea s-o câștige. Adică, tocmai datorită resentimentelor și setei de răzbunare. Chiar dacă Ari era, probabil, mai puternic decât el, Fang era atât de rapid și atât de nebun.

Am tresărit când am auzit trosnetul de os rupt al pumnului lui Fang, izbind tâmpla lui Ari. Lovitura i-a azvârlit capul într-o parte, iar Fang, iute ca săgeata, l-a mai pocnit o dată din lateral, nimerindu-l pe Ari în coaste. Am văzut fața lui Ari, schimonosită de o grimasă, și-am sperat că toate acestea se vor termina curând, înainte să primească vreo scatoalcă norocoasă.

Din nou, Fang și-a rotit stânga lui nimicitoare. Ari s-a întors în ultima clipă și-a primit-o drept în bot. Sângele a început să-i curgă din gură.

— Tu..., a început Fang, lovindu-l din dreapta. Să încetezi...

Ari a încercat să dea îndărăt, însă era neîndemânatic cu aripile lui și-a sfârșit-o căzând câțiva metri. Și Fang a căzut, dar cu precizie, și-a plasat un upercut în coastele lui Ari. Am auzit răsuflarea lui Ari pierind cu un uuuuuf.

— ...cu atacurile...

În cele din urmă, Fang s-a dat înapoi, a bătut o dată din aripi, și-a țâșnit ca o săgeată, cu picioarele înainte. Ambele sale picioare au luat un contact dur cu abdomenul lui Ari, iar Ari a icnit din greu.

— ...asupra noastră!

Fang terminase, trimițându-i un upercut în bărbie care, literalmente, l-a expediat pe Ari răsucindu-se înapoi prin aer.

Și-a tot continuat să cadă. Am aruncat o otheadă spre fața lui, răscolită de furie, în timp ce se prăbușea spre vârfurile copacilor, aflate la optsprezece metri mai jos. A încercat să se redreseze, dând disperat din aripi, dar era prea târziu. S-a prăbușit prin vegetație și-am auzit crengi frângându-se, de acolo de sus, unde ne aflam.

De-abia dacă reușise să-l atingă pe Fang.

M-am uitat la Fang. Gâfâia, transpirat, privind căderea lui Ari cu o expresie de satisfacție rece.

— Așa deci... rezolvi câte-o problemă pe-aici, nu? Am zis.

Mi-a aruncat o privire dură.

Hai să-i găsim pe ceilalți.

95

Fang și cu mine am fost foarte vigilenți pe tot drumul spre peștera liliecilor. Nu aveam cum să știm dacă nu ne urmărea cineva cu un telescop sau orice altceva. Dar am abordat o rută complicată, cât mai ascunsă, și-am terminat zburând repede printre lujerii creșcuți peste intrarea cavernei.

— Max! a exclamat Nudge, sărind să mă îmbrățișeze.

În clipa următoare ne îmbrățișam cu toții, iar Total țopăia, scoțând mici lătrături entuziaste.

— Au plecat? a întrebat Gazzy.

— Deocamdată, am zis. Fang l-a luat la șuturi pe Ari.

— Bine i-a făcut! a rostit Iggy, ridicând pumnul.

Fang a bătut palma cu el, încercând să nu se arate prea încântat de sine.

— Are el niște chestii, a șopti Nudge cunoscătoare, dintr-un colț al gurii.

Am râs.

— Bine, fraților, am rostit. O nouă agendă. Uitați de căutarea părinților noștri. Am ajuns într-o fundătură. În afară de asta, nu cred că aș putea suporta să renunț iarăși la vreunul dintre voi. Ce-ați spune să ne mobilizăm ca să salvăm lumea?

— Mda, haideți să plecăm de-aici, a spus Total, privindu-mă lung.

— Dar unde să mergem? a întrebat Nudge.

— M-am tot gândit la asta, am început eu.

— Florida, a propus Angel.

— Poftim? De ce? am iscodit-o.

— Pentru că simt eu că Florida este locul unde-ar trebui să mergem, a explicat Angel, dând din umeri. În plus, știi, acolo-i Disney World.

— Da! Disney World! s-a entuziasmat Gazzy.

— Piscine, soare... parcă mă și văd acolo, a căzut de acord și Total.

M-am uitat spre Fang. A dat din umeri. Și, de fapt, nici nu aveam un alt plan.

Du-te cu curentul, Max. Fii pe val.

După acel grăunte de înțelepciune oferit de Vocea-meadevenită-agent-de-turism, am zis:

— Păi, bine atunci. Să fie Florida. Luați-vă rucsacurile.

Partea a 5-a Reluând salvarea lumii

— Înțeleg. Deci, ai un plan.

Jeb își turnă o ceașcă de cafea.

— Da, zise Ari posac.

Nu era sigur dacă Jeb era furios pe el sau nu. Uneori, Jeb nu părea înfuriat, dar mai apoi se dovedea că era. Lui Ari nu-i plăcea asta.

— Aveai de gând s-o răpești pe Max pentru tine.

— Da.

Jeb luă o gură de cafea.

— Și de ce-ai fi făcut așa ceva?

Ari înălță din umeri.

— Doar voiam s-o am numai pentru mine. M-am săturat să-i tot vânez pe ceilalți. Nu-mi pasă de ei.

Dar îți pasă de Max. Câți ani ai acum?

— Șapte.

Încă un lucru: Jeb nu-și amintea niciodată de ziua lui de naștere.

— Dar sunt mare. Mai mare decât tine.

— Da.

Jeb făcuse ca asta să sune cu totul nesemnificativ.

— Ari, sunt mândru de tine.

— P... poftim?

Jeb se întoarse și-i zâmbi.

— Sunt mândru de tine, fiule. Sunt impresionat că ai pus la punct un plan al tău și că ai ales-o pe Max.

Ari se simți ca și cum soarele i-ar fi luminat și încălzit

umerii. Dar... dacă era o capcană? Se uită prudent spre Jeb.

— Oh, da?

— Da. Nu ai decât șapte ani, dar gândești ca un adult. Este incredibil de interesant. Ca să ți-o spun pe-a dreaptă, vreau să văd unde ajungem cu asta. O să aflăm unde s-a dus stolul, iar când o să aflăm, poți să-ți pui din nou planul în mișcare.

— Planul meu?

— Da, planul tău de a o răpi pe Max. Am să te ajut să pui mâna pe Max. Unde-ai s-o duci?

— Într-un loc.

— Vom stabili detaliile mai târziu. Între timp, odihnește-te, mănâncă ceva. Deja am pus oamenii să monitorizeze stolul.

Ari se întoarse încet și părăsi încăperea. Dacă era adevărat...

Undeva în adâncul său se declanșă o explozie, aproape dureroasă, de bucurie. O să-l ajute tati. A spus că era mân-dru de el. O va captura pe Max numai pentru el. Era ca și cum ar fi venit Crăciunul și ziua lui și chiar și Halloweenul, toate deodată.

97

Ai zburat... nu, cred că n-ai făcut-o niciodată. Dacă n-ai zburat niciodată împreună cu șoimii, nu există niciun mod prin care ai putea înțelege cum este. Poate dacă ai fi înotat cu rechinii sau așa ceva, nu ca la SeaWorld, ci în largul oceanului. Asta s-ar putea apropia de această senzație.

M-am uitat la Nudge. Avea un chip senin, părul buclat

revărsându-i-se pe spate. Tocmai trecusem granița dintre Virginia și Carolina de Nord. Munții Apalași se înălțau sub noi, nu atât de sus și de ascuțiți precum Munții Stâncoși. Erau piscuri mai vechi, iar timpul le-a mai erodat. Vezi? Tot mi-a mai rămas câte ceva din lecțiile de geografie.

Eram la înălțime mare, foarte mare, acolo unde oxigenul este destul de rarefiat. Soarele ardea și strălucea pe spatele și aripile noastre și nu aveam în jurul nostru nimic altceva decât cerul liber, în toate direcțiile. Cel mai grozav însă a fost când am zărit un stol de șoimi, cu aripile largi, și ne-am alăturat lor.

În primul moment, s-au împrăștiat, întrebându-se cine naiba erau acele răpitoare uriașe, urâte, care le căzuseră în spate, dar apoi ne-au dat ocol, prudenți. Acum zburam cu ei, printre ei, menținând o formație răsfirată, noi șase și, probabil, vreo doisprezece dintre ei. Deja-i șoptisem lui Total să fie foarte tăcut, să nu scoată niciun sunet. Se ghemuise în brațele lui Iggy, cu nasul tremurând, iar lăbuțele negre îi tresăreau pe când îi fugărea în gând.

— Este incredibil, a constatat Gasman, înclinându-și o aripă în jos, pentru a se ridica în cercuri deasupra noastră.

I-am zâmbit. Cu numai două ore în urmă ne luam tălpășița din curtea lui Anne, în vreme ce Eliminatorii o zbu-gheau de prin dube, ațintindu-și privirile asupra noastră. Acum eram liberi, respirând aerul pur și rarefiat, înconjurați de creaturi care ne-au arătat ce să căutăm: frumusețea lor sălbatică și mândră, grația lor uluitoare și priceperea la zbor, acceptarea necondiționată a unor ființe atât de diferite de ei. Era o diferență uriașă de la ei la, să zicem, Eliminatori, care ne arătasera doar cum să nu fim niște prădători imbecili și

neîndemânatici. Iar pentru asta le eram recunoscătoare.

— Poate că ar trebui să trăim, pur și simplu, cu ei, a spus Nudge gânditoare.

— Da, a zis Gazzy. Pen' că-ți place să mănânci veverițe șerpi și alte de-astea.

— Pfui. Am uitat de chestia asta, a făcut Nudge.

— Oricum, fraților, nu putem trăi lângă ei, am spus, preluând rolul de șefă cu normă întreagă. Trebuie să mergem mai departe.

— Eu vreau să mergem în Florida. Ai promis, a scârțâit Total, și, cu toate că șoimii ne acceptaseră, prudenți, vocile, glasul lui Total, o altă ființă ciudată, i-a derutat.

Câteva dintre ei au tăiat-o scurt, ciufulindu-ne și câteva pene în treacăt, în timp ce-și schimbau poziția în curenții de aer. Totul era atât de elegant, prin felul în care au făcut-o, încât am încercat și eu.

Am depășit teritoriul de vânătoare al șoimilor, iar ei și-au luat rămas-bun cu niște țipete răgușite. Ne-am desprins unul câte unul, ridicându-ne în viraje largi, simetrice, și ne-am reunit sus.

— E ca și înotul sincron, a spus Gazzy încântat.

— Nu, e ca în zborurile acrobatice, a zis Iggy. La fel ca formațiunea aviației, Thunderbirds. Avem nevoie de niște chestii ca să putem lăsa în urma noastră dâre lungi, de fum colorat.

— Iar asta ne va ajuta pe toți să ne pierdem prin peisaj, nu? am spus, readucându-i la realitate.

— Oh, da, a răspuns Iggy.

— Poate va fi posibil într-o zi, am zis, detestând să-i văd pe

el și Gasman atât de dezamăgiți. Între timp, haideti să facem o grămadă pe verticală! am rostit, orientându-mă pe o poziție ascendentă.

Fang s-a plasat exact sub mine, ținându-se cu prudență în afara razei de acțiune a picioarelor mele, pentru că era la fel de paranoid ca și mine. Iggy se afla sub el, apoi urmau Gazzy, Nudge și, în cele din urmă, Angel, jos de tot, la fel de albă ca și norii deasupra cărora zburam. Eram șase copii-pasăre, grupați, zburând la unison, proiectând peste nori o singură umbră. Absolut minunat.

Desigur, era mult prea multă liniște ca să dureze, nu? Adică, nu exista nicio șansă să mă pot desfăta în liniște mai mult de două secunde, corect?

Nu, bineînțeles că nu.

Astfel s-a întâmplat că Gazzy a țâșnit, brusc, în sus lovindu-se de Iggy, vrând să-l dezechilibreze, în acel fel practicat de noi de un milion de ori. Ar fi fost bine, ba chiar haios, dacă Iggy n-ar fi ținut în brațe un – să zicem – câine mutant, vorbitor. De exemplu.

Dar ținea. Iar când Gazzy s-a izbit de el, Total i-a zburat din brațe. Câinele a scos un lătrat scurt și uimit, iar apoi a căzut ca o bucată de cărbune, drept prin nori și dincolo de câmpul nostru vizual.

Angel s-a întins după Total, în timp ce acesta se prăbușea pe lângă ea, dar degetele ei doar i-au atins blana.

— Total! a strigat ea, iar Total a început să latre și să schelălăie, îndepărtându-se tot mai mult, cu glasul tot mai stins.

— Oh, la naiba, am murmurat, apoi am coborât dincolo de Fang. Dacă nu mă întorc în două minute, să n-o lași pe Angel să-și mai ia vreun animal de companie.

Apoi mi-am strâns aripile la spate și-am intrat în picaj.

— Max! Prinde-l pe Total! a strigat Angel în urma mea, cu o voce panicată.

„Nu, pic drept prin nori doar ca distracție”, mi-am zis.

Știu că oamenii fantazează întotdeauna despre căderea prin nori sau plimbarea pe nori, aterizarea pe nori. Problema este că norii sunt umezi. Umezi și, de obicei, reci. Și nu poți vedea nimic. Așa că nu-i chiar așa de bine cotată căderea asta pe scala distracțiilor pe cât ți-ai putea închipui.

M-am luat după sunetul urletelor lui Total, lăsându-mă să cad spre pământ. Deodată, cețurile s-au limpezit și-am văzut solul, în verde și maro, sub mine. Plus ceva alb...

— Ahhhh! am strigat, căzând dintr-un nor și, practic pe spatele unui planor.

Tălpile mele i-au atins învelișul subțire înainte să-mi trag genunchii sus și să-mi înclin puternic aripile. Am zgâriat ușor aripa dreaptă a aparatului de zbor, înainte să fi putut degaja destul într-o parte, apoi mi-am mișcat aripile cu putere, înălțându-mă câțiva metri și ieșindu-i din cale.

Planoarele nu scot, practic, niciun sunet. Asta a fost lecția pentru astăzi. De la apropierea asta puteam auzi șuieratul vântului care se lovea de planorul neted și suplu, însă nu existase niciun sunet care să mă fi prevenit. A fost cât pe ce.

Dacă aş fi căzut în fața lui...

Nu-l mai puteam auzi pe Total. Fir-ar! Ochii mei scotoceau văzduhul de sub mine. Mi-am strâns din nou aripile și m-am îndreptat din nou în jos, țâșnind ca o rachetă, în loc să mă las într-o simplă cădere liberă. Am băgat iar viteza mea supranaturală și m-am repezit mugind spre sol, când, deodată, Total mi s-a arătat din nou, tot mai aproape, rapid.

Încă mai urla jalnic. Nu mai aveam timp să încetinesc, așa că am zbughit-o spre el, l-am prins în brațe, apoi am ieșit din picajul abrupt, la vreo șaizeci de metri distanță de versantul muntos. Ridicându-mi fața către soare, m-am înălțat tot mai sus, simțindu-mi aripile ca de oțel, precum niște rachete. Am privit în față, ca să mă asigur că nu era nimic deasupra mea, și, în cele din urmă, m-am uitat la Total.

Plângea. Lacrimi mari lăsau urme ude prin blana lui neagră.

— M-ai salvat, hohotea el. Eu nu pot să zbor. Cădeam. Dar m-ai prins.

— Da, nu te-aș fi lăsat să cazi, i-am spus și l-am scărpinat în dosul urechilor.

Încă plângând, mi-a lins, recunoscător, obrazul. Mi-am încleștat dinții.

Restul stolului zbura mai sus, în cercuri. Fang o făcuse pe Angel să stea cu el. Acum ea se uita în jos, nerăbdătoare, și imediat ce m-a văzut venind, s-a grăbit să-mi iasă în întâmpinare.

— L-ai prins! a țipat fericită. L-ai salvat!

Total se foia încântat în brațele mele, și i-am dat drumul în îmbrățișarea lui Angel. Cântărea aproape jumătate din greutatea ei, așa că nu-l putea ține multă vreme, dar acum

plângeau amândoi, îmbrățișați. Grozav. Las' s-o lingă. Mi-am frecat obrazul de umărul bluzei.

Angel plângea de-a binelea, mi-am dat seama. Aproape că nu plângea niciodată, niciunul dintre noi nu-i dădea drumul la plâns cu una, cu două, iar Angel era nefiresc de dură pentru o fetiță de șase ani. Faptul că plângea acum, pentru că aproape-l pierduse pe Total, mi-a dezvăluit că era foarte atașată de el. Ceea ce nu era bine deloc. Adică, îmi plăcea de Total, dar tot nu știam prea multe despre el. Nu eram sută la sută sigură că ne puteam încrede în el.

Sau în mine, de fapt. Din cauza cipului.

— Oh, Total, plângea Angel, iar lacrimile-i udau capul câinelui. Mi-a fost așa de frică!

— Ție ți-a fost frică? a întrebat Total, îngropându-se și mai adânc în brațele ei. Am crezut că mă fac praf!

— OK, mai bine-l iau eu, a zis Fang, întinzându-și mâinile spre câine.

Total s-a strecurat prudent în brațele lui și s-a tolănit confortabil în îndoitura cotului lui Fang.

— Îmi trebuie aripi, a spus Total smiorcăindu-se. Am nevoie de propriile mele aripi. Atunci nu s-ar mai întâmpla chestii din astea.

Da, asta îmi mai trebuia. Un câine mutant zburător.

În sfârșit, în sfârșit. Ari trecu de ușile de la Best-Mart simțindu-se uriaș și puternic. Tati îl va lăsa să pună mâna pe Max.

Va numai a lui. Tati n-avea decât să-i ia pe ceilalți. Ari va avea șansa de-a o face pe Max ca și el. Își aminti cum se luptaseră în tunelul de canalizare, la New York. Asta a fost chiar rău. Max se comportase ca și cum l-ar fi urât. Dar acum ar putea fi prieteni. Curând. Cât de curând.

Best-Mart era aglomerat – Atlanta era un oraș mare. Ari și doi dintre membrii trupei de Eliminatori se cuibăriseră într-un hotel ieftin, de lângă autostradă, așteptând lăsarea serii. Între timp, Ari se decisese să sărbătorească.

Acum se uita prin magazin. Era imens. Prea luminos și prea zgomotos. Cald și plin de oameni peste tot. Își dorea să fi putut lansa o bombă asupra acestui loc, apoi să-l privească arzând ca un foc de tabără. O putea face, dar nu s-ar fi ales cu altceva decât că ar fi dat de necazuri. Din nou. Și să primească morala cu „nu atrage atenția asupra ta”. Iarăși. Ari ar fi vrut să strige, „Alooo, am aripi\ Mă pot preschimba într-un lup! Amestecul prin mulțime iese din discuție!”

Oricum, acest loc era plin de lucruri drăguțe. Ari merita să aibă și el ceva cu adevărat cool. Se afla în secția de îmbrăcăminte. Plic-ti-si-tor.

La sectorul auto, care părușe interesant, era, de fapt, la fel de plic-ti-si-tor pentru că singura marfă de-acolo însemna ulei și soluție pentru curățarea parbrizului.

Oh, ce vulgar, secția de lenjerie intimă. Era o femeie chiar acolo, ținând în mână un sutien! În văzul lumii! Oh, Doamne! Se țicnise? Ari se întoarse și continuă să meargă repede.

În cele din urmă, iată-l aici, la capătul magazinului Electronice. Inima lui Ari își accelerează pulsul, în vreme ce privirile îi fulgerară peste șirurile de televizoare, cu toate

fixate pe același post. Erau aproximativ treizeci. Cu totul uluitor. Ari ar fi putut sta acolo toată ziua și să se uite la ele. Dar asta nu era totul. Aveau sisteme audio puternice, telefoane cool, Walkmanuri, playere MP3. Ar fi fost grozav să poată asculta, tot timpul, muzică plăcută.

Apoi l-a văzut. Un ecran uriaș de Game Boy. Erau opt bucăți, în culori diferite, cablate la raft. În apropierea lor se afla un televizor, iar acesta afișa secvențe video din toate consolele Game Boy, cum ar fi tot felul de aventuri. Cel albastru era pe surfing, iar cel roșu părea că vrea să iasă din televizor, în timp ce pe cel argintiu se derula un tatuaj. Era lucrul cel mai deosebit pe care-l văzuse Ari vreodată. Rămase acolo, pe loc, multă vreme, ca hipnotizat.

— Ăăă, domnule?

Ari se întoarse și dădu cu ochii de un vânzător în vestă roșie.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule? Copilașii ăștia chiar sunt o minune. Nici nu-i pot ține pe rafturi. V-ar interesa să încercați unul?

— Da.

Vânzătorul clipi la auzul vocii hodorogite, asprită de atâtea transformări, a lui Ari. Dar își recăpătă prezența de spirit și încropi un zâmbet.

— Desigur.

Scoase din buzunar un set de chei zornăitoare.

— Acum, ce culoare v-ar interesa, sir? Toate au avantajele lor.

— Cel roșu.

Era cel care încerca să iasă din televizor.

— Și mie-mi place acesta.

Vânzătorul deconectă consola Game Boy din cablul său și i-o întinse lui Ari.

— Veți vedea că dispune de toate opțiunile avansate, inclusiv... hei, un moment, domnule!

Ari o luase deja pe culoar, îndreptându-se spre ieșire.

— Domnule... stați! Nu puteți să scoateți articolul din magazin! Dacă vreți unul trebuie să vi-l comand!

Vocea-i răsuna ca bâzâitul unui țânțar care se învârtea în jurul capului său. Ari deschise consola Game Boy și apăsă tasta de pornire. Ecranul clipi și se umplu de culori. Zâmbi.

Vânătorul îl ajunse din urmă și-l apucă de braț. Ari se descotorosi cu ușurință de el. Căută prin meniul consolei și alese un joc. Un alt bărbat, mai masiv, apăru în fața lui, cu brațele încrucișate.

— N-o să reușești să..., începu el, însă Ari își scoase brusc pumnul și-l lovi fără măcar să-l învrednicească cu vreo privire. Bărbatului i se tăie respirația cu un uuujff și se îndoi din șale.

Ari păși drept prin ușile de la ieșire. Se porniră alarmele. O voce subțire anunță:

— Ați declanșat sistemul nostru de securitate...

Asta era tot ce mai auzi Ari, pentru că ajunsese afară, în parcare. Degetele începură să butoneze. Era o zi grozavă. O melodie preferată de el îi răsuna în minte, și începu să îngâne în barbă despre „un copilandru care a refuzat să-i respecte pe adulți”.

Ari pusese mâna pe Game Boy-ul său. Era incredibil. Și-l luase numai pentru el. N-avea nevoie el să-i dea cineva

lucruri de pomană.

Deveni vag conștient de agitația din spatele lui. Întor-cându-se, văzu un polițist, care lucra ca paznic în orele libere, ținând o bâta, și patru angajați ai magazinului, cu veste aproape la fel de roșii ca fețele lor. Ari oftă. Întotdeauna se găseau să complice lucrurile. Ei bine, el le putea simplifica, și încă repede.

Răsucindu-se pe loc, intră într-o transformare completă. Ca întotdeauna, era cam neplăcut, ca și cum ar fi fost tras în toate direcțiile, până când îi pocneau încheieturile. Falca i se alungi, ochii i se îngălbeniră, canini lungi și ascuțiți îi izbucniră din gingii. Își ridică în sus labele păroase, terminate cu gheare, una ținând, nesigură, o consolă roșie, Game Boy.

— Grrrrrr!

Exersase această secvență în fața oglinzii, ghearele ridicate, mârâiturile, expresia furioasă, mugetele. Cu toate compuneau o imagine înspăimântătoare și grotescă, iar acum avea efectul dorit: toată lumea se oprise ca trăsniță. Oamenii icneau de frică. Ari rânji, știind cât de oribil arăta când scotea rânjetul. Arăta ca un coșmar, precum cel mai cumplit coșmar al oricui.

— Grrrrrr! urlă el din nou, ridicându-și ghearele și mai sus.

Asta le-a venit de hac. Angajații se risipiră, iar polițaiul-paznic își duse mâna la piept și păli.

Ari râse și o zbughi din parcare, așteptând până când nu mai era vizibil pentru a-și desfășura aripile grele și nesigure, să-și ia zborul.

Îi plăcea la nebunie consola sa, Game Boy.

În seara aceea, am dormit în General Coffee State Park, nu departe de Douglas, Georgia. Fang și cu mine am cercetat zona vreo câteva minute și-am găsit o adâncitură excavată pe suprafața unei stânci de calcar.

— Nu-i atât de grozavă ca o peșteră, dar e ceva decent a remarcat Fang.

Am examinat-o și-am dat din cap.

— Asta ne va feri de vânt, și, probabil, n-o să plouă. Arată destul de curată.

M-am întors spre ceilalți, dar Fang și-a lăsat brațul pe mâna mea.

— Ești bine? a întrebat. Ce s-a întâmplat acolo, la Anne?

Și atunci, dintr-odată, toate întâmplările petrecute în ziua aceea au năvălit parcă asupra mea. Am fost blocat! Într-o școală plină de... dușmani, profesori, Pruitt. Crezând că Sam era un Eliminator. Plecarea de la casa lui Anne, știind că era responsabilă de mare parte de situația noastră.

Brusc, m-am simțit obosită.

— A semănat destul de mult cu o reglare de conturi.

Ceea ce era tristul adevăr.

— Ce-i în Florida? a întrebat Fang. De ce vrea Angel să meargă acolo?

— Nu știu. Poate fiindcă acolo-i Disney World.

M-am uitat la el.

— Crezi că ar fi și altceva?

S-a încruntat și a clătinat din cap. Am observat că părul îi crescuse iarăși, ițindu-se din frizura lui haioasă din New York.

Asta părea că se petrecuse cu un car de ani înainte.

— Nu știi ce să cred, a zis. M-am cam săturat să tot trebuiască să mă gândesc la astea, știi?

— Știu cât se poate de bine, am răspuns, frecându-mi tâmplele. Găsirea părinților noștri, dibuirea întregii țărășenii cu halatele albe. Eu, salvând lumea, și-așa mai departe. M-am săturat de toate.

Pentru o clipă, Fang privi în altă parte.

— Sunt gata să uit de toate chestiile astea. Uite ce i s-a întâmplat lui Iggy. Nici nu vreau să știu nimic în acest moment. Nu doresc decât să mă opresc din fuga asta. De asemenea, îmi lipsește și locul unde-aș putea să mai introduc câte ceva în vechiul meu blog. Chiar că mi-e dor.

— Hai să ne gândim la asta, să ne gândim la cum am putea să procedăm. În Florida ne-am afla într-un loc potrivit s-o luăm peste ocean, să găsim pe undeva o insulă pustie. Am putea face unele investigații.

Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai mult mi se părea o idee grozavă. Am fi în siguranță. Ne puteam odihni. Ne puteam relaxa pe vreo plajă și mânca nuci de cocos, iar Angel i-ar fi putut convinge pe pești să se sinucidă pentru cina noastră. Ar fi ca în paradis.

Iar faptul că mă gândeam la această idee ca la o posibilitate, nu făcea decât să arate cât de jalnic de disperată eram. Și cât de ruptă de realitate.

— Haide, încă o dată, s-a lingușit Iggy.

— Nu, a zis Gasman.

— Încă o dată.

— Nu. Nu-i distractiv deloc. Tu câștigi întotdeauna, ca acum.

Fang și cu mine ne-am uitat unul la celălalt și ne-am dat ochii peste cap. Cei doi au ținut-o așa întreaga dimineață. Cred că Iggy se simte iar bine, am șoptit în colțul gurii.

Fang a dat din cap. Dintre noi toți, Iggy s-a confruntat cu cea mai mare dezamăgire din ultima vreme. Îi găsisem părinții: erau cei adevărați. Și s-a dovedit că erau niște trădători josnici. Toate speranțele lui Iggy și visele lui despre ziua în care și-ar găsi părinții, că acestora nu le-ar păsa că era orb și un specimen de recombinant, toate se adevăriseră. Pentru ca apoi să fie spulberate toate.

Era mult mai rău decât pentru noi, ceilalți, care nu ajunseserăm atât de departe.

Iggy rămăsese tăcut și resemnat de când se întorsese printre noi, însă acum își revenise suficient de mult cât să-i mănânce zilele lui Gazzy, așa că mi-am dat seama că se îndrepta spre reluarea vieții normale. I-am schimbat lui Total poziția în brațele mele și mi-am arcuit umerii.

— Cât mai avem până ajungem în Florida? a întrebat Nudge. Chiar o să mergem la Disney World? Crezi că o să vedem pe cineva celebru? Eu vreau să merg la Casa din Copac a Familiei Elvețiene. Vreau să-i văd pe Frumoasa și Bestia și să le iau autografe. Vreau să văd Arborele Vieții

Am ridicat o mână.

— OK, stai calmă. Sper că vom putea ajunge la Disney

World, dar mai întâi trebuie să mergem în recunoaștere, să verificăm totul. Tocmai am trecut frontiera dintre Georgia și Florida, așa că...

— Oceanul! a exclamat Gazzy arătând cu degetul.

Departe, înspre est, puteam vedea o întindere de apă albastră-cenușie, care părea nesfârșită.

— N-am putea merge la plajă? Te rog! Doar un minut?

M-am gândit la asta. Am petrecut clipe într-adevăr foarte frumoase, dar și foarte nasoale, pe tot felul de plaje.

— E aproape iarnă, m-am împotrivit.

— Dar apa nu-i rece, a zis Iggy.

M-am uitat la Fang. A ridicat foarte nevinovat din umeri: era decizia mea.

Max, trebuie să rămâi concentrată.

Vocea mea. Sunt... cumva, concentrată, m-am gândit bătând în retragere. Practic, o puteam auzi pe Voce cum ofta.

Dacă vreți să mergeți în Florida, duceți-vă, a continuat Vocea. Găsiți-vă un scop și urmați-l până la capăt. Când salvezi lumea, nu prea poți lua pauze de publicitate.

Asta m-a convins.

— Hei, fraților, vreți la plajă? am strigat.

— Da! a răspuns Gazzy, ridicând un pumn în aer.

— Da, da! a făcut Angel încântată.

— Eu sunt pentru, a zis și Total din brațele lui Fang.

Nudge și Iggy au izbucnit în urale.

— Atunci, plajă să fie, am spus, virând într-un grațios arc de cerc, luând-o spre est.

Max, te porți ca un copil, a spus Vocea. Ești mai presus decât revolta împotriva sorții tale, doar de dragul rebeliunii.

Ai o întâlnire cu destinul. Să nu întârzii.

Mi-am dat la o parte, de pe ochi, niște fire de păr. Țsta-i vreun citat dintr-un film? Sau e vorba de o întâlnire adevărată? Nu-mi amintesc să mi-o fi cerut destinul. Nu i-am dat niciodată destinului numărul meu de telefon.

Vocea nu dezvăluia niciodată vreo emoție, așa că s-ar putea să-mi fi imaginat pauza încordată care a urmat. Max, mai devreme sau mai târziu, va trebui să iei toate astea în serios. Dacă ar fi fost vorba doar de viața ta, nimănui nu i-ar fi păsat ce crezi tu. Dar aici e vorba de salvarea vieții tuturor.

Dintr-un anumit motiv, asta m-a enervat. Mi s-a încleștat maxilarul. Taci! M-am săturat de tine! M-am săturat de așa-zisul destin! Mă comport ca un copil pentru că sunt un copil! Doar lasă-mă naibii în pace!

Am simțit cum mi se adunau lacrimile în ochi, care mă usturau din cauza vântului. Nu mai puteam suporta. Avusesem o zi decentă, o raritate, iar acum Vocea mi-o stricase, aruncându-mi pe umeri, iarăși, întreaga lume.

— Yo!

M-am uitat și l-am văzut pe Fang privind-mă.

— Ești bine? Iar migrena aceea?

Am dat din cap și mi-am șters ochii, simțindu-mă de parcă eram pe cale să fac explozie.

— Da, am zis. O migrenă imensă, insuportabilă!

Practic, am țipat ultimele cuvinte rostite, și cinci capete s-au întors spre mine. Trebuia s-o șterg de-acolo și, mulțumită vitezei mele supersonice, am și făcut-o într-o clipită.

— Ne vedem la plajă, i-am murmurat lui Fang, apoi mi-am strâns umerii și-am băgat viteză.

În câteva secunde, am trecut de stol, curentul de aer făcându-mi ochii și mai lăcrimoși. Era ciudat însă că, gonind atât de tare, aproape că-mi doream să-mi întind brațele înainte, ca Superman, de parcă asta ar fi tăiat aerul în fața mea sau așa ceva.

La naiba, nimeni nu mă putea vedea. Mi-am întins brațele în față, simțindu-mă ca o săgeată, o lance, străbătând cerul.

Am ajuns la plajă în patru minute. Am frânat și-am încetinit, dar nu suficient, terminând prin a alerga mult prea repede prin nisip și apoi căzând în bot. Ardeam toată și mi-am scos bluza de pe mine.

Dispuneam de vreo douăzeci de minute până la venirea celorlalți. M-am plimbat în lungul plajei, ținându-mi aripile deschise ca să se răcorească. Mă simțeam disperată și speriată, furioasă.

Nici măcar nu știu cum să salvez lumea, am spus cu glas tare, detestându-mă pentru cât de jalnic suna asta.

Existând, mi-a spus Vocea. Fiind puternică. Prin anii trăiți.

— Taci naibii! am strigat, lovind atât de tare o bucată de lemn aruncată de valuri, încât a dispărut rapid de dinaintea ochilor mei.

Mă săturasem, mă săturasem de tot. Gata. Am alergat la marginea apei și m-am uitat în jos, spre nisip. În câteva clipe am găsit ce căutam, o bucată de scoică spartă, ascuțită într-o parte.

Era vremea să mă descotorosesc de cip. Vocea de acolo venea, eram sigură de asta. Fără cip, nu mai era nicio Voce în mintea mea, de care să nu pot scăpa. Am strâns tare din buze și-am început să hăcui prin antebraț, acolo unde vă-zusem cipul pe radiografie, acum trei sute de ani, în cabi-netul doamnei doctor Martinez.

Prima tăietură a sângerat și m-a durut surprinzător de tare. Mi-am încleștat dinții și mai tare și-am continuat cu tăiatul. Sângele mi se scurgea pe braț în jos. Va trebui să tai prin tendoane și mușchi și vene ca să ajung la cip. Doamna doctor Martinez spusese că, dacă încercam să-l scot, puteam să-mi pierd abilitatea de a mă folosi de braț.

Destul de rău.

Am auzit pași derapând, alergând în spatele meu, apoi Fang a dat, gâfâind, peste mine.

— Ce naiba faci? a strigat și m-a apucat de încheietură, smucindu-mi mâna ca să mă facă să arunc bucata de scoică. Ești nebună?

L-am privit lung, apoi am văzut și restul stolului apropiindu-se încet. Mi-am dat seama ce vedeau: pe mine, îngenuncheată pe nisipul înroșit de sânge. Eram dincolo de faza când mă mai puteam simți stânjenită.

— Vreau să scap de cip, am anunțat cu glas întretăiat.

M-am uitat în jos, simțindu-mă de parcă aveam o mie de ani. Cu doar o săptămână în urmă, fusesem o fată de paisprezece ani, la prima ei întâlnire, trăind primul ei sărut. Acum eram iarăși eu, o ciudățenie mutantă, fugind de soarta care se strângea în jurul meu ca un laț.

— Uită-te cum te-ai tăiat! a răbufnit Fang. Ai să sângerezi

până la moarte, idioato!

Mi-a lăsat mâna jos și și-a scos rucsacul. În clipa următoare, pulveriza antiseptic peste rana mea, făcându-mă să mă chircesc de durere.

Nudge s-a lăsat în jos, pe nisip, lângă mine.

— Max, a spus ea, cu ochii măriți, ce făceai aici?

Părea înspăimântată, șocată.

— Am vrut să-mi scot cipul, i-am zis șoptit.

— Ei bine, uită de el acum! a spus Fang furios, începând să-mi bandajeze brațul. Cipul rămâne acolo! Nu scapi de el așa de ușor. Tu ai să mori când murim și noi!

Mi-am ridicat privirile spre el, la fața lui palidă de furie, la maxilarul încleștat. Îl speriasem. Îi speriasem pe toți. Se presupunea că eu sunt soluția, nu problema. Nu era de așteptat ca eu să înrăutățesc lucrurile.

— Îmi pare rău, de-abia am reușit să îngaim, iar apoi – mi s-a întâmplat asta – am izbucnit în lacrimi.

103

Puteam număra pe degetele de la o singură mână de câte ori m-au văzut copiii ăștia plângând. Învățasem să-mi reprim simțămintele pentru că aveau nevoie de mine puternică. Invincibila Max. Salvând lumea sau câte un copil-pasăre. În primii șase de ani de viață ai lui Angel, nu cred că m-a văzut plângând vreodată. Dar în ultimele câteva luni? Eram pe cale să încep să număr pe degete.

Nici măcar nu mai aveam forța de a o lua la goană și a mă

ascunde. Doar am îngenuncheat în nisip, cu palmele pe față. Rana mă durea ca naiba.

Apoi, niște brațe puternice m-au cuprins, o mână ușoară mă împingea într-un umăr puternic, tare ca piatra. Fang. Mi-am strâns aripile, sprijinindu-mă de el, și m-am smiorcăit. Imediat, am simțit și alte mâini sfioase cum mă atingeau pe spate, mângâindu-mi părul. Cineva a zis:

— Șșș, șșș.

Nudge.

— E-n ordine, Max, a zis Iggy, părând tulburat. Totul e în ordine.

Nimic din lumea noastră nu era OK. Cu excepția faptului că ne aveam unul pe celălalt. Am dat din cap, lipită de umărul lui Fang.

Nu știu cât a durat această scenă mișcătoare, dar, în cele din urmă, am secat de tot. Cămașa lui Fang era leoarcă.

Mă simțeam atât de stânjenită. Eu eram liderul și iată-mă cum mă smiorcăiam ca un copilaș. Cum să-i mai comand, dacă eram atât de vulnerabilă? Mi-am tras nasul și m-am așezat, știind că arătam ca după un accident de tren. Fang mi-a dat drumul, fără să spună nimic. Mi-am ridicat privirile încet, întorcându-mi capul pe îndelete, să pot vedea întregul stol. Eram mult prea jenată ca să mă pot uita la Fang.

— Îmi pare rău, fraților.

Glasu-mi răsuna răgușit.

Total a venit și și-a pus capul pe piciorul meu, ochii lui negri privindu-mă înțelegători.

Gasman părea înspăimântat.

— Nu trebuia să mergem la plajă, Max.

Am scos un soi de chicotit și m-am întins să-i ciufulesc părul.

— Nu despre asta a fost vorba, Gazzy. Au fost altele care m-au dat peste cap.

— Cum ar fi? a întrebat Iggy.

Am oftat greoi și mi-am șters ochii.

— Niște chestii. Vocea din capul meu. Toată lumea care ne vânează. Școala. Anne. Ari. Jeb. Cu toții îmi spun că ar trebui să salvez lumea, dar cum și de ce, n-am habar.

Angel a întins mâna și m-a bătut ușurel pe genunchi.

— După ce, știi tu, totul sare în aer și majoritatea oamenilor dispar, vom fi mai puternici și capabili să zburăm, așa că vom putea părăsi regiunile distruse și să găsim un teritoriu drăguț și care să nu fie distrus sau contana... con-tanamat...

— Contaminat? se oferi Iggy, iar Angel dădu din cap.

— Da, asta. Și-atunci noi am putea continua să trăim, chiar dacă ar mai rămâne foarte puțini oameni.

104

După această mică bombă, s-a lăsat tăcerea. Mă holbam la Angel.

— Hm... unde ai auzit tu asta, scumpo? am întrebat.

Angel s-a lăsat pe vine și și-a trecut degetele prin nisipul umed.

— La Școală. Nu ar fi trebuit să aud asta, dar la asta se gândeau.

Părea foarte nonșalantă și începu să sape un șanț de apărare

pentru un castel de nisip.

— Cine are de gând să arunce lumea în aer? a întrebat Gasman indignat.

Angel a ridicat din umeri.

O mulțime de oameni pot asta... au bombe mari. Diferite țări și alții. Dar oamenii de la Școală se tot gândeau că va fi o companie, o companie comercială. Ei cred că va distruge lumea, mare parte din ea. Poate că dintr-o greșeală.

Ei bine, acesta era un curs interesant al evenimentelor.

— Și ce companie-i asta? am întrebat.

Angel privi în depărtare, încruntată.

— Nu-mi amintesc, a spus. Parcă era un nume de căprioară sau ceva asemănător. O gazelă. Pot să mă duc să înot?

— Îhî, desigur, am zis încet.

Fericită, scoțându-și costumul de baie din rucsac, Angel s-a luat la întrecere cu Total gonind spre apă. În câteva se-cunde, Total a venit înapoi alergând, scuturându-și blana.

— Apa-i înghețată, a zis.

Și-a ridicat nasul, a adușmeșat prin aer, apoi s-a înde-părtat să cerceteze niște bolovani.

Gazzy, după ce i-am făcut din cap un semn aprobator, a luat-o și el la goană spre apă, aruncându-și hainele din mers. Nudge și cu Iggy s-au dus să se așeze pe o stâncă mare. Și-au căutat prin rucsacuri, scoțând de acolo niște batoane proteice.

— Așadar, hmm? i-am spus lui Fang, după ce toți ceilalți s-au înde-părtat.

A clătinat din cap, băgând bandajele rămase înapoi în rucsac.

— Mda. Surpriză.

— De cât timp rumega chestia asta? De ce n-a ieșit la suprafață mai înainte?

— Pentru că are șase ani și-i mult mai preocupată de ursulețul ei de pluș și de câinele ei? Nu știu. În plus, nici măcar nu avem cum să știm dacă a înțeles bine ce-a auzit. Există șansa să fi priceput totul greșit.

Am căzut o clipă pe gânduri.

— Chiar dacă unele aspecte ale problemei sunt aiurea, nu văd cum ar fi putut interpreta greșit întregul concept al distrugerii lumii. Și faptul că suntem programați să rezistăm unei catastrofe. Se potrivește cu tot ce-mi spunea Jeb.

Fang scoase un oftat.

— Și-acum ce urmează?

— Nu știu. Trebuie să mă gândesc.

Am rămas tăcuți o vreme. Brațul îmi pulsa.

— Și-atunci ce-a fost asta? a zis Fang în cele din urmă.

Nu mă puteam preface că nu știu despre ce vorbea.

— Sunt doar... foarte obosită. Vocea se rățoia la mine despre destinul meu și despre cum trebuia să mă pregătesc să salvez lumea. Uneori, mi se pare mult prea mult.

N-aș fi recunoscut asta niciodată față de ceilalți. Desigur, le-aș fi putut spune că unele lucruri începeau să mă obosească, dar să-i las să înțeleagă că nu eram sigură că mă pot descurca? Nici vorbă.

— Am tot mers pe adrenalină, fără niciun plan de urmat. Zilnic nu fac nimic altceva decât să țin stolul în siguranță, să rămânem împreună. Dar acum, toate au fost aruncate pe umerii mei, toate aceste bucăți și piese, care se potrivesc cu imaginea de ansamblu, și este mult prea mult.

— Piese ca Ari și Jeb, Anne și Vocea?

— Da. Totul. Tot ce ni s-a întâmplat de când am plecat de acasă. Nu știu ce să fac, așa că este al naibii de greu să mă prefac că aș ști.

— Las-o baltă, a spus Fang. Hai să găsim o insulă. Să dispărem din scenă.

— Asta sună foarte bine, am rostit încet. Dar trebuie să-i luăm la bord și pe ceilalți. Sunt destul de convinsă că ăia mici încă mai vor să-și găsească părinții. Iar acum vreau să aflu ce-i cu compania asta despre care a auzit Angel. Ce-ar fi dacă... tu ai studia posibilitatea găsirii unei insule, iar eu m-aș concentra asupra celorlalte chestiuni?

Asta era cea mai concretă ocazie avută de mine în care m-am oferit să împart cu cineva rolul meu de lider. De fapt, nu mă simțeam deloc aiurea.

— Da, cool, a zis Fang.

I-am privit preț de câteva minute pe Angel și Gasman cum se jucau în apa mică. Eram uimită că nu li se făcuse frig, dar părea totul în ordine. Iggy și Nudge se plimbau pe plajă. Nudge băga scoici de diferite forme în mâinile lui Iggy, ca să le poată simți. Aș fi vrut ca timpul să încremenească aici, chiar aici, acum, pe vecie.

Mai era ceva ce simțeam că trebuie să spun.

— Îmi pare rău pentru scena de dinainte.

Fang mi-a aruncat o privire piezișă, cu ochii lui întunecați și indescifrabili, ca întotdeauna. S-a uitat din nou spre apă. Nu mă așteptam la o altă reacție în afară de asta. Niciodată Fang nu...

— Aproape că mi-ai provocat un atac de cord, a spus el

încet. Când te-am văzut, cu tot sângele...

Aruncă o pietricică de-a lungul plajei, cât putea el de tare.

— Îmi pare rău.

— Să nu mai faci așa ceva, a zis.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Nu mai fac.

Ceva s-a schimbat chiar atunci, însă nu știam ce anume.

— Hei! a țipat Angel, stând în apă până la genunchi. Pot să vorbesc cu peștii.

Nu asta era.

105

— Ce poți să faci? am strigat, ridicându-mă și îndreptându-mă spre apă.

— Pot să vorbesc cu peștii! a strigat Angel fericită, în timp ce apa i se scurgea de-a lungul trupului lung, slăbănog.

— Cheamă vreunul aici, pentru cină, a spus Fang venind lângă noi.

Gasman scutură din cap ca un câine ud.

— Nu poți, a zis el.

— Am să dovedesc!

Angel s-a scufundat din nou. în tot acest timp, Nudge și Iggy se apropiară.

— Acum vorbește cu peștii? a întrebat Iggy.

Apoi, pur și simplu, un rechin de vreo doi metri a ieșit la suprafață, la o distanță de câțiva metri de Gazzy. Niciunul dintre noi n-a scos vreun sunet – așa eram noi programați, să

nu strigăm în momentele de tensiune. Sunt sigură că, în mintea noastră, urlam cu toții. Am sărit în apă și l-am apucat pe Gazzy de braț și l-am azvârlit spre țărni. Era încremenit de frică și atârna ca un bolovan. Mă tot așteptam să simt smucitura dură a rechinelui zburându-mi piciorul.

Angel a răsărit din nou la suprafața apei, care-i venea până la piept. I-am făcut semn să dispară. A râs.

— E prietenul meu! a strigat ea. Ne salută!

Rechinul ne dăduse târcoale, iar acum se îndrepta direct spre ea. Mi s-a pus inima-n gât. Ce-ar fi dacă ea doar credea că poate vorbi cu peștii?

— Haide, poate că ar trebui să faci un semn, i-a spus Angel rechinului, pe când mă pregăteam să țâșnesc în zbor deasupra apei și s-o ridic de-acolo.

Sub ochii noștri, rechinul s-a întors, literalmente, într-o parte, a ieșit puțin din apă și-a dat ușor din aripioara sa dorsală.

— Sfinte Sis..., a început Gasman.

Dar am strigat la el:

— Gazzy!

— Vă rog, poate cineva să-mi spună și mie ce se întâmplă? a întrebat Iggy.

— Angel tocmai l-a făcut pe un rechin să dea din aripioară spre noi, l-a lămurit Nudge dintr-o răsufare.

— Hm... pot...?

Apoi, în apa mică de lângă Angel au mai apărut încă trei rechini. Împreună, cei patru rechini s-au răsucit într-o parte și ne-au făcut semn cu aripioarele lor.

Angel râdea.

— Nu-i așa că-i grozav?

Total a alergat lângă mine, răscolind nisipul cu piciorușele.

— Este uimitor! Spune-le să mai facă o dată!

Mi s-au muiat genunchii. Trebuia să mă așez.

— Asta a fost grozav, scumpo, am zis, încercând să par calmă. Acum, te rog spune-le rechinilor să plece, bine?

Angel a dat din umeri și-a discutat din nou cu rechinii, încet, cu toții s-au întors și s-au îndreptat spre larg.

— A fost uluitor, a exclamat Total, în vreme ce Angel pleoscăia prin apă îndreptându-se spre mal.

Îi linse piciorul, apoi scuipă.

— Pfui! Sare.

— Așa, deci, Angel vorbește cu peștii, da? a zis Iggy cu prudență. Și cum ar putea fi asta de folos?

106

Trebuia să ne punem în mișcare. În curând se va lăsa întunericul, iar nouă ne trebuia un adăpost. Majoritatea copiilor de vârsta mea ar fi preocupați de următorul extemporal la matematică sau că părinții le întrerupseseră conversațiile telefonice. Eu mă frământam mai mult pentru un adăpost, mâncare, apă. Micile bucurii ale vieții.

Acum ne aflam deasupra nordului Floridei. Pe întreaga lungime a coastei vedeam milioane de luminițe clipind în case și magazine și mașinile deplasându-se în șuvoaie, precum celulele sanguine în vene. Asta dacă celulele sanguine ar avea, știi tu, niște faruri mici.

Însă sub noi se întindea o zonă uriașă, neluminată. În general, bezna era egală cu absența oamenilor. M-am uitat spre Fang, iar el a dat din cap. Am început să coborâm.

După câteva minute de recunoaștere, am aflat că aceasta era Rezervația Națională Ocala. Părea un loc potrivit, și am coborât din lumina crepusculară a asfințitului orientându-ne cu grijă prin micile spații goale din coroanelor copacilor. Și-am ajuns în apă.

— Pfui!

Eram într-o apă mocirloasă până la glezne, înconjurată de chiparoși pitici și pini înalți. Privind în jur, am zărit pământul, la câțiva pași mai încolo, și m-am îndreptat spre el.

— La stânga! am strigat, când Nudge și Iggy au plonjat și ei. E bine! am zis, privind în jur în ceea ce devenea, rapid, o beznă totală. Este ușor să ieși de-aici, îți iei zborul direct printre copaci, dar este aproape imposibil pentru cineva să ne depisteze de sus.

— Mlaștină, dulce casă, a zis Gasman, iar eu am zâmbit.

O oră mai târziu, am aprins un foculeț și prăjeam câte ceva pe niște frigărui. Eram atât de obișnuită să mănânc în acest fel, încât chiar dacă aș fi un adult în toată firea, pregătind micul dejun pentru copiii mei – ăia 2.4, conform mediei stabilite cândva pe familie — , aș înfige probabil Pop-Tarts în vârful unor bețe și le-aș perpeli pe foc.

Fang tocmai scotea de pe o frigăruie o bucată de carne fumegândă, lăsând-o să cadă pe o pungă de plastic goală, care devenise farfuria lui Nudge.

— Mai vrei puțin raton? o întrebă.

Nudge s-a oprit la mijlocul unei îmbucături.

— Nu-i adevărat! Te-ai dus la magazin. Nu? În niciun caz nu-i raton.

Examină carnea cu un aer critic. Fang dădu din umeri. Eu mi-am dat ochii peste cap, întoarsă spre el.

— Oh, poate că ai dreptate, a spus el cu un aer serios. Poate că acesta-i ratonul, iar ție ți-am dat oposum.

Nudge s-a înecat și-a început să tușească.

— Încetează, i-am zis lui Fang, întinzându-mă s-o bat pe Nudge pe spate.

Mi-a aruncat o privire nevinovată.

— Doar glumește, Nudge, a spus Gasman. Ultima oară când am verificat, Oscar Mayer nu făceau hotdogi din veverițe.

A ridicat un ambalaj gol, iar Nudge a icnit puțin și-a înghițit dumaticatul.

Încercam să nu izbucnesc în râs și-am simțit cum mi se ridicau firele de păr de pe ceafă. Am aruncat o otheadă în jur, eram cu toții împreună, dar am simțit că ne privea ci-neva. Văd incredibil de bine în întuneric, dar focul era prea strălucitor ca să pot vedea mult dincolo de el. Poate că mi se năzărise.

Lângă mine, Angel s-a îndreptat de spate.

— E cineva aici, mi-a șoptit.

Sau poate că nu.

Ei bine, aceasta fusese o zi întreagă fără ca vreun Eliminator să dea năvală – literalmente – peste noi.

Am pocnit din degete încet de două ori și cinci capete s-au întors spre mine, atente și îngrijorate.

— E cineva aici, a repetat Angel încet.

Fang continua să întoarcă lemnele în foc, dar spatele îi era încordat și știam că se gândea cum să scăpăm de acolo.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o pe Angel în șoaptă.

Ea s-a încruntat, iar buclele blonde îi străluceau în lumina focului.

— Nu sunt Eliminatori.

Și-a aplecat capul într-o parte, concentrându-se.

— Copii?

Se uita nedumerită.

M-am ridicat încet în picioare, cercetând bezna din jurul focului. Deplasându-mă spre limita micului nostru cerc, am scrutat intens pădurea. Și-atunci i-am văzut. Două forme mici, slăbănoage, chircindu-se spre focul nostru. Mult prea mici ca să fie Eliminatori. Și erau oameni, nu animale.

— Cine-i acolo? am zis cu glas tare.

Stăteam dreaptă, cu umerii trași în spate, făcându-mă să par mai înaltă. Fang s-a ridicat și-a venit lângă mine. Cele două forme mici s-au furișat mai aproape, ceva mai repede

— Cine sunteți? am întrebat pe un ton amenințător. Veniți mai aproape, să vă pot vedea.

S-au târât până în micul nostru cerc, doi copii murdari, slabi, cu ochii mari. Adică, noi toți, copiii-pasăre, părem chiar mai înalți și supli în comparație cu ceilalți copii de vârsta noastră, dar nu ne ies oasele prin piele. Lor le ieșeau.

Ne-au privit cu sfială, dar păreau fascinați de foc și de mirosul hranei gătite. Unul dintre ei își lingea buzele; erau un

băiat și-o fată.

Hmm. Nu păreau cea mai mare amenințare pe care-am văzut-o vreodată. M-am aplecat și-am pus niște hotdogi într-o pungă de hârtie, pe care am pus-o jos în fața lor.

Uau! Crezusem că Gazzy și Iggy mâncau într-un stil porcesc. Mi-am notat în minte să nu cumva să-i las vreodată să ajungă atât de aproape de înfometare. Cei doi copii s-au aruncat asupra crenvurștilor și i-au îndesat întregi în gură. Asta m-a făcut să mă gândesc la un documentar pe care-l văzusem la televizor, unde arătau cum hienele își sfâșiau prada.

Am pus două felii de pâine dinaintea lor, apoi alte două și alte două, încă doi hotdogi. Au dispărut toate într-o fracțiune de secundă. După asta, le-am dat acadele, iar ochii li s-au căscat de parcă le-aș fi dat... hm... acadele, când ei flămânzeau. În cele din urmă, mestecatul lor a încetinit. Acum păreau să savureze fiecare înghițitură. Fang le-a dat un bidon cu apă. L-au golit.

S-au târât mai aproape de foc și s-au așezat înaintea lui părând adormiți și nepăsători, de parcă ar fi fost perfect în regulă dacă i-am fi omorât acum, pentru că nu le mai era foame.

— Așa... care-i povestea voastră? am întrebat, așteptând niște răspunsuri înainte să-i fure somnul.

— Am fost răpiți, a zis fetița, iar flăcările i se oglindeau în ochii întunecați.

Păi, da, nu-mi imaginasem așa ceva.

— Răpiți?

Băiatul a dat, obosit, din cap.

— În sudul statului Jersey. Din două locuri diferite... nu suntem rude.

— Doar că am ajuns în același loc, a zis fetița căscând.

— Și unde-i asta? am întrebat.

— Aici, a răspuns băiatul. Am fugit de vreo două ori. Chiar am ajuns și la o secție de poliție.

— Dar în ambele dați, răpitorii noștri erau deja acolo, completând formulare pentru copii dați dispăruți. Ne-au găsit iarăși, foarte ușor.

Fetița oftă cu greutate și se întinse pe jos, pe pământ, arătând ca o grămăjoară de oase. Nu vom obține de la ei niciun răspuns ca lumea în astă-seară.

— Și cine erau răpitorii? a încercat Fang.

— Erau ca niște doctori, a spus băiatul somnoros, întinzându-se și el. În halate albe.

A închis ochii și, în câteva clipe, amândoi, și el și fetița, au adormit.

Ceea ce ne-a lăsat pe noi, toți, complet treji, încremeniți de groază, holbându-ne la ei de parcă ar fi avut ciumă.

108

Fang a preluat primul schimb de pază, așa că m-am ghemuit lângă foc și-am încercat să mă destind. Ceea ce era la fel de probabil ca un ger prin Florida. Angel s-a tras până lângă mine, într-o parte, iar Total s-a încovrigat lângă ea.

— Așa, acum ce mai recepționezi de la ei? i-am șoptit, frecându-o pe spate.

— Imagini ciudate, mi-a șoptit ca răspuns. Nu ca la copiii obișnuiți, cum ar fi cele de la școală. Mai mult ca niște străfulgerări de adulți și beznă și apă.

— Ceea ce cred că ar avea sens, dacă au fost răpiți și hălătele albe au făcut experiențe pe ei, am comentat încet.

M-am ridicat într-un cot și-am prins privirea lui Fang, Folosind limbajul semnelor, i-am reamintit să-i țină sub ochi pe copiii ciudați. Tot prin limbajul semnelor mi-a spus: „Nicio problema, mămăi.”

I-am arătat degetul mijlociu. A zâmbit strâmb.

— Crezi că sunt mutanți? am întrebat-o pe Angel, lungindu-mă din nou. Arată destul de... omenește.

A dat din umeri, încruntându-se.

— Nu sunt Eliminatori, dar nici nu sunt ca orice alt copil. Nu știi, Max.

— Bine.

Poate o să-i dau de capăt mâine-dimineată.

— Încearcă să dormi. Total sforăie deja.

Angel a zâmbit fericită și l-a tras mai aproape de ea. Îl iubea atât de mult pe câinele ăsta.

Eu aveam schimbul trei de pază, de la orele 4:00 la 7:00 dimineata sau până când se trezea toată lumea. Nu mă afectau schimburile de noapte. Toate fazele noastre de somn erau bulversate în permanență, așa că nu-mi prea trebuiau cele patruzeci de minute de somn REM. M-am trezit instantaneu, imediat ce Iggy mi-a atins brațul. Și de ce era tipul orb de pază, te-ai putea întreba? Pentru că nici măcar un gândac nu se putea apropia nici la șaisprezece metri de noi fără ca el să știe. Cu Iggy de pază, însemna că mă puteam destinde sau, cel

puțin, mă puteam relaxa ca de obicei. Ceea ce, bineînțeles, nu-i cine știe cât de mult.

La cinci am mai pus niște lemne în focul nostru pricăjit. Fumul ușor părea să-i țină pe țânțari la respect; mă așteptasem să-i găsesc în Florida, chiar și în noiembrie. Am lăsat focul să ardă mocnit și-am patrulet perimetrul prin bezna din pădure. Totul era în regulă.

La venirea zorilor, stăteam sprijinită de un pin, care părea mai răspândit pe aici decât în munții din Colorado. Păzeam și existam. Problema cu statul de pază este că nu ai timp să te gândești la tot felul de probleme sau să scrii poezile. Imediat ce intri în gardă, nu mai dai atenție împrejurimilor. Practic, trebuie să stai și să fii tu însuși, să fii cu totul atent la tot ce-i în jurul tău. E un fel de Zen, frate.

Oricum, stăteam sprijinită cu spatele, toată numai Zen, când l-am văzut pe unul dintre acei copii ciudați mișcându-se și ridicându-se în capul oaselor. Imediat mi-am mijit ochii cât am putut de mult și mi-am lăsat respirația să devină mai adâncă și mai regulată, ca și cum aș fi dormit. Șmechera de Max, așa-s eu.

Fetița s-a ridicat și s-a uitat de jur împrejur, la noi toți: Gasman, rășchirat cu totul, cu un braț aruncat peste ruc-sacul său, Fang zăcând întins lângă el, Nudge și Angel, ghemuite în jurul lui Total, astfel încât formau un contur în formă de inimă în jurul câinelui.

Fără niciun zgomot, fata a atins umărul băiatului și el s-a trezit, fără nici o urmă de somnolență, deja încordat și pe fază, în stilul în care sunt copiii când trezitul des echivalează cu veștile proaste. Și el a aruncat o privire în jur. Păream atât

de adormită, încât aproape că adormisem. Însă i-am văzut pe cei doi furișându-se în pădure într-o astfel de liniște, încât nici măcar Iggy n-a tresărit.

Am mai așteptat câteva clipe, în vreme ce ei s-au asigurat că nu sunt urmăriți și, doar atunci, la fel de fără zgomot, m-am ridicat și-am pornit după ei.

Mă mișcăm în tăcere, de la un copac la altul, și cu toate că s-au uitat în urma lor de câteva ori, nu m-au văzut. La vreo trei sute de metri distanță de tabără, s-au ghemuit. Fata a luat ceva din buzunarul murdar al blugilor ei flenduriți. Arăta ca un stilou, cu deosebirea că a început să vorbească în el. Un transmițător.

Mi-a trebuit doar o clipă ca să ajung la ei, făcând salturi uriașe, rapide. S-au holbat la mine uluiți și înspăimântați. Am aterizat și i-am zburat fetei stiloul din mână. Apoi am apucat-o de cămașă și-am ridicat-o în picioare.

— Comanzi o pizza? am mârâit.

109

E ciudat cât de diferiți sunt oamenii. Dacă eram în locul ei și cineva mi-ar fi mârâit: „Comanzi o pizza?”, fără nicio ezitare i-aș fi mârâit și eu: „Da. Tu vrei cu pepperoni?”

Dar nu și ea. S-a holbat terorizată la mine și apoi a iz-bucnit în scâncete zgomotoase, cutremurându-se, cu pal-mele pe față. Lângă ea, băiatul s-a lăsat în genunchi și-a început și el să plângă, fără ca măcar să încerce să ascundă asta.

— Îmi pare rău! Îmi pare rău! a gemut fata, iar eu am tras-o

de cămașă, spre pământ.

Încrucicișându-mi brațele la piept, m-am încruntat la ea.

— Pentru ce-ți pare rău? Explică-mi.

Fata arătă spre transmițătorul care clipea pe pământ, cu luminița lui de control.

— N-am vrut! se smiorcăia ea. Ei ne-au obligat! Ei ne-au obligat s-o facem!

Am ridicat stiloul și l-am azvârlit într-o zonă de mlaștină. A căzut cu un pleoscăit slab și s-a scufundat.

— Cine v-a obligat? am întrebat, știind că de acum se pornise un cronometru.

Pentru câteva momente, copiii doar s-au smiorcăit. Am înghiontit-o pe fată cu vârful tenisului meu.

— Hai, zi! am spus.

Da, știu: Max cea bățăușă. Nu că nu mi-ar fi părut rău de copiii ăștia. Îmi părea. Doar atât că prețuiam viețile noastre mai mult decât pe ale lor. Știu că unii consideră că da, fiecare viață este prețioasă, fiecare este valoroasă în egală măsură. Și poate că așa-i în Pixieland. Însă aceasta era lumea reală, iar stolul meu și cu mine eram prada, iar copiii ăștia ne vânduseră. Asta era limita, iar în ceea ce privea existența mea, ai fi surprins cât de des se întâmplă ca numai limita să mai conteze.

— Ei au făcut-o, a spus fata, încă bocind.

Dar cam atunci gălăgia i-a trezit pe ceilalți și au pornit-o spre noi, printre copaci.

Am îngenuncheat la nivelul fetei și am apucat-o de încheietura mâinii.

— Spune-mi. Cine?

Am strâns-o ușor de încheietură, iar ochii i s-au căscat.

— Ei au făcut-o, a repetat ea, începând să sughiță. Tipii care... oamenii care ne-au răpit. Ne-au ținut luni de zile. Pe mine m-au luat în august.

— Și pe mine, a zis băiatul, ridicându-și fața.

Lacrimile-i lăsaseră niște dâre prin murdăria de pe obraji și părea dungat, ca o zebra.

— Tipii ăia ne-au trimis să vă găsim. Nu ne-au dat de mâncare timp de două zile, ca să ne străduim mai mult. Și am reușit. Iar voi ne-ați hrănit.

A început să plângă din nou.

— Ne-au spus că, dacă nu vă găsim, n-au să mai vină să ne recupereze. Ne vom pierde prin mlaștini, până când ne va veni ceva de hac.

Fata se cutremura acum, mai liniștită, deși lacrimile-i picurau de pe bărbie.

— Îmi pare rău că a trebuit s-o fac.

Fața i se schimonosi din nou.

Am înțeles. Încercau să supraviețuiască, la fel ca noi. Luptau pentru pielea lor, nu pentru a noastră, și așa aș fi făcut și eu.

M-am întors spre Fang.

— Adunați-vă lucrurile. Am plecat de-aici.

Stolul s-a grăbit să demonteze tabăra noastră rudimentară. Mi-am pus degetele sub bărbia fetei și i-am ridicat-o, ca să trebuiască să mă privească.

— Înțeleg, i-am spus pe un ton neutru. Transmițătorul îi va aduce aici ca să vă găsească. Însă noi vom fi plecați, iar voi nu veți în stare să le spuneți prea multe. Acum am să te mai

întreb încă o dată: am nevoie de un nume, un loc, un logo, orice. Este o mare diferență între a fi recuperat în viață și a vi se găsi doar cadavrele. Ai priceput?

Ochii i s-au căscat din nou. După un moment, de-abia dacă reuși să dea din cap. Îi aruncă o privire băiatului, iar el îi făcu semn cu capul.

— Itex, a șoptit ea, apoi s-a lăsat pe pământul umed. Compania e una foarte mare, numită Itex. Nu mai știu altceva.

M-am ridicat repede. Nu aveam nicio îndoială că indivizii erau pe drum, luându-se după coordonatele lansate de transmițător. Trebuia să plecăm naibii de-aici. Cei doi copii, murdari și epuizați, zăceau la pământ, precum trupurile de la Pompei. Am băgat mâna în buzunar și le-am aruncat pe pământ, lângă capetele lor, niște batoane proteice și ceva acadele tari. S-au holbat după mine, însă deja plecasem, gonind prin pădure. M-am întâlnit cu stolul și apoi ne-am luat zborul, fugind.

Din nou.

110

O oră mai târziu, ne aflam la aproape o sută șaiszeci de kilometri distanță. Nu aveam nicio idee ce se va întâmpla cu acei copii.

— Așadar, Itex, i-am spus lui Fang.

— Ți-am spus că era ceva ca o căprioară, a zis Angel.

— Aceea-i un ibex, a explicat Nudge. Și se aseamănă mai mult cu caprele decât cu căprioarele.

— Cum zici tu, a spus Angel.

— Mie nu-mi spune nimic, a zis Fang.

— Au coarne lungi și trăiesc mai mult la munte, a completat Nudge.

— Nu, adică vreau să spun Itex, a lămurit-o Fang. Spuneau că este o companie mare, dar n-am auzit niciodată de ea. Ceea ce nu înseamnă absolut nimic.

— Da. Cred că în cultura ta generală există unele lacune, am zis.

Cu excepția ultimelor două luni, niciunul dintre noi nu fusese vreodată în mod regulat la școală. Mulțumesc Domnului pentru televiziune.

— Am putea să căutăm date despre ea pe undeva? a întrebat Iggy. Cum ar fi o bibliotecă? Suntem în apropierea vreunui oraș?

Am privit în jos, spre terenul incredibil de tern de sub noi. Am văzut clădirile minuscule ale unui orașel, aflat cam la cincisprezece minute de zbor.

— Da. Bun plan. Douăsprezece grade către vest, toată lumea.

Și astfel a ieșit la iveală faptul că Itex deținea cam aproape de jumătate din lume. Nu era doar o companie. Era o multinațională imensă, un conglomerat cu multe fațete, care-și băgase coada în practic toate tipurile de afaceri existente, inclusiv mâncare, medicină, proprietăți imobiliare, tehnologie IT, fabrici și chiar publicarea de cărți, așa că fii pe fază, oricine ai fi cel care citește asta.

Cu cât găseam mai multe pe Web, cu atât mai mult am început să-mi amintesc despre logoul Itex. Acum că-l

recunoscusem, mi-am amintit că-l mai văzusem pe un milion de lucruri în decursul vieții, până la Școala unde am fost creați. Fusese pus pe eprubete, tuburi de pastile, echipamentul de laborator, tot ce vrei.

Am închis calculatorul și m-am ridicat.

— Haideți să plecăm de-aici.

Văzusem destul.

111

— Nu.

— Te rog, Max, se milogea Nudge.

Eram în zbor, îndreptându-ne spre sud. Pe Web am găsit adresa sediului central al Itex. Se afla undeva între Miami și Parcul Național Everglades.

— Nicio șansă. E prea riscant. Întregul perimetru este înconjurat cu gard. Și-s un milion de oameni acolo. Am fi în mulțime.

— Fang? se gudură Nudge.

Fang a dat din umeri, pe cât de mult își permitea asta în timpul zborului. Și-a ridicat mâna, ca pentru a spune: „Vorbește cu șefa. Eu sunt doar angajat cu ziua.”

Ce obstacol.

— Te roooooog, Max! și-a adăugat și Gasman glasul.

Priveam drept înainte, neclintită, refuzând să privesc în jos spre turnul înalt de apă, cu urechi de șoarece. Desigur, a trebuit să trecem direct peste Orlando.

— Max? a zis Nudge.

N-am răspuns. Știam ce încerca să facă.

— Oh, haide odată! a izbucnit Total în brațele lui Iggy. Nu mergem la Regatul Magic? Ce jalnică-i chestia asta.

I-am aruncat o căutătură. Nu l-a afectat deloc.

— Vreo două curse? a întrebat Angel nerăbdătoare. Pe Splash Mountain.

— Maaaax? a miorlăit Nudge din nou.

Am făcut greșeala supremă de a mă uita spre Nudge. Acum! M-am cutremurat și m-am uitat în altă parte, dar nu suficient de repede. M-a prins. Mi-a făcut ochii aceia de Bambi. Acum nu mai aveam de ales.

Am scrâșnit din dinți.

— Bine. Două curse, ceva vată de zahăr și ne ușchim de-acolo.

Toată lumea a izbucnit în urale. Fang mi-a aruncat o privire care spunea: „Fraiero.”

— Cine pe cine-a lăsat să aibă un câine ciudat? am ripostat.

A chicotit.

Și-așa am luat-o noi spre țara lui Mickey Mouse.

112

— Disney World?

Ari se simțea de parcă era pe cale să-i explodeze capul.

— Disney World?

Glasul său scrâșnit urcă până deveni un țipăt ascuțit.

— Doar nu-s în vacanță! Sunt pe fugă! Fug să-și salveze pielea! Moartea-i pe urmele lor ca un glonț, iar ei se dau pe

Big Thunder Mountain Railroad?

Își închise gura atât de brusc, încât impactul dinților îi cutremură craniul.

Acesta era sfârșitul.

O să le arate lor cât de ciudat de Mică era Lumea. Pe Strada Mare, SUA, era pe cale să se pogoare o avalanșă de distrugeri.

113

Disney World. Probabil că ai fost acolo. Presupun că mare parte dintre americani au fost acolo, pentru că voi, toți, păreați să fiți acolo în ziua în care ne-am dus noi. Cu toții, în același timp.

Când s-au deschis porțile, ne-am bulucit și noi împreună cu restul mulțimii și ne-am trezit pe Strada Mare, SUA. Ei bine, era adorabilă. Recunosc deschis. Vitrinele unor magazine de modă veche, un salon pentru înghețată, o linie de troleibuz, culori vesele. Totul era imaculat, într-o stare perfectă.

— Vreau să mergem în toate magazinele, a zis Nudge, uluită. Vreau să văd absolut tot.

— Oamenii ăștia nu au de lucru? a murmurat Fang. De ce nu sunt copiii ăștia la școală?

L-am ignorat. Dacă m-ar fi susținut, n-am fi fost acum aici.

— Trebuie să ne decidem asupra celor mai importante lucruri, am spus, în vreme ce ne îndreptam spre Castelul Cenușăresei. În cazul că nu vom putea sta prea mult.

— Eu votez pentru Pirații din Caraibe, a rostit Total.

Purta un ham special din piele și o vestă pe care scria: „Câine utilitar în acțiune. Nu-l mângâiați. Mulțumesc.”

Am cumpărat ochelari de soare pentru Iggy, așa că amândoi erau costumați la unison.

— Ohhh, Casa din Copac a Familiei Elvețiene! a exclamat Gasman.

— Da! a căzut Angel de acord.

Nudge s-a oprit și s-a holbat la castel.

— Este atât de... frumos.

— Da, am rostit, zâmbindu-i.

Desigur, pe dinăuntru eram mai tensionată decât un șnur de yo-yo. Cu toți acești oameni în jur eram îngrozitor de expuși, și totuși, înghesuiți într-un spațiu aglomerat, așa că tremuram ca o picătură de apă sfârâind pe o tigaie încinsă.

Evitând locurile cele mai aglomerate, ne-am îndreptat spre Adventureland.

— Da! Pirații din Caraibe! a zis Total.

Dacă și-ar fi putut strânge laba într-un pumn, l-ar fi agitat prin aer.

Fiind într-un loc întunecat, împrejmuț, acvatic, împreună cu un grup de străini, mi se părea ca un coșmar, dar, ca de obicei, mă găseam într-o vagă minoritate. Ne-am așezat la rând, și, de fapt, n-a trecut mult până am urcat la bordul unei ambarcațiuni. Încercam din greu să mă port normal, pentru cei mici, dar inima-mi bubuia în piept, iar fruntea mi-era acoperită de transpirație. Am aruncat o otheadă spre Fang, și am băgat de seamă că era la fel de crispat ca și mine. Asta pentru că eram singurii care aveam cât de cât o urmă de rațiune.

Te rog, m-am rugat în tăcere, te rog nu lăsa ca ultimele mele clipe pe lumea asta să se consume într-o mică ambarcațiune, în întuneric, înconjurați de pirați mecanici, cântători.

Da, asta ar fi o cruzime, a recunoscut Vocea mea sarcastică.
Am ignorat-o.

114

— Vreau să am propria mea casă în copac, așa ca asta, a zis Gazzy, cu gura plină de vată de zahăr. Adică, una pentru noi toți. N-ar fi cât se poate de cool?

— Da, atât de cool, se învoi Angel, iar înghețata i se scurgea pe încheietura mâinii. Mai putem merge încă o dată la Casa din Copac a Familiei Elvețiene?

I-am întins un șervețel.

— Poate după prânz.

Luând o mușcătură din propriul meu sandvici-înghețată, am mai făcut o verificare la 360 de grade. Niciun Eliminator. N-aș fi putut spune cu toată convingerea că eram singurii mutanți de pe aici, pentru că știi tu, e Disney World. Dar până acum, nimeni nu s-a transformat chiar sub ochii noștri.

— Am putea face și noi una, a spus Iggy. Să găsim un copac uriaș și ne construim propria noastră casă acolo.

— Da! a rostit Gazzy, îndesându-și în gură încă un ghemotoc de vată de zahăr. Putem s-o facem! Știu că putem.

L-am frecat pe umăr.

— OK, am să pun asta pe lista noastră cu ce trebuie să facem. Încearcă numai să nu mănânci atât de multă mâncare

proastă, da, Gazzy? Nu vreau să încep să dai la boboci pe Splash Mountain.

Mi-a rânjit, un rânjit de copil fără griji, care mi s-a lipit de suflet. Da, da, dacă ar fi numai atât.

— Pe aici, spre Frontierland, a rostit Fang, arătând spre un indicator.

Am cercetat din nou mulțimea, apoi m-am uitat pe harta mea.

— Prima dată mergem la Frontierland, apoi... se pare că singura chestie bună din Liberty Square ar mai fi Casa Bântuită.

— Eu vreau să văd Casa de la Țară a lui Mickey Mouse, a zis Angel.

— Asta-i în Târgul Toontown, i-am spus. Trebuie să vizităm alte locuri mai întâi. Dar o să mergem.

Mi-a dăruit un zâmbet minunat, nevinovat, iar eu am încercat să-mi scot din minte toate gândurile legate de guvernul țării noastre.

— Știi ce-i ciudat? a zis Nudge, mestecând pop-corn cu cremă caramel. O veveriță atât de mare.

Arătă spre un adult costumat în veveriță, care făcea semne cu mâna și se tot plimba de jur împrejur.

— Cine-i ăsta? a întrebat Total. Chip? Sau Dale?

— Habar n-am, am rostit. Atât timp cât nu se transformă într-un veverițoi Eliminator uriaș, n-am nicio problemă. Uau! Ia uitați Splash Mountain acolo. Nu pare rău deloc.

— Câinele tău vorbește?

M-am întors. O copilă bronzată bine se uita bănuitoare spre Total.

Am râs.

— Câinele nostru? Nu. De ce? Al tău vorbește?

I-am oferit un zâmbet condescendent.

— Mi s-a părut că vorbește, a murmurat ea, încă hol-bându-se la Total.

I-am zis lui Gazzy:

— Jason, ți-ai exercitat, iarăși, aptitudinile tale de ventriloc?

Gazzy a înălțat din umeri cu o cantitate perfectă de pu-doare, dând apoi din cap.

— Oh, a zis fetița, și și-a văzut de ale ei.

Mi-am mijit ochii spre Total, care și-a tras buzele dezvelindu-și colții într-un rânjet stânjenit și timid.

Deloc amuzată, am aruncat o otheadă spre Fang. A zâmbit, iluminând toată zona din jurul nostru, și mi-a oferit niște Cracker Jack.

115

Îi prinsese. Ari luă o mușcătură din înghețata lui pe băț, simțind cum glazura subțire de ciocolată i se sfărâma între dinți.

Îi văzuse cum se duc spre Splash Mountain. Acum stătea pe o bancă din apropierea ieșirii, așteptându-i să-și facă apariția. I-a luat foarte mult timp până să-i găsească într-un asemenea loc. Nu putea zbura aici și nici nu putea dezlănțui o hoardă de Eliminatori, care să măture întreaga văgăună. Prea mult scandal.

Dar acum îi prinsese. Vor ieși dintr-un minut în altul. Cerase prin radio șase echipe de sprijin, care se aflau la mai puțin de cinci minute distanță. Ari zâmbi. Soarele strălucea, vremea era minunată, mânca o înghețată, iar toate visele sale erau pe cale să se îndeplinească.

Un grup mic de oameni se interpuse, o clipă, între el și ieșirea de la roller-coaster, iar Ari se mișcă din loc ca să poată vedea dincolo de ei. Era conștient că oamenii se hol-bau la el. Arăta altfel decât ei. Altfel chiar și decât alți Eliminatori. Nu era fără cusur. Nu arăta atât de uman ca și ceilalți, atunci când nu erau transformați. El părea, mai tot timpul, într-o continuă transformare. Nu-și mai văzuse fața reală, cea adevărată, de multă vreme.

— Știu cine ești.

Ari aproape că sări în sus, nu-l observase pe băiatul strecurat pe bancă, lângă el.

Se încruntă la fețișoara senină.

— Poftim? mârâi el.

Acesta era momentul când băiețelul se speria și, probabil, se întorcea și o lua la fugă. Întotdeauna se întâmpla așa.

Băiatul zâmbi.

— Știu cine ești, spuse arătând, încântat, spre Ari.

Ari doar se zbârli spre el.

Băiatul chicoti încântat.

— Ești Wolverine!

Ari se holbă spre el.

— Arăți uluitor, tipule, rosti băiatul. Ești preferatul meu absolut. Ești cel mai puternic dintre toți și cel mai cool. Aș vrea să fiu ca tine.

Ari aproape că se îneacă. Nimeni, niciodată, nu-i spusese așa ceva. În întreaga lui viață nu fusese decât un deșeu pentru toți ceilalți. Când era mic, îi idolatrizase pe copiii-pasăre, dar ei îl ignoraseră. O iubise pe Max, iar ea de-abia dacă lua notă de existența lui. A fost grozav când au dispărut, atâta doar că și tatăl lui dispăruse. Ari încă mai simțea în gură gustul amar de atunci, de când își dăduse seama că propriul său tată îi alesese pe ei în locul lui. Ari fusese lăsat în urmă, cu străinii.

Apoi au început să-l modifice. Prima dată, Ari fusese încântat, va fi un Eliminator, va fi unul dintre ei. Dar nu era. Era prea diferit de ei, prea cârpăcit. Toți ceilalți au fost făcuți Eliminatori din pruncie, din starea de embrioni. Când erau oameni, arătau chiar a oameni. Când erau lupi, arătau într-adevăr ca lupii. Nu și Ari. El era într-o stare de transformare parțială, niciodată cu totul om, și totuși, mai puțin lup. Arăta ciudat. Urât. Nu se potrivea niciunde.

— Ești ca o celebritate totală, continuă băiatul. Vreau să spun, cui îi pasă de SpongeBob SquarePants? Stau aici cu Wolverine!

Ari îi oferă un zâmbet timid. Nu mai conta că băiatul îl confundase cu altcineva. Copilul credea că arăta cool. Voia să fie ca Ari. Era impresionat.

Se simțea bine. Uluitor.

— Doamne! Mi-ai putea da un autograf? se avântă copilul, începând să caute o bucată de hârtie. Mama mea voia să iau autograf de la Goofy. Da, sunt sigur. Goofy! Dar cu tine, aici... poți să-mi semnezi pe tricou?

Ridică un marker negru și trase de tricou, ca să-l facă neted. Ari ezită.

Băiatul părea nesigur.

— Vreau să spun... îmi pare rău. Nu vreau să te bat la cap. Știi că ești celebru, iar eu sunt doar un băiețel.

Se întristă.

— Nu, e-n ordine, băiatule. Sper că mama ta n-o să se supere, mormăi Ari.

Luă markerul cu o mână ca o labă și semnă „Wolverine”, cu înflorituri.

Băiatul se arătă uimit și încântat.

— Doamne, mulțumesc, domnule. N-am să mai spăl niciodată tricoul ăsta. Ești cel mai tare. De-abia aștept să ajung înapoi la școală și să spun tuturor că m-am întâlnit cu Wolverine și că mi-a semnat pe tricou! Asta-i cea mai bună zi din viața mea!

Ari simți un nod în gât. Își șterse ochii cu mâna.

— Nicio problemă. Acum mai bine te-ai întoarce la ai tăi.

— OK. Mulțumesc încă o dată! Ești tare!

Băiatul agită un pumn prin aer și o luă la goană.

Ari rămase o clipă copleșit de emoție. Se ridică brusc. Stolul! Max! Unde erau? Ochii lui cercetau șuvoiul de oameni care treceau de ieșire. Copiii-pasăre nu erau niciunde. Trecuseră șase minute... probabil că ieșiseră. Îi ratase!

Pentru numele lui Dumnezeu! Cretinelul ăla mic!

Trebuie să rămâi concentrat, Ari, îi spuse Vocea lui. Ține-ți privirile pe marele premiu.

Ari o luă din loc, să se întâlnească cu echipele lui de sprijin, pe care le putea vedea acum. Da, știa că trebuia să rămână atent. Era numai acțiune.

Dar înlăuntrul său, o parte din el zâmbea și se agăța cu tărie

de sentimentul îmbătător de a fi plăcut.

116

— Doamne, sunt learcă, m-am plâns, trăgându-mi de pe mine bluza udă.

Mi-am scuturat părul din ochi, trimițând stropii în toate părțile.

— A fost atât de mișto, a spus Gasman cu încântare.

— Splash Mountain chiar că-și merită numele, a exclamat Nudge, țopăind încântată.

— Nu mi-a plăcut cursa.

Total părea țâfnos. Și aproape că nici nu se udase.

— Haideți să mergem din nou! a spus Gazzy.

Eram aproape de ieșire, când l-am văzut: Ari, stând pe o bancă. Un băiețel plin de entuziasm vorbea cu el. Am încremenit, iar ceilalți s-au izbit de mine.

— Stânga-mprejur, am zis șoptit. Bandada... nayshapay.

— Nu... oh, nu, a șoptit Gazzy Nu-mi vine să cred. Nu acum.

Dar deja-i împingeam înapoi, prin mulțimea care ieșea.

— Îmi pare rău copii, a zis un angajat. Trebuie să ieșiți numai pe aici.

— Nu, nu, am rostit grăbită. Ne-am lăsat aparatul de fotografiat digital în cabină! Mama o să ne omoare! Trebuie numai să alergăm până acolo și să verificăm...

Angajatul s-a oprit o clipă, iar în acel moment ne-am strecurat dincolo de el.

— Scuzați, scuzați, trebuie să trecem!

Și-am ajuns înapoi în zona roller-coasterului. O cărare, aproape ascunsă de niște bolovani artificiali, se întindea de-a lungul unui zid. Ne-am strecurat pe ea, auzindu-l pe angajat cum striga după noi.

— Pe-aici! a zis Fang, oprindu-se brusc.

Eu aproape că trecusem cu totul de ușă, care era, practic, invizibilă. Am zbughit-o cu toții repede pe-acolo și ne-am trezit într-un coridor lung, slab luminat. O joacă de copii. În câteva clipe am ajuns la capătul lui și de acolo afară. Ne-am pomenit în spatele unor tufe mari.

— Haideți, am spus grăbită. Pe muntele acela artificial și apoi ne luăm zborul.

Peste trei minute, eram în văzduh, topindu-ne spre soarele aflat la asfințit, lăsând departe, în urma noastră, Disney World. Lui Nudge îi curgeau lacrimi pe obraji, iar Gazzy și Angel păreau amândoi foarte amărâți și dezamăgiți.

— Eu..., a dat Gasman să înceapă.

— Da?

Mi-am înclinat ușor o aripă și-am planat mai aproape de el.

— Aș fi vrut să putem merge la Casa Bântuită, a continuat el. Se pare că este uluitoare.

Am oftat.

— Știu, fraților.

Toată lumea zbura la unison, însă fiecare chip era o mască de dezamăgire și frustrări.

— Există o mulțime de lucruri pe care speram și eu să le fac.

Toate presupuneau vederea urechilor de șoarece în oglinda

mea retrovizoare, dacă aş fi avut vreuna.

— Dar ştiţi că a trebuit să plecăm.

Stolul 1, Ari 0.

— Îl urăsc pe prostul de Ari! a explodat Gazzy.

Împunse şi lovi cu pumnii prin aer.

— Întotdeauna face praf totul! De ce ne urăşte? Nu-i vina noastră că l-au transformat în Eliminator!

— Nu-i chiar aşa de simplu, dragule, am spus.

— Taică-său l-a părăsit, a remarcat Iggy pe un ton amar. La fel ca toţi ai noştri. Apoi l-au făcut Eliminator. E o bombă cu ceas ambulantă.

— Cum de ne găseşte atât de uşor? a întrebat Angel.

Când văzuse Castelul Cenuşăresei, faţa i se făcuse de parcă era din raze de soare. Era încă destul de mică pentru a se lăsa cu adevărat absorbită în magia unui enorm şi atotputernic efect de marketing.

— Nu ştiu, Ange, am rostit.

De fapt, asta era o întrebare de zece mii de dolari.

Dedesubt, peisajul era de un verde buretos şi nu aveai la ce să te uiţi decât la un covor de vârfuri de copaci. Aceştia se terminau abrupt, iar dincolo de ei puteam vedea rafinării imense sau un soi de uzine de tratare a apei, aşa ceva.

Am auzit un zumzăit uşor cu doar o clipă înainte ca un elicopter ca o insectă să-şi facă apariţia din spatele copacilor. Avea un curs uşor pe lângă noi, dar aproape imediat s-a întors şi s-a îndreptat în direcţia noastră, ca o libelulă curioasă.

— OK, fraţilor, împrăştiaţi-vă şi roiu', i-am instruit repede. Ne vedem mai sus, peste cincisprezece minute, păstraţi direcţia.

Mi-am înclinat puternic aripile și am degajat într-o parte. Din colțul ochilor am văzut restul stolului despărțindu-se și împrăștiindu-se în toate direcțiile.

Elicopterul ezită. Pe o parte avea pictat logo-ul News 14 Florida. Poate că nu era un elicopter al Eliminatorilor poate doar o echipă de la știri, care monitoriza traficul auto.

Dar ne văzuseră. Mi-am arcuit spatele, îndreptându-mă în jos, apoi am intrat într-un picaj înspăimântător de rapid. Goneam spre pământ cu peste trei sute de kilometri pe oră, ceea ce însemna că aveam mai puțin de un minut ca să mă redresez, înainte de-a mă zdrobi ca un țânțar de parbrizul lumii.

Cine-a zis că poezia a murit?

Când, în cele din urmă, m-am uitat în spate, elicopterul nu se mai vedea nicăieri. Peste câteva minute, am văzut pete întunecate, de diferite mărimi, venind spre mine. Stolul meu.

Fang a ajuns primul.

— Trebuie să coborâm de pe cer, i-am spus.

117

— Black Ranger spre Feather One, a rostit Total încet. Se vede coasta. Răspunde, Feather One.

— Total, sunt chiar aici, am șoptit. Nici măcar nu avem stație de emisie-recepție.

— Nu, dar ar trebui, mi-a șoptit Total drept răspuns. Eu ar trebui să am una, s-ar putea să...

I-am pus mâna pe bot, privind munții de metal ruginit,

electrocasnice vechi și carcase de mașini, întinse pe o suprafață de hectare întregi în jurul nostru. Am făcut un semn peste umăr, iar Fang, Gazzy și Nudge au luat-o la goană trecând de mine și au îngenuncheat lângă niște frigidere fără uși.

Era numai un paznic, care părea că nu era în stare să se păzească nici pe sine. L-am lăsat în fața focului aprins într-un butoi de tablă, în partea cealaltă a acestui imens depozit de fier vechi și atelier de dezmembrări. Sau așa presupuneam că era, ținând cont de numărul suspect de mare de mașini relativ noi, grupate într-o clădire de mărimea unui hangar de avioane.

Spre care ne și îndreptam.

— OK, acum să vedem, ultima dată când am mai fost într-o mașină..., mi-a șoptit Fang la ureche.

— Asta a fost altceva, i-am spus nerăbdătoare. Oricum, nu vom fura o dubă.

— Ce-o să furăm de data asta? a șoptit Iggy. Pot să conduc și eu o tură?

— Oh, hahahaha, i-am răspuns sarcastică, iar el și-a înăbușit un chicot. Uite, asta, am șoptit, arătând spre o mașină joasă, suplă, cu o linie sport.

Care se dovedi a nu avea motor.

De fapt, fiecare dintre acele mașini de nimic aveau câte-o problemă gravă: ori nu aveau volan, roți sau bord, ori nu aveau scaune. Peste o oră, eram gata să lovesc ceva din cauza frustrării.

— Și-acum ce facem? a întrebat Fang cu glas scăzut, lăsându-se pe vine lângă mine. Apelăm la transportul public?

I-am întors o mutră acră.

— Max?

Vocea lui Nudge era neobișnuit de blândă. Își dădu la o parte, de pe față, câteva bucle lungi.

— M-am tot gândit.

Oh, asta mai lipsea, mi-am zis obosită.

— Dacă luăm scaunele din Camry și roțile de la Bug, bateriile de la un Caddy, plus volanul de la Accord, și băgăm motorul înapoi în Echo, atunci putem s-o luăm din loc.

Ochii ei mari și căprui mă priveau întrebător.

— Nu crezi?

— Uau! a făcut Total așezându-se.

— Hm, am spus.

— Este un filtru de aer chiar pe masa aia, a adăugat ea îndatoritoare.

— De când te pricepi la chestiile astea? am întrebat-o, uluită.

— Îmi plac mașinile. întotdeauna citeam almanahul anual despre mașini al lui Jeb, scos de Consumer Reports. Îți amintești?

— Îhî. Păi, cred că asta sună a plan, atunci, am zis. Toată lumea a priceput ce trebuie făcut?

Chiar și prăpăditul de paznic ar fi auzit pornirea unui motor, așa că a trebuit să împingem mașina Frankenstein prin poarta depozitului de fiare vechi și încă vreo câteva cvartale mai departe înainte de a verifica dacă funcționa măcar.

Când am ajuns suficient de departe, Fang s-a așezat la volan, iar eu mi-am folosit talentul de a porni mașini fără cheia de contact.

Motorul chiar a pornit! Adevărat, suna hodorogit, a dat rateuri de mai multe ori, care au fost ca niște focuri de pușcă, dar mergea, baby.

— Toată lumea înăuntru! am spus.

Și-atunci am descoperit și ultima problemă.

Micile Echo nu sunt proiectate să transporte șase, chiar șase, copii mai mari decât media.

Și aripile lor.

Și un câine.

— De ce trebuie câinele să stea la tine în poală? a întrebat Gazzy nemulțumit, în vreme ce zdrăngăneam și ne hurducăiam pe străzile întunecoase. Dacă ar sta un copil?

— Oh. Câinele. Ce drăguț, a comentat Total.

— Pentru că nu este voie să ții alți oameni în poală pe locurile din față, i-am explicat. E periculos. Dacă ne-ar vedea vreun polițai, am fi opriți fără doar și poate. Vrei să stea Total acolo?

Toți cei din spate țipară că „nu” la unison.

— Haideți s-o îndurăm și pe asta, oameni buni, am zis. Numai pentru o vreme. O să oprim imediat ce găsim un loc de dormit.

— Câinele, a mormăit Total, încă iritat.

— Șșș, i-am spus.

— Vrei să spui că nu ești câine? a întrebat Gasman.

Era obosit. Eram cu toții obosiți și flămânzi și irascibili.

— OK, voi doi, am zis pe un ton sever. Ajunge! Toată lumea păstrează tăcerea, da? Căutăm un loc de dormit. Calmați-vă.

Fang privi înapoi, în oglinda retrovizoare.

— Vrea careva să cântăm Nouăș' nouă de Sticle de Bere pe

Perete?

Am strigat „nu” cu toții, în același timp.

118

În noaptea aceea, am ascuns mașina la o fermă abandonată, năpădită de vegetație, iar noi am dormit prin copaci, legănându-ne încet în adierea plăcută. Nu eram atacați sau deranjați, așa că a fost o noapte minunată pentru noi.

Dimineața, ne-am întors la micuța noastră mașină — subliniez micuța.

— Nu avem destule centuri de siguranță, s-a plâns Gazzy din locul lui din spate.

Toți patru arătau ca niște sardele acolo.

— Și numai Dumnezeu știe cât de paranoici suntem în materie de măsuri de siguranță, am spus, verificând o hartă.

— Eu doar am zis, a făcut Gazzy. Băi! Fang!

Chiar și Fang a tresărit la ultimul scrâșnet al cutiei de viteze. Mi-am mușcat limba ca să nu rânjesc și i-am oferit lui Fang o privire nevinovată, cu ochii mei mari. Da, mi-am înghițit toate comentariile sarcastice pe care le-aș fi putut emite despre stilul lui de a conduce, spre deosebire de Fang, care o lua pe arătură și comenta sarcastic atunci când conduceam eu. Asta se întâmplă pentru că, cinstit vorbind, sunt mai bună. Sunt o prințesă ciudată când vine vorba de sentimentele altor oameni.

— Măi, mândrețe, i-am zis lui Total. Ia-ți labele de pe Everglades.

Total s-a mișcat puțin, ca să pot vedea harta, iar Fang a băgat din nou în viteză și ne-am aruncat spre destinația noastră: sediul central al ITEX.

Presupunând că informațiile lui Angel erau corecte, venise vremea să aflăm cum naiba urma să fac să opresc această companie să distrugă omenirea. Eram sătulă să tot evit asta. Eram sătulă să tot întreb de asta. Eram gata să aflu.

119

Iată ceva la care s-ar putea să nu te fi gândit: dacă un polițist din patrula rutieră vede un Toyota Echo, ciudat și câr-păcit, gonind pe I-95, și când se pare că jumătate din populația unei țări mici emigrează în State în acea mașinuță, s-ar putea să fii oprit.

Doar așa, ca să știi.

În general, noi șase preferăm să evităm angajații oricărei instituții însărcinate cu aplicarea legii. Mai ales din moment ce nu știam niciodată dacă erau autentici sau se vor transforma, brusc, în Eliminatori, ca o provocare în plus în această viață dusă de noi, de teste de laborator perverse.

— N-ar trebui s-o ștergem? a întrebat Fang, privind luminile strălucitoare din oglinda retrovizoare.

— Probabil.

Mi-am frecat fruntea, încercând să adun energie pentru orice ne aștepta. M-am întors spre ceilalți.

— O să oprim și imediat ce se împute treaba, ne-am luat zborul și ne-am cărat, da?

Cu toții mi-au răspuns dând solemn din cap.

— Eu sunt cu Iggy, a anunțat Total, sărind pe locul din spate.

Fang a tras, neîndemânatic, pe dreapta, ridicând praful și pietrișul de pe marginea șoselei. Am schimbat câte-o privire când o femeie în uniformă de polițist a ieșit din mașina ei de patrulare și s-a îndreptat spre noi. Am descuiat ușile și ne-am pregătit pentru decolare.

Polițista s-a aplecat la geamul lui Fang, pălăria ei cu bo-ruri largi ascunzându-i fața.

— Bună dimineața, domnule, a spus ea pe un ton prietenos. Știți cu ce viteză vă deplasați?

Fang a aruncat o privire spre kilometraj, care nu se clin-tise de când împinsesem mașina afară din depozit, în bezna nopții trecute.

— Nu, a zis Fang sincer.

— Eu v-am înregistrat cu o sută doisprezece kilometri pe oră, a răspuns ea, scoțând un clipboard.

Am scăpat un fluierat de uimire.

— Excelent! N-am crezut niciodată că poate merge atât de repede.

Fang mi-a aruncat o privire scurtă, iar eu mi-am put mâna la gură.

— Pot să văd permisul de conducere, talonul și asigurarea dumneavoastră? a întrebat polițista pe un ton oficial.

Eram terminați. Trebuia să ne despărțim, ceea ce însemna că vom pierde mașinuța noastră peticită, că, probabil, polițista ne va vedea aripile și va anunța întregul păienjeniș de autorități care ne vor face zile fripte. Foarte fripte.

— Salut, a zis Angel de pe locul din spate.

Polițista s-a uitat spre ea prin geam. De-abia atunci se pare că și-a dat seama câți eram acolo, copii cu toții. S-a uitat înapoi la Fang, și, de data asta, a realizat că nu era destul de mare să aibă un permis de conducere și restul.

— Sunteți de aici? Florida este destul de plictisitoare, nu? a rostit Angel, distrăgându-i, pe moment, atenția polițistei.

— Vă rog, puteți să ieșiți din mașină, domnule? l-a întrebat pe Fang polițista.

— În mod sigur, e cald aici pentru vremea de toamnă, a continuat Angel.

Din nou, polițista s-a uitat la Angel, dar, de această dată, ceva i-a anihilat impulsul de a reveni la ale ei. N-am îndrăznit să mă uit în spate, la Angel. Din nou, mă confruntam cu Angel-care-făcea-ceva-rău-cu-bune-intenții, iar eu nu știam cum să acționez.

Am decis s-o las s-o facă și să-i țin morală mai târziu. O situație din care toată lumea avea de câștigat.

— Ne cam grăbim, a spus Angel pe un ton prietenos.

— Vă grăbiți, a răspuns polițista.

Privirile-i erau ușor pierdute.

— Poate că ar trebui să ne lăsați, pur și simplu, să plecăm, a continuat Angel. Și să cam uitați că ne-ați văzut vreodată.

— Aș putea să vă las, pur și simplu, să plecați, a repetat polițista.

Era incredibil de ciudat.

— N-ați văzut niciodată mașina noastră, a continuat Angel. S-a ivit o problemă în altă parte, și trebuie să plecați acolo imediat.

Polițista s-a uitat înapoi spre mașina ei de patrulare.

— Trebuie să plec, a zis ea. Sunt probleme.

— E-n ordine, a spus Angel. Mulțumesc.

Și-așa ne-am văzut de drum. Călătoream cu o mașină furată, cu o fetiță de șase ani care putea controla mințile oamenilor. Nu era chiar definiția pentru confort.

Am străbătut vreo trei kilometri, când Angel a deschis din nou gura:

— Nu știu, fraților, a spus ea. Chiar cred că eu ar trebui să fiu liderul.

— Eu am să-ți fiu adjunct, s-a oferit Total.

— Oh, da, și-ai să fii atât de concentrat asupra a ceea ce faci, a rânjit Gazzy. Până când un iepure o să-ți taie calea.

— Hei! s-a burzului Total fulgerându-l cu privirea.

— Fraților, am spus obosită. Ascultă, Ange, e drăguț din partea ta că te oferi, dar am lămurit deja toată chestiunea cu cine conduce, da? Nu trebuie să-ți faci probleme cu asta.

— Păi, cred că da, a acceptat Angel încruntându-se.

Nu părea 100% convinsă.

Ce se petrecea cu ea?

120

Cred că am menționat cât de a naibii de lent este să te deplasezi cu mașina, în comparație cu zborul. În aer, nu există semafoare și sunt surprinzător de puțini mutanți zburători care să aglomereze traficul. Pe de altă parte, într-o mașină eram relativ la fereală.

— Asta-i, a zis Fang, uitându-se la porțile uriașe din fața noastră.

— Mda, am spus.

După mai bine de trei ore de drum, parcurs cu o înce-tineală prudentă, dar tot o deplasare zgâlțâitoare de mama focului, și o oprire la margine de drum, pentru prânz, am sosit la sediul central al Itex. Prin instinct pur și puteri maxime de deducție, am ajuns la locul care ar putea avea niște răspunsuri pentru noi.

Puteri maxime de deducție însemna să fim în stare să descifrăm toate avertizările de pe autostradă care anunțau „Itex – Exit 398”. Acum examinam porțile uriașe din fier, aspectul profesionist al locului.

— Nu-i sârmă ghimpată, a murmurat Fang.

— Nici paznici înarmați, a zis Fang. Ghereta aceea micuță e chiar drăguță.

Părea neobișnuit, ceea ce a declanșat în mintea mea un număr de luminițe roșii. Aici era locul unde urma să fie salvată omenirea? Unde mi se va împlini, în sfârșit, destinul?

Chiar atunci un paznic în uniformă, zâmbitor, ieși din gheretă. Nu avea pistol sau vreo altă armă vizibilă pentru mine.

— Ați venit aici pentru tur? a întrebat el prietenos.

— Hm, da, a răspuns Fang, cu mâinile încleștate pe volan.

— Îmi pare rău, ultimul a fost la ora patru, a zis paznicul. Dar reveniți mâine, tururile sunt din oră în oră, și se pleacă din holul principal.

Arată prin porți, spre clădirile mai mari.

— Hm, bine, a zis Fang, băgând Petecuța în marșarier.

Mulțumesc.

Ne-am îndepărtat, însă l-am ținut pe paznic sub observație cât am putut de mult. Nu l-am văzut vorbind cu alt-cineva sau folosindu-și stația, ori să se agite. Era ciudat. Din nou, am avut o senzație apăsătoare și nedefinită de teamă, apăsându-mi umerii. Nu eram proastă. Copiii aceia ne fuseseră trimiși cu un anumit mesaj. Să ne aducă la Itex. Mai devreme sau mai târziu, vom afla ce ni s-a pregătit aici și existau șanse mari să nu fie ceva plăcut.

Vocea mea a cam tăcut de la o vreme și aproape – doar aproape – că aș fi vrut să-mi vorbească din nou, doar să-mi dea niște indicii cu privire la ce trebuia noi să facem aici.

Însă nu exista nicio cale să-i cer asta.

121

— OK, Iggy, e rândul tău, am rostit, băgându-i în mână o sticlă de șampon. Și doar pentru că nu poți să vezi, asta nu este o scuză să nu cureți toată murdăria.

Iggy luă șamponul, iar Gazzy îl dirijă spre ușa toaletei.

Părul îmi era încă learcă, udându-mi umerii tricoului. Eram instalați confortabil, în lipsa oricărui lux de la Twilight Inn, care era genul de loc unde se întâmplau lucruri dubioase în toate camerele. Nu ne mai spălaserăm de când am plecat de la Anne, iar Twilight Inn oferea ca bonus și accesul la propria sa spălătorie cu plată. Tocmai revenisem cu ultima încărcătură de haine călduroase, uscate și curate, căreia i-am făcut vânt pe paturile duble.

Mă simțeam aproape omenește.

Asta a fost o glumă, te-ai prins?

Nudge, Gazzy, Angel și Total stăteau pe celălalt pat, uitându-se la televizor. Copiii își desfăcuseră aripile, lăsându-le să se usuce. M-am așezat și i-am aruncat lui Fang câteva rufe.

— Așadar, e ITEX, a spus, începând să le împătorească și să le bage în rucsac.

— Mda. Ghici cine produce detergentul de la spălătorie? Ia ghici la ce stație de benzină ne-am oprit? Ghici cine face apa carbogazoasă pe care o bei?

Acum, că o căutam, sigla ITEX apărea peste tot. Era incredibil: compania părea să atingă fiecare aspect al vieții noastre. Dar nu ne-am gândit la asta niciodată înainte, n-am observat asta niciodată.

Fără niciun cuvânt, Fang a ridicat o pereche de blugi de-ai lui Gazzy. Pe eticheta neagră scria ITEX.

— E de rău, am spus cu glas scăzut.

— Idiotule! a strigat Total spre televizor. E cel roșu! Cel roșu!

— Sunt peste tot, de acord, am spus. Mai rău este că, pe măsură ce mă gândesc tot mai mult la asta, cu atât mai mult îmi amintesc că erau peste tot în viața noastră. Îmi amintesc că Angel bea lapte praf ITEX, dintr-o sticlă ITEX, purta scutece ITEX. E ca și cum ar fi cucerit întreaga lume fără să prindă nimeni de veste.

— Cineva a observat, a zis Fang, împăturind o cămașă de-a lui Iggy. Cineva de la Școală a remarcat asta, cel puțin cu paisprezece ani în urmă. Și te-a construit pe tine ca să încerce să-i oprească.

Iarăși apăruse destinul meu, plesnindu-mă peste față.

— Ne-a construit.

— Mai mult pe tine. Sunt destul de sigur că noi, ceilalți suntem cam în plus.

Fang părea foarte nonșalant, însă ideea mă apăsa.

— Nu sunteți în plus pentru mine, am spus, băgând într-un rucsac o pereche de pantaloni scurți.

Fang mi-a dăruit unul dintre zâmbetele sale rare, scurte.

Am dat stingerea devreme. Am rămas trează o bună bucată de vreme, întinsă pe podea, gândindu-mă la Itex, compania care ar putea arunca lumea în aer. Misiunea mea era să salvez lumea. Așa că, într-un fel sau altul, trebuia să am de-a face cu Itex, să fac ceva, să aflu ceva, să-i opresc să săvârșească altceva.

Ca destin, era destul de încețoșat. Era ca și cum ți se spunea să urci pe Everest, dar fără o hartă și provizii. În plus, să mai fii responsabil și pentru alți cinci inși. Mă simțeam copleșită și ciudat de singură, cu toate că eram înconjurată de stolul meu. Am adormit sperând că, poate, mâine voi fi în stare să găsesc o soluție.

După cum s-a dovedit, ziua mea de „mâine” a început în beznă totală, cu mâinile și picioarele legate, și cu o bandă adezivă lipită pe gură.

Fugi! Creierul meu a trecut de la somn la o stare extremă, anihilându-mi panica într-o clipită. Mi-am arcuit spatele, cu

întreaga mea forță, ridicându-mă de pe podea. În același timp, am încercat să-mi depărtez mâinile și picioarele cât de tare puteam, doar ca să descopăr că nu mi le puteam clinti. Gândește, Max, gândește! Poți să ieși din asta. Nu te pot prinde așa de ușor!

Țipătul îmi era înăbușit de banda adezivă. M-am aruncat prin toate părțile, încercând să mă lovesc de cineva sau să sparg ceva, ca să fac zgomot. Nu-mi venea să cred că ceilalți dormeau în halul ăsta... de obicei și cel mai mic zgomot era capabil să trezească pe oricare dintre noi. Poate că ceva nu-i în regulă cu ei.

Două siluete mari, întunecate, s-au aplecat asupra mea, încercând să mă prindă, dar m-am zbatut cu toată forța. Am reușit să-i bag unuia un genunchi în stomac, dar n-a avut cine știe ce efect. Apoi celălalt s-a pus, pur și simplu, pe mine, tăindu-mi orice urmă de răsuflare. Cu ochii cășcați, am aspirat aer pe nas, deja simțind că mă sufocam.

A trecut multă vreme de când n-am mai fost total neajutorată, iar asta mă înnebunea. Din minte îmi zburase orice gând, am recurs la instincte animalice extreme, zbatându-mă pentru viața mea, dorind să-miucid atacatorii, să fac orice numai să rămân în viață.

Intrasem în hiperventilație, strigând în tăcere, iar pielea mi se încrețea în jurul gleznelor și încheieturilor, acolo unde fuseseră prinse cu legături din plastic. Și tot neajutorată eram.

Încă incapabilă să împiedic gluga neagră să-mi acopere capul, incapabilă să refuz să respir mirosul dulceag, grețos, incapabilă să mă opresc să-mi dau drumul, lăsându-mă să cad într-o beznă adâncă și rece, unde nu era durere, nici frică,

doar neantul.

Oh, da, și încă un lucru rău. Foarte rău, cred. Am văzut-o pe cealaltă Max în cameră, când m-au răpit.

Și cred că a rămas acolo, cu stolul.

123

După ce Eliminatorii au scos-o pe prima Max din motel, m-am întins repede pe locul ei și mi-am tras pătura peste cap. Am închis ochii, convinsă că nu se va lipi somnul de mine. Eram atât de agitată... în sfârșit, se întâmpla. În niciun caz nu puteam dormi... Gata cu vechea Max, își face intrarea în scenă cea nouă și îmbunătățită. Totul era conform planului.

— Uau!

M-am trezit dând din mâini și din picioare, visând că mă parazitau niște extraterestri.

Mâna mea a lovit ceva blănos și cald, și-am simțit blana tulind-o de-acolo. Apoi mi-am amintit: aveau un câine. Cred că mă lungea. Ce greșos.

Am clipit încet și m-am uitat prin jur. Camera jengoasă de motel arăta și mai rău la lumina zilei decât părea la miezul nopții.

— Max?

M-am uitat și l-am văzut pe băiețelul blond – Gasman, ce nume – aplecat asupra mea.

— Hm, ce-i? am zis.

— Mi-e foame.

Venise vremea spectacolului. Acum voi putea constata cât

de bine pot juca rolul Maximum Ride.

— Bine, am spus, ridicându-mă.

Mă durea peste tot și eram înțepenită de la dormitul pe podea. Acum, că-i puteam vedea pe toți de aproape, mi-era greu să nu mă holbez la ei. Într-adevăr, erau altfel decât Eliminatorii, altfel decât Ari. Nu-mi dădeam seama cum se puteau suporta.

— Da, micul dejun, am comentat, încercând să-mi amintesc instructajul. Ăăă, câinele trebuie să iasă afară?

— Am fost deja afară, a spus cel mai mic dintre copii, Angel.

Și-a lăsat capul într-o parte, privindu-mă, iar eu i-am dăruit un zâmbet larg. Ciudățenie mică. Nu aveam nicio idee de ce-a rămas Max cu ratații ăștia mici. S-ar fi descurcat mult mai bine singură. Fiecare dintre ei era ca o bilă de metal legată cu lanț de picior, ținând-o pe loc. Ar fi trebuit să-i abandoneze de mult. Dar asta era una dintre slăbiciunile ei: avea nevoie de public, să fie aplaudată. Cineva care s-o țină de mână și să-i spună cât e de formidabilă.

Cam așa ceva. Într-un colț al camerei exista o chicinetă. M-am dus acolo și-am pus o tigaie pe una din plite.

— OK, v-ar plăcea niște ouă? am rostit, cercetând cu privirile interiorul minifrigiderului.

— Ai de gând să gătești?

M-am întors ca să dau cu ochii de Fang, băiatul mai mare, cu părul brunet, care mă privea.

— Nu vă e foame?

— Nu chiar așa de foame, a murmurat Gasman.

N-am priceput. Celălalt băiat mai mare, blondul, s-a ridicat

în picioare.

— Mă ocup eu. Gaz, tu pui sucul. Nudge, scoate farfuriile de carton.

— Dar ești orb, am zis.

Nu putea găti. Sau era vreo glumă?

— Aiurea! Chiar sunt? a zis tipul – Iggy – pe un ton sarcastic.

A trecut pe lângă mine și-a dat drumul la plită.

— Cine vrea omletă?

— Eu, a spus Nudge, ridicându-și mâna.

A scos niște farfurii din carton și le-a pus pe prăpădita de masă Formica.

Hm. Poate pentru că eu eram liderul, nu trebuia să fac anumite chestii, cum ar fi gătitul. Ei bine, trebuia să mă prefac ocupată, la comenzi.

— Nudge? Vino aici să-ți aranjez părul.

Am scotocit printr-un rucsac după o perie.

— Am putea să-ți facem o coadă de cal, așa ceva, ca să nu-ți mai vină în ochi.

Nudge – încă un nume tâmpit – se uita lung la mine.

— Vrei să-mi aranjezi părul?

— Da.

Doamne, ce făcea Max toată ziua? Nu gătea, nu aranja părul celorlalți. Doar stătea pe cur, lătrând ordine tot timpul?

— Oh, și tu, jos din pat.

Am pocnit din degete spre câine, care doar se uita fix la mine.

— De ce să nu stea pe pat? a întrebat Angel.

— Pentru că așa spun eu, am zis, începând să piaptăn părul

lui Nudge.

S-a făcut liniște, și-am ridicat privirile văzându-i pe ceilalți patru copii mutanți uitându-se la mine. Ei bine, nu și cel orb, cu toate că fața lui era întoarsă spre mine, ceea ce era cam înfiorător.

— Ce-i? am întrebat.

124

Ultimul lucru pe care mi-l aminteam era răpirea mea din camera de motel. Nu, ultimul lucru a fost când am văzut-o în cameră pe cealaltă Max. Ce s-a întâmplat? M-a înlocuit ea? De ce?

Pe moment, nu știam dacă eram trează sau dormeam, moartă sau vie. Am clipit din nou, și din nou, însă nu era decât o beznă totală, adâncă: nicio umbră, nicio formă nedeslușită, niciun spot luminos, cât un vârf de ac. Noi toți, cu excepția lui Iggy, putem vedea foarte bine în întuneric, așa că nefiind în stare să văd absolut nimic mi-a înghețat sângele în vene.

Eram oarbă acum, ca Iggy? Au făcut experiențe cu ochii mei?

Unde mă aflam? Mi-am amintit că am fost legată fedeleș și cu căluș la gură. Mi-am amintit că leșinasem. Acum mă aflam aici, dar unde „aici”, n-aveam habar.

Unde era stolul? Niciunul dintre ei nu s-a trezit când am fost luată. Au fost drogați? Poate și mai rău? Erau în ordine? Am încercat să mă ridic, dar era ca și cum aș fi fost cumva

suspendată: nu-mi puteam pune picioarele jos, nu mă puteam împinge de nimic. Dar am simțit umezeală. Îmi puteam atinge fața. Părul îmi era ud. Mi-am întins mâinile și n-am simțit nimic. Peste tot în jurul meu era apă sau așa ceva, dar nu era ca apa obișnuită. Nu mă puteam scufunda.

Am înghițit iar și am clipit, simțind cum începea să mă cuprindă panica. Unde era stolul meu? Unde mă aflam? Ce se întâmpla? Eram moartă? Dacă eram moartă, o să mă înfurii îngrozitor de tare, pentru că nu aveam nicio șansă să mă acomodez cu acest neant nelimitat nici măcar o oră, darămite o eternitate. Nimeni n-a spus vreodată că moartea era atât de groaznic de plictisitoare.

Inima-mi bătea repede, respirația devenise alertă și scurtă, pielea mă mânca, pentru că sângele-mi gonia prin mușchi și spre organele principale: luptă, sau șterge-o. Ceea ce m-a trezit la realitate. Mi-am întins aripile și n-am putut simți nimic. Panicată, mi-am pipăit spatele cu mâna. Mușchii puternici ai aripilor mele, acele umflături groase pe locul unde se uneau cu umerii, erau acolo. Încă aveam aripi. Doar că nu le puteam simți.

Eram anesteziată? Eram pe masa de operație? Am încercat pe cât am putut de mult să mă mișc, zbatându-mă în beznă, dar iarăși n-am putut simți nimic.

Astea erau vești foarte rele.

Unde naiba mă aflam?

Încearcă să te calmezi. Liniștește-te. Adună-te. Dacă ești moartă, asta e, nu mai e nimic de făcut. Dacă nu ești moartă, trebuie să te aduni, ca să poți evada, să-i salvezi pe ceilalți, să deschizi o cutie cu șuturi date în curul celor care te-au adus

aici...

Eram cu totul singură. Nu-mi puteam aminti când a fost ultima dată când am rămas complet singură. Dacă aş fi fost într-un hamac pe plajă, sorbind dintr-o băutură cu o umbreluță în ea, și dacă aş fi știut că stolul este bine și în siguranță și că totul este bine, aş fi fost în al nouălea cer. Să fiu singură, în orele mele libere, capabilă să mă relaxez, acesta ar fi un vis devenit realitate.

În loc de asta, eram singură în beznă, împreună cu frica și nesiguranța. Așadar, unde mă aflam?

S-ar putea să nu vrei să afli.

Vocea. Nu eram complet singură, după cât se părea. Vocea continua să fie cu mine.

— Știi unde sunt?

Am spus-o cu glas tare, vocea stingându-mi-se în neantul amorf.

Da.

— Atunci spune-mi!

Ești convinsă că vrei să știi?

— Oh, nu, deloc, mă bucur să fiu într-o stare de ignoranță totală! m-am răstit. De asta nu te mai vreau deloc prin preajmă! Acum spune-mi, javră ce ești!

Te afli într-un rezervor de izolare. Într-o cameră de interdicție senzorială. Nu știi unde, exact.

— Oh, Doamne! Ai avut dreptate... n-aș fi vrut să știu.

Un rezervor de izolare. Nimic în afara mea, cu conștientul meu total dat peste cap, și Vocea. Păi, aş putea suporta asta, să zicem, vreo zece minute înainte să mă țicnesc cu totul.

Știind ce le poate pielea halatelor albe, probabil că au

planificat să mă țină aici vreun an sau doi, ca să poată să-și ia notițe, să vadă ce se întâmplă cu mine.

Voiam să mor, chiar acum.

125

Dar sunt Maximum Ride. Așa că nu va fi atât de ușor, nu?

Bineînțeles că nu. Viața mea nu va conține niciodată un plan convenabil, protector, când puteam să întind o problemă într-o suferință nesfârșită de incertitudine și tortură.

Nu știu de cât timp mă aflam în rezervor. Poate doar de zece minute. Parcă trecuseră zece ani. O viață de om. Poate că am dormit. Știu că am avut halucinații. Mă „trezeam” mereu ca să mă regăsesc cu stolul, înapoi în casa noastră din Colorado sau în tunelurile de metrou din NYC, ori la Twilight Inn. Am văzut-o din nou pe Ella Martinez și pe mămica ei, zâmbind și făcându-mi cu mâna.

Cred că am plâns o vreme.

Practic, fiecare gând pe care l-am avut vreodată în viața mea a revenit, unul după altul, într-o succesiune foarte rapidă. Orice amintire, orice culoare, gust, fiecare senzație de orice fel mi s-au derulat din nou în mintea mea înfierbântată, bucle infinite de gânduri și amintiri, vise și speranțe, s-au tot desfășurat, iar și iar, până când n-am mai putut ști ce fusese adevărat și ce-a fost doar dorință sau ce fusese un film văzut ori carte citită. Nu știam dacă eram cu adevărat Max sau dacă aveam cu adevărat aripi sau dacă aveam o familie de copii-păsări, ca mine. Nimic nu mai era adevărat, cu excepția

faptului că mă aflam în acest rezervor. Și poate nici asta.

Am cântat o vreme, cred. Am vorbit. În cele din urmă, vocea mi s-a stins. Ciudat, nu mi-a fost niciodată foame sau sete. Nu mă durea nimic; nu mă simțeam deloc bine.

Așa că atunci când rezervorul s-a deschis și lumina a dat năvală înăuntru, mi s-a părut lucrul cel mai rău și mai dureros care mi s-a întâmplat vreodată.

126

Am țipat, însă sunetul vocii mele se auzea extrem de tare, străpungându-mi timpanele, așa că am tăcut imediat. Mi-am strâns ochii, închizându-i în fața luminii orbitoare, și m-am făcut ghem cât de tare am putut. Mâini mari m-au înșfăcat și m-au ridicat și doar atingerea lor, după atâta timp de neant, mi-a bulversat toate simțurile.

M-au culcat într-un pat și m-au acoperit cu o pătură. Senzația atingerii de orice era ca o tortură pentru mine. M-am chircit acolo, încercând să nu mă mișc, multă, multă vreme.

În cele din urmă, mi-am dat seama că nu mă mai durea atât de tare. Am încercat să deschid un ochi, doar mijit. Era prea multă strălucire, însă nu simțeam că mă ustură retina.

— Max?

Șoapta înăbușită mi-a trezit toți nervii, trimițându-mi niște fiori incredibil de dureroși de-a lungul șirei spinării. M-am încordat, cu ochii închiși. Nu mai știam cum să alerg, cum s-o iau la goană, cum să lupt.

Voiam să fiu înapoi în rezervor, în bezna binecuvântată, în liniște și neant.

— Max, cum te simți?

Cum nu se poate mai minunat, mi-am zis isterizată. Grozav. Niciodată n-a fost mai bine.

— Max, ai nevoie de ceva?

Era o întrebare atât de ridicolă, încât am simțit cum zâmbeam.

— Trebuie să-ți pun unele întrebări, a șoptit glasul. Trebuie să știu în ce direcție se îndreaptă stolul. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat în Virginia.

Asta m-a dat peste cap. De fapt, mi s-au conectat două sinapse din creier. Am tras pătura jos, puțin, și mi-am mijit ochii.

— Știi ce s-a petrecut în Virginia, am zis.

Vocea mea era chinuită și hodorogită.

— Ai fost acolo, Jeb.

— Numai la sfârșit, scumpo, a spus Jeb cu un glas foarte scăzut.

Era îngenuncheat pe podea, lângă patul pliant pe care mă aflam.

— Nu știu ce s-a întâmplat înainte de asta, cum s-a spulberat totul. Nu știu spre ce direcție se îndreaptă stolul acum sau care-ți sunt planurile.

Acum mă simțeam cam 10 la sută eu însămi.

— Jeb, mă tem că va trebui să te obișnuiești cu ideea de a nu ști.

Am chicotit puțin. A sunat ca și cum s-ar fi înecat o pisică.

— Iat-o pe Max a mea, a spus Jeb cu afecțiune. Dură până la sfârșit. Chiar după toate astea, ești încă în forma mai bună decât ar fi oricine altcineva. Dar trebuie să-ți spun că este

necesar să te înhami la acest proiect, de salvare a lumii.

— Am să încerc să-l rezolv, am dat eu un răspuns care a sunat ca un croncănit.

Acum mă simțeam îndeajuns de eu însămi ca să fiu iritată.

Jeb se aplecă mai aproape de mine. Am deschis ochii și l-am privit drept în față, în acea față familiară care reprezentase tot ce era mai bun în viața mea, cândva. Iar acum semnifica tot răul.

— Max, te rog, a șoptit el. Te rog, doar fă ce trebuie. Vor să te supprime. Te cred o cauză pierdută.

Asta era ceva nou.

— Cine?

— Itex. Te țin aici, în vreme ce-și încearcă cea mai nouă și mai măreață dintre invențiile lor. Vor să conduci cu mintea, nu cu inima, Max. Am tot încercat să-ți arăt asta, dar poate că am eșuat. Acum încearcă să-ți ia sufletul acela din tine ținându-te aici. Dar ție-ți pasă de lucruri și de oameni, Max. La fel ca și mie. Te rog, nu face ca tot ce s-a întâmplat până acum să nu aibă niciun sens. Nu le oferi scuza de a te suprima, de a o lua de la început cu altcineva. Arată-le că greșesc în privința ta. Că ai să faci ceea ce trebuie.

— Am să le arăt că fac ceea ce trebuie scoțându-ți splina pe nas, am zis cu glas slab.

— Batchelder!

Deodată, am auzit un glas profund, venind din spatele meu.

— Nu ești autorizat să intri aici.

Apoi, lumina mi-a fost iarăși blocată, pătura a fost trasă cu totul, și mâini mari m-au apucat și m-au aruncat iarăși în rezervorul acela oribil.

I-am condus pe cei cinci mutanți bizari printre umbre, spre Itex.

— Pe aici.

Am dat la o parte niște tufe și le-am făcut semn să treacă. În sfârșit, era întuneric. Am crezut că privind o gașcă de Eliminatori jucându-se Texas hold 'em era plictisitor, dar nici nu se compara cu ziua de astăzi.

Nu-mi dădeam seama cum putea suporta asta Max cea originală. Nici nu mai știu de câte ori am vrut azi să țip la ei să tacă din gură și să se care de lângă mine. Nudge aia, nu se oprea niciodată din trăncănit, iar Angel și Gasman au intrat în dispute dacă cerul era albastru și ce zi era asta. N-am găsit nicio fisură în armura lui Fang, dar era doar o chestiune de timp. Angel mă înfiora de-a binelea, era scăpată de sub control. Poate că era genul instabil. Trebuia să le spun asta când mă voi întoarce. Gasman părea să fie un imbecil credul, iar Iggy era o povară, din câte puteam să-mi dau seama. Doar atât că reușea, cumva, să gătească.

În plus, vorbeau toți cu câinele de parcă era o persoană, întrebându-l dacă voia asta sau aia. Vreau să spun, este un câine ciudat.

Dar, în sfârșit, venise vremea. Am făcut turul Itex-ului astăzi și mi-am făcut datoria în a observa punctele slabe. Acum, că „ne strecuram înăuntru”, încercam să fiu prudentă, să par că eram cu ochii-n patru.

Trebuie să spun că mă descurcam de minune. Nu bănuiau nimic. Tot antrenamentul meu, cursurile, practica, dădeau acum roade. Era plăcut să vezi cât de bine ieșea în evidență faptul că eu eram versiunea nouă și îmbunătățită. De fapt, era straniu cu câtă docilitate mă urmau peste tot acești ciudați, făcând ce le spuneam. I-am anunțat că vom pătrunde în interiorul Itex-ului și-au sărit cu toții în găleată. Chiar și prostul de câine. Când am plecat din hotel, am încercat să-l închid în cameră, dar Nudge a ținut ușa deschisă, ca să poată să alerge afară.

— Vine și câinele cu noi în raid? am întrebat, ridicându-mi sprâncenele.

— Bineînțeles că vine, a zis Nudge, părând surprinsă. Întotdeauna vine.

Biiiiine, mi-am spus. Încep să fiu sigură acum de ce voi, tipilor, sunteți destinați lichidării.

În fine. Oricum, ascultau ordinele. I-am condus pe coama unui deal acoperit cu iarbă, privind în jur, ca și cum ne-ar fi putut prinde cineva, nu? Lângă clădirea principală se afla o unitate uriașă de climatizare, iar noi i-am demontat imediat capacul. Am înfipt un băț în ventilatorul enorm, apoi ne-am bulucit cu toții în interior. Am tras bățul de-acolo și ventilatorul a început să se învâртеască din nou, iar noi eram înăuntru.

— Asta a fost o idee bună, a zis Fang.

Adică, vreo șase cuvinte mai mult decât spusese întreaga zi.

Am dat din umeri. Știam că Max era foarte plină de sine, dar asta nu însemna că și eu trebuia să fiu.

Încercam să-mi tot amintesc că trebuia să par încordată, să

mă uit de jur împrejur, să mă port ca și cum chibzuiam pe unde să mergem. Uneori, îi opream pe toți și-mi puneam un deget pe buze, de parcă ar fi venit cineva. Era o isterie.

Am ajuns în conducta principală a sistemului de ventilație și m-am prefăcut că ezit înainte de a-i conduce prin aerisirea care ducea la subsol. Peste încă alte câteva minute și încă vreo două sute de metri, treaba mea se va sfârși.

La fel și ei.

128

Fiind înapoi în rezervorul de izolare, după ce-l văzusem pe Jeb, era o mare ușurare, dar pentru doar vreo două milise-cunde. Apoi am început să mă gândesc la ce spusese. Mi-am amintit că aveam un stol care depindea de mine. Mi-am amintit că eram Invincibila Max și că halatele albe, care mă făcuseră să alerg prin labirintul lor, erau niște ratați.

Ceea ce conducea la întrebarea: cum ies eu de aici?

Tot nu mă puteam ridica în capul oaselor, nu puteam simți nimic. Eram năucită și aveam halucinații din nou, era extrem de greu să mă concentrez, să-mi amintesc ce făceam, în loc să plutesc prin țara minunilor.

Gândește, Max.

Apoi mi-am amintit că aveam o Voce în cap. Voce, ai vreo idee?

Ce vor de la tine? a zis Vocea, șocându-mă. Niciodată, înainte, nu mai răspunsesem unei întrebări directe. Cel puțin, asta-mi puteam aminti în acel moment.

Ăăă... ce voiau de la mine? Doar să fiu aici. Să-mi poată

face tot felul de lucruri, să mă facă să sar prin cercurile lor, să fiu șobolanul lor de laborator.

Ce s-ar întâmpla dacă i-ai priva de asta?

M-am gândit: S-ar înfuria groaznic?

Am zâmbit. Dar cum aș putea să-i privez de asta? Constatasem deja că nu puteam să ies din această cutie de sardele.

Ia mai gândește-te.

Acum, că mă gândisem cu adevărat la asta, dându-mi seama cât de limitate erau opțiunile mele, m-am cam speriat. Eram într-o situație unde toată viteza mea, forța fizică, istețimea mea, niciuna nu-mi va fi de mare folos.

Era uluitor.

Dacă n-aș fi fost atât de năucită, aș fi intrat în panică. Așa cum eram, mă simțeam ciudat de detașată de problemă. Înfricoșată, însă în același timp detașată. Mă pierdeam. Îmi pierdeam mințile.

Mă pierdeam pe mine însămi... chiar pe mine. Se vor înfuria dacă mă vor pierde. Pentru că nu voi mai fi în stare să sar prin cercurile lor. Dar din moment ce nu mă puteam mișca fizic, să mă rătăcesc părea neavantajos.

Cu o excepție.

Mai era o cale prin care mă puteam pierde: dacă muream.

Ceea ce-ar fi fost un fel de eșec în ceea ce privea propriul meu obiectiv, la fel și pentru ei. Dar... n-aș putea să-i fac să creadă că murisem?

Pariez că pe aici exista vreun fel de aparatură de monitorizare. Când pui un șobolan într-un labirint, stai prin preajmă, să notezi rezultatele. Probabil că mi-au înregistrat

toate tiradele mele cretine și scâncetele și tot.

Așadar, cum să fii mort?

Stăteam întinsă într-un lichid flotabil. Mă susțineam în totalitate... nu trebuia să încerc să-mi țin capul sus sau ceva asemănător. Respirația mi s-a încetinit, inspiram și expiram unu, doi, trei, patru. Mi-am relaxat absolut toți mușchii. Apoi... am intrat în mine însămi. Parcă eram o mașinărie și închideam, încet, toate comutatoarele. Doar voiam ca sistemele mele să-și încetinească funcționarea tot mai mult.

În tăcerea adâncă, inima mea bătea tot mai încet, și mai încet. Ochii mi s-au închis. Totul era neclintit și tăcut. Poate că am să zac în acest mormânt de apă pentru totdeauna.

Nu exista timp, nici gânduri, nici emoții.

Speram că nu eram chiar moartă.

Asta ar fi făcut ca găsirea părinților noștri și salvarea lumii să fie chiar dificile.

129

Nu văd niciun motiv să intru în detalii plictisitoare, însă ne-am croit drum până în sala computerelor de la Itex. Până acum, planul funcționa de minune.

I-am gonit pe toți până în cel mai întunecos colțișor al încăperii, iar ei mi-au dat ascultare. Apoi am pornit un computer și sistemul de operare a demarat în tăcere. Mi s-a spus că Nudge era bună la calculatoare, așa că i-am făcut semn.

— Vezi ce poți afla despre Itex, i-am șoptit. Lucrează

repede... nu știu cât timp mai avem.

Aveam exact șase minute, patruzeci și șapte de secunde, dacă era să mă iau după ceasul meu.

— Bine, mi-a răspuns Nudge șoptit, și-am privit, surprinsă, cum pagini după pagini de informații, toate etichetate „Cu acces restricționat” umpleau ecranul.

Hmm. Poate că acest mutant era mai deștept decât părea. Poate, cumva, ceva s-a întâmplat așa cum trebuia în cazul ei.

— OK, începe să citești, am spus, privind peste umărul ei. Pentru ciudați, timpul se apropia de sfârșit.

130

Eu, Maximum Ride, eram moartă și nimeni nu părea să fi observat asta.

Poate chiar eram moartă. Începusem să nu-mi prea pese, într-un fel sau altul.

În cele din urmă, temnicerii mei și-au dat seama că în locul unui șobolan de laborator interesant, aveau acum pe mână un cadavru mult mai puțin interactiv.

În adâncul transei mele, aveam numai o fracțiune de secundă ca să mă pregătesc, atunci când au smuls capacul rezervorului, lăsând în interior lumina orbitoare, usturătoare pentru retină. Să stau nemișcată a fost lucrul cel mai greu pe care-l făcusem vreodată.

Vocile se agitau:

— Ce s-a întâmplat? Cine o monitoriza? Vai de fundurile noastre!

Din nou, m-au înșfăcat niște mâini și m-au scos de acolo. Din nou, a fost lucrul cel mai oribil, dureros, pe care mi l-aș fi putut imagina. Dar, de data asta, m-am forțat să-mi deschid ochii, să pun picioarele jos și să urlu.

Genunchii mi s-au muiat sub mine, dar mi-am deschis aripile, scuturând cât am putut de mult umezeala din ele.

Am aruncat o otheadă scurtă asupra chipurilor uluite, apoi furioase, și, cu un alt croncănit gutural, nu chiar atât de intimidant pe cât sperasem, m-am săltat în sus clătinându-mă.

Am văzut o imagine încețoșată a unei ferestre și-am alergat spre ea, de-abia fiind în stare să mă țin pe picioarele ca de gumă. Când am ajuns aproape, m-am aruncat spre geam, iar mâinile m-au înșfăcat de hainele ude și de aripi.

Te rog, nu lăsa ca sticla să fie una armată, mi-am amintit să mă rog în ultima clipită. Cred că nu era armată, pentru că am trecut direct prin ea, ceea ce-a făcut ca fiecare celulă din corpul meu să se simtă de parcă aș fi fost strivită de un camion. Urlând de durere, am simțit aerul umed izbindu-mi obrazii și-apoi am început să cad.

Am încercat să-mi mișc aripile, am încercat să-mi amintesc acel simțământ familiar când prindeam curenții de aer sub ele: luminos, minunate pânze din mușchi, pene și os. Dar n-am simțit altceva decât amorțeală, o senzație de sfârșeală, ca și când aș fi fost îmbibată în novocaină.

Muncește-te, fir-ar, muncește! mi-am zis, și-am avut o viziune cu mine, zdrobindu-mă grămadă de pământ, poate la cinci etaje mai jos.

Era întuneric afară: mai puțin dureros pentru ochii mei. I-am deschis doar ca să văd cum pământul se apropia de mine

rapid. Din nou, mi-am întins aripile, disperată să le văd cum mă prind, să mă ridice brusc înapoi, spre cer.

Și chiar au făcut-o, chiar când picioarele mele goale au atins iarba. Apoi am săltat nesigură în văzduh, încercând să-mi amintesc cum să zbor, cum să-mi mișc mușchii, cum să-mi așez omoplații pentru a avea mai mare libertate de mișcare. M-am ridicat dincolo de o fereastră spartă, la care se înghesuiau mai multe fețe furioase.

Una singură nu era deloc furioasă. A lui Jeb. Și-a întins mâna pe geam, ridicându-și degetul mare în sus.

— Ne mai vedem, scumpo! a strigat.

Am țâșnit în sus, vântul dându-mi pe spate părul ud. Ce era cu el?

131

— Doamne, cât material e pe aici, a șoptit Gasman, citind peste umărul lui Nudge.

Mda... hm, nu-i de glumă, m-am gândit. Nu mă așteptasem la o asemenea cantitate de informații despre Itex. M-am întrebat dacă aveau vreun habar că acest copil va avea atât succes la pătrunderea în sistem.

Nudge derula paginile cu rapiditate. Mi-am ținut un ochi pe ceas, gata să alerg pe toată lumea spre partea a doua a micului spectacol de astă-seară.

— Mă întreb, a spus Nudge, oprindu-se brusc din tastat și rămânând nemișcată. Mă întreb dacă Jeb n-a fost pe-aici. Simt ceva.

Ciudaților, mi-am zis. Toată chestia devine înfiorătoare.

— De ce să fi fost Jeb pe aici? m-am răstit. Nu are nimic de-a face cu ITEX.

— Max, îi simt vibrația. A fost aici. Poate că e ceva despre el, despre noi, în fișierele ITEX.

Degetele ei au început să zboare.

— Ce faci? am șoptit. Nicio schemă în plus, ține-te de program.

Iritată, m-am uitat repede la ceilalți. Gasman și Iggy stăteau sub o masă, iar Gasman privea în sus la ceva. Fang stătea de pază lângă ușă.

Angel și nedoritul ei magnet pentru purici stăteau foarte cuminiți, în apropierea lui Fang. Ochii lui Angel erau închiși, am observat iritată. Un moment nemaipomenit să tragi un pui de somn. Chiar atunci ochii i s-au deschis și s-a uitat direct la mine. I-am oferit un zâmbet liniștitor, și m-am întors spre Nudge.

— Oh, Doamne, a șoptit Nudge când ecranul s-a umplut din nou. Ia uite, uite!

Încruntându-mă, m-am uitat cum paginile documentelor se adunau una peste alta sub ochii noștri. În capăt, trona fotografia unui bebeluș. Purta o brățară albă, de spital, pe care scria: „Sunt o fetiță! Numele meu este Monique.” Monique era scris de mână.

— Asta-s eu, bebeluș, a zis Nudge agitată.

N-aveam nici cea mai mică idee de ce credea asta, dar în sfârșit. A început să răsfoiască paginile și a ajuns la o porțiune masivă, ocupată de schițe sau desene tehnice, scheme, planuri de proiectare. M-am uitat mai cu atenție și m-am încruntat.

Acestea erau planuri despre cum să recombinăm ADN-ul bebelușului, să grefezi ADN de pasăre în celulele sale stem.

— Max, Max, uită-te aici, a șoptit Nudge, arătând cu degetul.

Acolo, la capătul unui lung buletin medical, se afla semnătura lui Jeb Batchelder.

— Oh, Doamne, Max, poți să crezi așa ceva? Fang?

Fang s-a apropiat fără niciun zgomot și s-a apucat să citească peste umărul ei. Ochii i s-au îngustat. Nu înțelegeam, cum de era Jeb Batchelder aici, în fișierele Itex? Noi trebuia să găsim informații despre cât era Itex de malefică, nu despre cercetătorii de la Școală.

Nudge a făcut clic pe un link, și s-a deschis o fereastră mică de media-player. Era intitulată „Părinții, postare de două zile”.

A început să se deruleze un clip video încețoșat, cu un cuplu de culoare. Femeia plângea, iar bărbatul avea o expresie încremenită, ca și cum ar fi fost martorul unui accident oribil. Femeia spunea: „Copilașul meu! Cine mi-a luat copilul? O chema Monique! Dacă știe cineva unde-i copilașul meu, vă rog, vă rog, aduceți-o înapoi. E viața mea!” Femeia a început să bocească și n-a mai putut continua.

Acesta nu era un material pe care trebuia să-l vedem. Trebuia să vedem, fișier după fișier, cum polua Itex planeta, distrugând resursele naturale, folosind copii ca mână de lucru, și așa mai departe. În pofida misiunii mele, eram intrigată de ce găsisese Nudge.

— Nu are niciun sens, am zis după ce s-a terminat clipul video. Am văzut formularul medical de acceptare cu câteva secvențe mai înainte.

Nudge și-a tras nasul și a făcut clic înapoi, la formular. La capătul de jos erau semnăturile părinților lui Monique, autorizând pe cineva numit Roland ter Borcht să le „trateze” copilul. Dar acum, că le-am examinat, semnăturile părinților arătau exact ca a lui Jeb Batchelder.

Nu mai știam ce să cred. Nimic din toate acestea nu se potrivea cu ce mi se spusese mie. Era adevărat? Plângând în tăcere, Nudge a continuat să parcurgă fișierul. O altă fotografie a femeii a apărut pe ecran. Arăta mai bătrână și incredibil de tristă. Cuvântul „Eliminată” era ștampilat de-a curmezișul fotografiei, în cerneală roșie.

Deodată, Iggy și-a scos capul de sub masă. Într-o mână ținea niște fire.

— Vine cineva, a anunțat el.

132

Libertatea-i libertate, chiar dacă ești ud learcă, practic țicnit, și ai probleme să-ți faci mușchii să coopereze.

Prima oprire: Twilight Inn. Am verificat locul cu grijă, dar părea curat. Echo-ul era încă în parcare. Oricum, în cameră nu se afla nimeni, cu toate că lucrurile noastre erau tot acolo. Ieșise stolul să mă caute?

Am devorat niște mâncare, apoi am împachetat toate lucrurile noastre cât am putut de repede. Am înșfăcat tot și mi-am luat zborul, alergând vreo șase metri în parcare și apoi săltând în văzduh, cu aripile desfăcute și prinzând curentul de aer.

Am desfășurat o supraveghere constantă, căutând Eliminatori zburători, însă nu am văzut nimic. Rucsacurile mă trăgeau în jos, trebuia să mă debarasez de ele și să am mâinile libere.

Am ascuns toate lucrurile noastre în vârful unui pin. Următoarea oprire: înapoi de unde tocmai o ștersesem. Cu cât deveneam mai eu însămi, cu atât mai mult mă simțeam ca o dementă ucigătoare, înfuriată. Am sfâșiat cerul nopții, furia țâșnind din mine ca aburii sub presiune. În întreaga mea viață, halatele albe îmi făcuseră nenumărate lucruri odioase, inumane, de neiertat, mie și nouă, tuturor.

O răpiseră pe Angel. Dar, de data asta, chiar depășiseră limita.

M-au pus într-un nenorocit de rezervor!

Eram uluită că încă mai eram coerentă și că puteam zbura. Am ieșit din raza vizuală, sub frunzișul copacilor, trecând ca o săgeată printre pini.

Când am țâșnit afară din pădure, am dat un ocol rapid de tot în jurul întregului complex, șapte clădiri uriașe. Mi-am refăcut traseul, căutând un geam spart, demascator. Și l-am găsit. Nu aveam nevoie decât de confirmarea că fusesem ținută aici, că această companie era în spatele acestei afaceri. Că Jeb era asociat cu ITEX.

Acum trebuia să găsesc stolul.

Gonind înapoi în pădure, am frânat vijelios la marginea copacilor. M-am lăsat ușor la pământ, scuturându-mi aripile. Mă simțeam bine. De parcă aș fi avut gripă, dar acum mi-era mai bine. Pumnii mi s-au închis și deschis. Eram nerăbdătoare să se arate Eliminatorii. Eram gata să sfâșii ceva.

Mi-am strâns aripile și m-am strecurat printre umbre, spre clădirea principală.

M-am aplecat spre pământ, cu ochii pe ferestrele luminate ale clădirii. Ceva care atârna mi-a atins capul, și l-am dat la o parte, gândindu-mă la altceva. Mâna mea a atins ceva neted și rece... și viu.

Înăbușindu-mi un icnet, mi-am tras mâna înapoi, doar ca să simt cum ceva cade peste mine cu un bufnet. Un șarpe! Eram gata să scot un urlet, dar în loc de asta a ieșit un scâncet înspăimântat.

133

Erau șerpi peste tot acolo. Șerpi negri, de un metru jumătate, doi metri lungime, cădeau asupra mea, lingându-mă cu limbile lor. Îi goneam de pe mine, efectuând un dans înspăimântat, răsucindu-mă, încercând să-i scutur de pe mine. Dar ei continuau să vină.

Eram pe cale să-mi pierd controlul. Dacă era ceva ce uram mai mult decât locurile mici și întunecoase, aceia erau șerpii îngrozitori!

— Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne, am icnit, aruncând șerpii de pe mine.

Simțeam cum e pe cale să fac un acces de isterie și-am știut că voi exploda.

Ghemuindu-mă, mi-am încordat mușchii și-am sărit în sus. Am bătut din aripi cât am putut de tare, tremurând și înfiorându-mă când am simțit șerpii târându-se peste ele. Oh,

Doamne, ajutor, ajutor, ajutor! În aer, am schimbat vitezele și-am trecut la modul hipersonic. Șerpii au început să curgă de pe mine, desprinzându-se și căzând în bezna de dedesubt. Tremuram atât de tare, încât de-abia dacă mai puteam zbura, și, în cele din urmă, l-am dat jos și pe ultimul dintre ei.

Șerpi! Oribilii șerpi! De unde-au apărut? Uram, uram și iarăși îi uraam pe șerpi.

Ți-e frică de ei, a zis Vocea mea, la fel de detașată și netulburată ca întotdeauna.

Nici pomeneală, fraiere! am urlat înlăuntrul minții mele.

Frica este punctul tău slab. Trebuie să-ți depășești toate vulnerabilitățile.

Eram atât de oripilată și de furioasă, încât am crezut că borăsc. A fost un alt test? Totul n-a fost decât în imaginația mea? Stomacul mi se întorcea pe dos, iar adrenalina îmi cânta prin sânge. O să-mi explodeze capul.

Stolul. Trebuie să ajung la stol.

Bine, Max. Rămâi cu ochii pe premiul tău.

— Du-te-n mă-ta, Voce.

Mi-am tras umerii înapoi, am strâns din maxilar și am făcut o întoarcere de 180 de grade, înapoi spre Itex.

Excelent, Max. Uneori, mă uimești.

Cum putea ști acest tip orb, Iggy, că venea cineva? Era ca un liliac! Poate că avea ceva ADN de liliac.

Bang!

Ari a năvălit pe ușa camerei computerelor.

— Împrăștiați-vă! a strigat Fang, aruncându-se asupra ciudatului băiat.

Ce face aici cretinul ăsta? m-am întrebat. Mă așteptasem la echipa de experți în lichidări a Itex, nu la vreunul dintre acești jumătăți de lupi. Unde erau? M-am uitat la ceas, apoi m-am hotărât să-i urmăresc pe cei doi masculi mutanți sfâ-șiindu-se unul pe altul pe podea.

Asta până l-am auzit pe Gasman țipând:

— Păianjeni!

Pe sub uși a pătruns un val enorm de păianjeni, un covor negru de picioare târâtoare, mișcându-se ca lava.

Ari s-a desprins brusc de Fang pentru a explora celelalte opțiuni.

— Aici! am zis.

Am apucat mâinile slăbănoage ale lui Angel și-am ridicat-o. A încercat să mă împingă spre ieșire, dar m-am proptit bine pe picioare.

Rânjind, Ari a țâșnit înainte și-a mușcat-o pe Angel de antebraț. Ea a scos un urlat asurzitor, iar eu m-am înfiorat.

— Nuuu!

Fang a urlat din partea cealaltă a încăperii, dar o cușcă a căzut de nicăieri și l-a închis.

— Șobolani! Șobolani! se văicărea Nudge, repezindu-se sub o masă.

Sărea apoi de pe o masă pe alta, îndreptându-se spre ușă, dar oriunde se ducea, un fluviu de șobolani chițăitori, cu cozile roz, se îngrămădea în urma ei. Câțiva i s-au cățarat pe blugi, și, în cele din urmă, a rămas pe loc, țipând, acoperindu-și fața cu mâinile.

Acum cu toții urlau din toți bojocii. Era o nebunie totală. Fiecare persoană de aici, cu excepția mea, își trăia cel mai cumplit coșmar, confruntându-se cu cea mai mare temere a sa, chiar și cățelul. Era sub masă, holbându-se îngrozit la un castron cu mâncare pentru câini.

Eu încă o mai țineam pe Angel, care se zbătea mult mai tare decât aș fi crezut că poate. Mă lovea atât pe mine, cât și pe Ari, chiar dacă din uriașa rană adâncă din brațul ei se scurgea sânge peste mâinile mele.

Nu mă puteam împiedica să nu zâmbesc, era un mic mutant încăpățânat. Din colțul ochilor l-am văzut pe Fang holbându-se la mine, izbindu-se de gratiile de la cușca în care era închis.

— Fraților, fraților! a țipat Fang.

Glasul lui mai grav a străpuns urletele ascuțite.

— Chestia asta nu poate fi adevărată! Nu-i adevărat!

Ai vrea tu, ciudatule, m-am gândit.

Gândește-te la asta: le puteam lua urma după miros. Nu știam dacă era o nouă abilitate îmbunătățită sau duhneau ei mai mult decât de obicei, dar puteam, practic, să calc pe

urmele stolului.

Se duseseră prin conductele de aerisire și i-am depistat, chiar m-am întors de două ori, așa cum trebuie să fi făcut și ei. În cele din urmă, am știut că erau prin apropiere, și concentrându-mă, am auzit discuții șoptite. Am descoperit o gaură de aerisire în tavan, care dădea într-o sală cu computere de la subsol, oarecum asemănătoare cu cea de la Institut. Ca și cum ar fi existat un decorator de interioare specializat în proiecte pentru savanți nebuni.

L-am văzut pe Fang! Stătea de pază la ușă. Angel îl făcea pe Total să tacă. Mi-am schimbat unghiul și m-am uitat mai departe prin încăpere. Nudge era la un computer, unde citea ceva. Obrajii îi erau scăldați în lacrimi, ceea ce m-a făcut să mi se strângă inima. Apoi... am văzut-o.

Cealaltă eu.

— Max, Max, uită-te la asta, a zis Nudge, întorcându-se spre ea, iar mie mi-a înghețat sângele în vene.

Adică, arăta exact ca mine, și, pe când mă uitam, și-a dat nerăbdătoare părul pe spate, așa cum făceam eu întotdeauna.

În piept mi s-a aprins o furie nouă, făcându-mă să respir cu dificultate. Practic, au făcut o Max de rezervă, substi-tuind-mă cu ea.

Pe scala diabolică de la unu la zece, asta echivala cu șaptesprezece.

Aveam de gând s-o omor pe cealaltă Max. Și cum rămânea cu stolul meu? Cum se putea să nu-și dea seama? Cum putea să fie o copie perfectă? Dar jur, era ca și cum aș fi privit vreo hologramă de-a mea, o înregistrare video de-a mea, interacționând cu Nudge.

M-am uitat din nou în jur, și-am văzut-o pe Angel privind drept la mine, prin conducta de aerisire.

M-am tras imediat în spate, nedorind să mă dea de gol. Apoi mi-a venit un gând oribil: ce-ar fi dacă Angel s-ar gândi că eu eram impostoarea? Ce-ar fi dacă falsa Max i-a aburit pe toți?

Oh, Doamne, trebuia să pun acum capăt acestui lucru.

Iritată, am început să desfac clemele care țineau ventilatorul din tavan la locul său. Atunci, jos, mi-am depistat partenerul favorit de ciomăgeli, gonind spre sala computerelor. Ari. De data asta, va trebui să-l scot din circulație pentru totdeauna.

În același timp, va trebui să am grijă și de dușmanul meu suprem: eu.

136

În mijlocul haosului și țipetelor, un zgomot de prăbușire ne-a făcut capetele să zvâcnească în sus. Incredibil, vechea Max, Maximum Ride, căzu în cameră prin conducta de aerisire. De unde o fi apărut? Trebuia să fi fost eliminată deja!

Dar iat-o, și arăta atât de furioasă.

— Cred că invitația mea s-a pierdut prin poștă, a zis veninoasă. Dar nu mă deranjează să dau buzna la petrecere.

În acel moment, șobolanii, păianjenii și cușca au dispărut. În timp ce toți ceilalți clipeau, privind în jur, oferind un nou sens cuvântului nătărău, am înjurat în barbă. Un moment nemaipomenit pentru ca perfecționatul, super-ultra-secretul sistem holografic de realitate virtuală al tipilor grei să crape. Acest lucru – împreună cu sosirea intempestivă a șarmantei

mele predecesoare – îmi va face misiunea ceva mai dificilă.

— Max? a întrebat Ari, holbându-se la cealaltă Max.

— Max! a strigat Nudge.

— Da, am răspuns amândouă.

Cealaltă Max s-a uitat spre mine, cu ochii mijiți.

— Se spune că imitarea este cea mai sinceră formă de lingușeală, a zis pe un ton batjocoritor. Așa că, într-adevăr cred că vrei să te guduri.

— Cine ești tu ? am izbucnit cu ochii cât cepele. Ești o impostoare!

— Nu, nu-i ea.

Cea mică și scârboasă, Angel, s-a întors să se uite la mine. Încă-i mai sângera mâna, acolo unde-o mușcase Ari.

— Tu ești.

Mi-am înghițit furia. Cine se credea, ea și câinele ei stupid? I-am zâmbit îngrijorată.

— Dar, Angel, am rostit, pe un ton năclăit de sinceritate, cum poți să spui așa ceva? Știi cine sunt.

— Cred că eu sunt Angel, a spus ea. Iar câinele meu nu-i stupid. Tu ești cea proastă, să crezi că ne poți duce de nas. Pot să citesc gândurile, idioato!

Mi-a căzut inima-n călcâie mai repede decât un lift care se prăbușea. Nimeni nu mi-a spus asta.

— Da, ești o idioată, a repetat și câinele.

Am căscat gura spre el. Nu cumva îmi vorbise? Era un truc?

Maximum Ride se uita la mutanți, îi lua unul câte unul și ei o îmbrățișau, iar eu i-am aruncat o căutătură piezișă. Nu-mi venea să cred că-și făcuse apariția, distrugând totul.

— OK, hai să ne rezolvăm și criza de personalitate, a mârâit cealaltă Max, întorcându-se spre mine.

Avea fața albă și pumnii strânși.

— Eram pe cale să spun același lucru, am mârâit și eu, gata de luptă. Ia-ți labele de pe stolul meu!

— Oh, ce bine că v-ați întâlnit voi două.

Ne-am răsucit amândouă pentru a da cu ochii de mai mulți cercetători în halate albe, stând în intrândul de lângă ușă.

— Max, ești bine? a întrebat Jeb Batchelder.

Începusem să spun „da”, dar apoi am văzut că nu se uita la mine. Îl preocupa cealaltă Max, de cealaltă îi păsa lui. Eu eram în plus.

M-a podidit furia. Eram exact ca Max, eu eram Max, eram mai bine pregătită decât ea în orice direcție. Dar, pentru toți cei de-aici, eram doar o bucată de carne. Nimic altceva. O nimeni.

Dar apoi l-am auzit pe unul dintre savanți pășind înainte și spunând cu o voce baritonală:

— Elimină versiunea veche. Nu-i bună. Are termen de expirare.

Se uita la mine, ca să fac onorurile.

Fără să mai stau pe gânduri, m-am aruncat asupra celeilalte Max, chiar peste masă, cu capul înainte.

Cealaltă Max era pregătită, însă de partea mea era o explozie dementială de gelozie. Am reușit s-o izbesc, aruncând-o la perete. Și-a recâștigat imediat echilibrul și a

luat poziția de atac.

— Nu vrei să faci asta, a zis cu o voce gravă. Nu vrei o bucată din mine.

— Greșit! am rostit batjocoritoare.

— Ăăă... Max? a glăsuț Gasman. E ceva ce-ar trebui să...

— Tacă-ți fleanca! l-am repezit și m-am aruncat iar asupra lui Maximum Ride.

Savanții și Jeb s-au dat la o parte, în timp ce noi ne-am încleștat una de alta și ne-am rostogolit peste mese. A reușit să-și tragă pumnul înapoi și să mă lovească în cap, făcându-mă să țip. I-am tras un genunchi în burtă și-am auzit un uuuuh mulțumitor.

Aveam forțe egale. Am atacat ca într-un iureș, cu pumnii zburând în toate părțile, lovituri laterale și contacte cu vânătași. Dar apoi ne-am retras, dându-ne ocol una alteia.

— Nu poate rămâne decât o singură Max, a spus Jeb încet.

— Da, cea adevărată, l-am auzit pe Ari rostind.

Savantul cu voce adâncă și-a încrucișat brațele la piept.

— Hai să vedem, dacă ceea ce spuneai despre ea se confirmă, Batchelder.

Am urlat și m-am aruncat iar asupra lui Max, culcând-o la pământ. M-a ținut de păr și mi-a tras un cap în gură atât de tare, că am văzut stele verzi, dar n-am slăbit-o deloc. I-am împins pumnul în coaste, o dată, de două ori, de trei ori. A treia oară, pot să jur, i-am auzit una dintre coaste pocnind. Ce bine-a fost.

— Voi decideți care dintre voi supraviețuiește, a zis Jeb. Cea mai puternică Max să câștige.

— Ține-ți gura, ticălosule! a lătrat Maximum Ride spre el, chiar când eram pe cale să spun exact același lucru.

Ea și cu mine am sărit în picioare, ne-am privit. Era ca și cum mă uitam în oglindă. Ce ciudat.

Dar trebuia să dispară. Era o Max în plus. Cu un alt muget, m-am aruncat spre ea, trimițându-i o lovitură laterală de picior, care a expediat-o din nou la podea. M-am lăsat peste ea, așezată pe burta ei, și-am pocnit-o direct în nas. S-a cutremurat, iar capul i s-a smucit într-o parte, apoi i-a țâșnit sângele.

— Te crezi atât de grozavă, am șuiert.

Se zbătea sub mine, dar i-am prins mâinile pe lături, sub genunchii mei, și m-am întins spre gâtul ei. Asta se va termina într-un singur fel: cu mine pe podium. Eram construită să supraviețuiesc. Acesta-mi era destinul, să fiu capabilă să depășesc orice era mai slab și-mi ieșea în cale. Era singurul lucru de care-mi păsa. Max era slabă pentru că ei îi păsa de toate: de stolul ei stupid, de părinții lor imbecili, de modul în care o trădase Jeb, de orice altceva decât de ceea ce ar fi trebuit.

Am chicotit, gândindu-mă cât era de jalnică. Eram gata s-o strivesc.

Dar, deodată, și-a arcuit spinarea, mârâind, și m-a azvârlit cât colo. Din nou în picioare, m-a lovit în bărbie, dându-mi capul pe spate cu o asemenea forță, încât aproape că am leșinat. În clipa următoare era călare pe mine, așa cum

făcusem eu cu un moment mai înainte. M-a apucat de gât cu ambele mâini și-a început să strângă. Cu sângele curgându-i din nas, arăta ucigătoare, de neoprit. Un ochi îi era umflat și închis, dar, cu toate astea, tot avea forța de a mă priponi. Am apucat-o de mâini, încercând să le dau la o parte, dar nici n-am putut s-o clintesc.

— Max? l-am auzit pe Gasman vorbind din nou.

L-am ignorat amândouă.

— Ceva important...

Oh, Doamne, m-am gândit, zbătându-mă, vag surprinsă. Are să câștige. Nu-mi trecuse niciodată prin cap că ar putea, în toate scenariile pe care le derulasem vreodată, în toate antrenamentele, câștigam întotdeauna. Dar uluitor, începeam să am o senzație ciudată, iar lumea mea se întuneca. Am încercat s-o arunc de pe mine cu toată forța mea, însă era mai puternică decât mine.

— Nu poate fi decât o singură Max, l-am auzit vag pe Jeb rostind.

Vocea-i răsuna de la mare distanță, plutind peste capul meu.

Asta-i... m-am gândit încețoșată. Acesta-i... sfâr... șitul.

Deodată, strânsoarea din jurul gâtului meu a încetat.

Cu un șuier puternic, aerul mi-a umplut plămâni.

Lumina mi-a umplut ochii, icneam, respiram greoi, sorbind aerul.

Vechea Max s-a dat jos de pe mine. Am tușit, ținându-mi mâna la gât. Mă chinuiam doar să mă ridic în picioare.

— Eu sunt mai puternică, a țipat ea spre cercetători. Mai puternică decât tine. Dar nu am de gând să ucid fata asta pentru voi. N-am să mă cobor la nivelul vostru jalnic.

— Max, a zis Jeb, părând luat pe nepregătite. Nu pot fi două Max.

Mi-am coborât privirea spre falsa Max, care inspira aerul ca un pește pe uscat. I-am văzut pupilele micșorându-se la dimensiunea unor vârfuri de ac și mi-am dat seama cât de aproape fusesem s-o lichidez. Însă acest șobolan sărea acum afară din labirint.

— Atunci n-ar fi trebuit să ne faceți în două exemplare, am zis cu o voce aspră. Acum e problema voastră.

— Nu înțelegi, a spus unul dintre cercetători. Numai una dintre voi își poate îndeplini misiunea, destinul.

Suna idiot și pompos. Cu ochii pe falsa Max, m-am întors acolo unde se adunase stolul, gata de luptă sau de zbor.

— Știi, i-am zis halatului alb, se pare că voi, tipilor, nu v-ați gândit cu adevărat la toate astea. Ne-ați băgat într-o ecuație și-ați prezis rezultatele. Ei bine, am vești pentru tine, cretinule.

M-am uitat spre grupul de cercetători, la Jeb, la Ari. Eram încă însuflețită de adrenalină, nasul îmi sângera mai departe, iar eu aveam chef să mai dau cuiva șuturi.

— În această ecuație a voastră, noi suntem doar variabile. Așa că vom varia.

Practic, scuiam cuvintele spre ei.

— Ceea ce voi, otrepe demente, se pare că nu pricepeți este faptul că sunt o persoană în toată puterea cuvântului.

Am arătat spre cealaltă Max, care era acum în patru labe și încerca să se ridice în picioare.

— Și ea este reală. Este o persoană. Toți suntem! Și m-am săturat să tot sar prin cercurile voastre. Tot vă spuneți că faceția astea ca să salvați lumea, dar nu sunteți altceva decât o gașcă de păpușari psihopați, care probabil că n-au avut suficiente întâlniri cu fetele în anii de liceu.

Mă plimbam de colo-colo, incitată cu adevărat. Transpirația-mi curgea pe frunte și mă ustura pe obraz, acolo unde era julit.

O alarmă se apucă să sune din senin. În clipa următoare, am auzit strigăte și un tropot de pași.

Jeb și celelalte halate albe s-au uitat unii la alții. Nu puteam să pun acum lucrurile cap la cap. Făceau parte din Itex sau nu?

— Max, a zis Gasman din nou.

— N-o să mai ieșim de-aici, am spus grăbită, căutând o posibilă cale de scăpare.

Apoi mi-am amintit: eram la subsol. Oh, Doamne. Acum lucrurile chiar or să se împută.

Jeb și celelalte halate albe s-au tras mai aproape de Eliminatori. Falsa Max părea pierdută, nesigură de care parte se afla. Aproape că-mi părea rău de ea.

— Max, chiar îmi...

— Ce-i? m-am răstit, întorcându-mă să mă uit la Gazzy. Suntem la buza prăpastiei, dacă n-ai observat încă. Ce-i atât de important?

Ochii lui albaștri, atât de asemănători cu ai lui Angel, mă priveau cu toată sinceritatea.

— Culcat.

140

Într-o milisecundă, m-am trântit la podea. M-am rostogolit sub o masă și mi-am acoperit capul cu mâinile. Când unii de vreo opt ani îți spun „culcat”, s-ar putea să fii ținta unui jet dintr-un pistol cu apă. Când Gazzy îți spune „culcat”, atunci ești pregătit să se dezlănțuie iadul și ți se face frică degrabă, neamule.

BUUUM!!!

Timpanele mi s-au spart, practic, din cauza forței exploziei. Instantaneu, gura mi s-a umplut de praf, fibre din covor, și ceva umed ce n-am mai vrut să văd ce era. Am fost săltată în aer cam un metru și ceva, încă făcută ghem, iar apoi ceva s-a prăbușit peste mine, tăindu-mi respirația. Replici și un buum mult mai mic m-au făcut să mă ghemuiesc și mai tare, dar imediat ce exploziile au părut că s-au terminat, mi-am îndreptat spatele, gemând din cauza efortului de a da la o parte resturile.

— Raportați! am strigat, inhalând praf și tușind dezlănțuită.

Bucăți mari din pupitru sau din tavan căzuseră peste mine. Dacă nu aveam și niște oase rupte era un adevărat miracol. Mă simțeam de parcă aș fi fost lovită de remorca unui tractor, poate chiar de două remorci.

Nesigură, încă tușind, m-am ridicat în picioare.

— Raportați! am strigat iarăși, înnebunită.

Încăperea era plină cu praf în suspensie și fibre plutind peste tot. Erau aprinse lumini roșii, de alarmă, scufundând întreaga scenă într-o strălucire oribilă, sângerie.

Nimeni nu-mi răspunsese încă. Am strigat și mai tare:

— Raportați!

Am început să-mi fac loc printre dărâmături. O privire rapidă mi-a dezvăluit că vreo câteva dintre halatele albe stătuseră în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit: zăceau prăbușiți la podea, fără cunoștință. Nu-l puteam vedea pe Ari nicăieri, însă am zărit o pereche de picioare ițindu-se de sub o grămadă de resturi. Nu erau picioare pe care să le pot recunoaște.

Jeb se ridica încet în partea cealaltă a încăperii, cenușiu din cauza prafului, cu sângele curgându-i pe bărbie.

— Prezent! a strigat Angel, iar eu am simțit prima undă de ușurare.

— Prezent, a hârâit Nudge, începând să tușească.

Am văzut-o cum se târa de sub un pupitru sfărâmat.

— Prezent.

Glasul lui Total provenea din spatele unui scaun răsturnat. L-am azvârlit din drum și-am remarcat că Total se făcuse complet cenușiu, cu excepția ochilor.

— Și nu sunt încântat de asta, dacă-mi dai voie să spun, a adăugat el țâfnos.

— Prezent, s-a auzit vocea liniștită, calmă, a lui Fang, în timp ce se ridica din spărtura căscată în peretele opus.

Oh, pariez că a durut.

— A fost uluitor! a strigat Gazzy, sărind în picioare.

Bucăți din tăblia mesei și din perete au căzut de pe el.

— Eu i-aș da zece puncte țepene, a zis Iggy, rostogolindu-se de sub ceea ce fusese un birou. Numai pentru bubuitură.

După explozie, timp de un minut, se lăsase o liniște nefirească, dar acum se auzeau voci pe coridorul de afară. Am început din nou să auzim ordine răstite, zăngănitul armelor, pași repezi. Cu toate că pașii răsunau mai puțin siguri. De sub dărâmături am auzit gemete.

O scurtă cercetare, mi-a arătat că stolul meu era întreg și gata să se pună în mișcare. De asemenea am mai observat...

...o gaură uriașă în peretele de la subsol, suficient de mare ca să poată trece un camion, ducând direct afară, în noapte.

— Oh, excelent, a zis Nudge.

Am rânjit, simțind cum stăteau să-mi dea lacrimile. Stolul răzbise încă o dată. Viața noastră era o înșiruire de situații nasoale, una după alta. Tot mereu încercau să ne înfrângă și, tot așa, le arătam din ce suntem făcuți. Eram atât de mândră și atât de nebună, iar acum, că m-am gândit la asta, chiar că m-a îndurerat profund.

— Ați făcut-o ca lumea, am zis, deja alergând spre gaură.

Când am ajuns lângă Gazzy, mi-am ridicat mâna.

— Așa trebuie, am spus, bătând palma cu el.

— Max? a zis Angel.

Părea că fusese tăvălită prin făină cenușie.

— Da, scumpo?

— Plecăm acum?

— Oh, da, am răspuns, o să...

— Aruncăm în aer cotețul ăsta! a strigat stolul într-un glas cu mine.

— Total!

Am bătut din palme și mi-am deschis brațele. Cățelușul alergă și-mi sări în brațe. Și-a scos limba să mă lingă plin de încântare, însă mi-a văzut fața și s-a gândit mai bine.

Apoi noi toți șase – șapte – ne-am repezit înspre gaură și-am executat un salt-și-tuleo care semăna cu o poezie.

Epilog

142

Nu mai e nevoie să spun, a avut loc o revedere plină de lacrimi, cu povești schimbate între noi, răni examinate și ne-am enervat iarăși de întreaga țărășenie.

Ne-am recuperat lucrurile și ne-am luat zborul spre sud, până la răsăritul soarelui. Apoi am coborât în Everglades și-am găsit un petic de pământ mai uscat unde să ne culcăm. Ne simțeam istoviți și storși, și, cu toate astea, foarte bucuroși să fim din nou împreună. Că am câștigat din nou.

Iggy, copiii mai mici, și Total, au capotat imediat. S-au ghemuit împreună, precum cățelușii, murdari și flenduroși, iar eu eram atât de fericită să-i am pe toți nevătămați, încât lacrimile mi-au țâșnit din ochi și s-au scurs pe obrazii mei juliți. Fang s-a așezat lângă mine, și-am împărțit ultimele noastre cutii de coca-cola caldă.

— Micul dejun al campionilor, a zis, ridicând cutia în sus.

— Ai văzut ce s-a întâmplat cu cealaltă Max? l-am întrebat.

— Nu, de fapt, n-am văzut, a spus. Dar poate că a scăpat.

Am sorbit băutura călâie, simțind cum mi se scurgea prin gâtulejul uscat. Niciodată ar însemna c-am s-o văd iar pe cealaltă Max, mult prea curând. Dar n-am avut inima s-o lichidez. Uciderea falsei Max ar fi ca uciderea Eliminatoarei Max, care s-ar uita, uneori, din oglindă spre mine. În afară de asta, ar fi, pur și simplu, greșit.

Eram epuizată, dincolo de istovire, însă ultima oară când mă dusesem la culcare m-am trezit cu gura astupată cu bandă adezivă și pusă într-un rezervor de izolare. Așa că nu voiam să-mi închid ochii prea curând.

Rezervorul. M-am cutremurat cumplit numai gândindu-mă la el.

— A fost rău? a întrebat Fang încet, fără să mă privească.

— Mda, am zis, fără să mă uit la el, și-am mai luat o gură de cola.

Soarele urcase și mai mult pe cer, aerul era greu și cald, tot mai cald. Era decembrie. Fusesem pe fugă de ceea ce mi se părea o veșnicie. Nu știam cât de mult mai puteam face asta. Eram terminată și între rezervor și Voce simțeam că-mi pierd mințile. Tot nu știam sigur cum ne urmăreau Eliminatorii. Mi-am amintit de Angel, făcându-și campanie să fie lider, și nu știam ce să cred.

— V-ați dat seama că nu sunt eu, cealaltă Max? am întrebat.

— Da.

— Când?

— Imediat.

— Cum? am insistat. Arătăm identic. Avea chiar și cicatrici și zgârieturile identice cu ale mele. Îmi purta hainele. Cum

ne-ați putut deosebi?

S-a întors spre mine și-a rânjit, făcând ca lumea mea să fie mai luminoasă.

— S-a oferit să ne pregătească micul dejun.

În secunda următoare, ne-am pus pe râs atât de tare, încât mi-au dat iar lacrimile. Fang și cu mine ne-am sprijinit unul de celălalt și-am râs, și-am râs, incapabili să vorbim, o bună bucată de vreme.